

GLSANS294.59218

MAN

125423
LBSNAA

श्री राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी

Academy of Administration

मसूरी
MUSSOORIE

पुस्तकालय
LIBRARY

अवाप्ति संख्या

Accession No.

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या

Book No.

125423

141002

San &

294.59218

मुद्रिका MAN

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ९

आनन्दगिरिकृतटीकासंवलितशांकरभाष्यसमेता-

मुण्डकोपनिषत् ।

तथा

नारायणविरचिता मुण्डकोपनिषद्दीपिका च ।

पुस्तकद्वयमेतदानन्दाश्रमस्थपण्डितैः संशोधितम् ।

तच्च

बी. ए. इत्युपपदधारिभिः

विनयक गणेश आपटे

इत्येतैः

पुण्याख्यपत्तने

श्रीमन् ' महादेव चिमणाजी आपटे ' इत्यभिधेय-

महाभागप्रतिष्ठापिते

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितम् ।

षष्ठीयं मुद्रणावृत्तिः ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८५७ ।

ख्रिस्ताब्दाः १९१९ ।

(अस्य सर्वेऽधिकारा राजशासनानुसारेण स्वायत्तीकृताः) ।

मूल्यं दशाऽऽणकाः (४१०) ।

आदर्श पुस्तकोल्लेखपत्रिका ।

अथास्या मुण्डकोपनिषद् आदर्शपुस्तकानि यैः परहितैकपरतया संस्करणार्थं प्रदत्तानि तेषां नामादीनि पुस्तकानां संज्ञाश्च प्रदर्श्यन्ते—

- (क.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, विब्लिओथिका इण्डिकेत्याख्यग्रन्थावल्यां मुद्रिता पुण्यपत्तननिवासिनां कै० वे० शा० रा० रा० देवोपाह्ववालशास्त्रिणाम् ।
- (ख.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, इन्दूरपुरनिवासिनां किवे इत्युपाह्वानां श्रीयुतानां रा० रा० भाऊसाहेब वालासाहेब इत्येतेषाम् ।
- (ग.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, काश्यां शिलामुद्रिता, आनन्दाश्रमपुस्तकसंग्रहस्था । मुद्रणकालः—सं० १९४२ ।
- (घ.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषन्मूलमात्रा, पुण्यपत्तननिवासिनां श्रीयुतानां रा० रा० भाऊसाहेब नगरकर इत्येतेषाम् ।
- लेखनकालः—शके १७०१ ।
- (ङ.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, बटोदरनिवासिनां श्रीयुतानां पटवर्धनोपाह्वानां रा० रा० कृष्णराव भीमाशंकर इत्येतेषाम् ।
- (च.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, उज्जयिनीक्षेत्रनिवासिनां वे० शा० सं० रा० रा० सोरटीबुवा इत्येतेषाम् ।
- (छ.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, उज्जयिनीक्षेत्रनिवासिनां आठवले इत्युपाह्वानां वे० रा० रा० रामचन्द्रभट्ट इत्येतेषाम् । लेखनकालः—शके १६३२ ।
- (ज.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषद्भाष्यसमेता, विंचूरपुरनिवासिनां श्रीयुतानां रा० रा० रावसाहेब अण्णासाहेब इत्येतेषाम् ।
- (झ.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, बटोदरनिवासिनां श्रीयुतानां पटवर्धनोपाह्वानां रा० रा० कृष्णराव भीमाशंकर इत्येतेषाम् ।

- (अ.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, नागपुरनिवासिनां
श्रीयुतानां रा० रा० अप्पासाहेब बुटी इत्येतेषाम् ।
- (ट.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषत्सटीकभाष्योपेता, करवीरपुरनिवासिनां
श्रीमतां वे० शा० सं० गुरुमहाराजानाम् । लेखन-
कालः—संवत् १८७८ ।
- (क.) इति संज्ञिता—मुण्डकोपनिषद्दीपिका, मुम्बापुरनिवासिनां वे० शा०
सं० रा० जयकृष्णमहाराजानाम् ।

समाप्तेयमादर्शपुस्तकोल्लेखपात्रिका ।

आनन्दगिरिकृतटीकासंवलितशांकरभाष्योपेता—

मुण्डकोपनिषत् ।

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवांसस्तनूभिर्व्यशेम देवहितं यदायुः ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ॐ ब्रह्मा देवानामित्याद्याथर्वणोपनिषत् । अस्याश्च विद्यासंप्रदाय-
कर्तृपारम्पर्यलक्षणसंबन्धमादावेवाऽऽह स्वयमेव स्तुत्यर्थम् । एवं हि

यदक्षरं परं ब्रह्म विद्यागम्यमितीरितम् ।

यस्मिञ्ज्ञाते मवेज्ज्ञातं सर्वं तत्स्यामसंशयम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोपनिषद्भोपनिषदाद्या अथर्वणवेदस्य बह्व्य उपनिषदः सन्ति । तासां शारीर-
केऽनुयोगित्वेनाव्याचिरुयासितत्वाददृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्तेरित्याद्यधिकरणोपयोगि-
तया मुण्डकस्य व्याचिरुयासितस्य प्रतीकमादत्ते—ब्रह्मा देवानामित्याद्याथर्वणोप-
निषदिति । व्याचिरुयासितेति शेषः । नन्वियमुपनिषन्मन्त्ररूपा मन्त्राणां चेषे त्वेत्या-
दीनां कर्मसंबन्धेनैव प्रयोजनवत्त्वम् । एतेषां च मन्त्राणां कर्मसु विनियोजकप्रमाणानुप-
लम्भेन तत्संब ध्यानंभव निष्प्रयोज त्वाद्व्य चिरुय सितत्वं न संभवीति शङ्कमानस्योत्त-
रम् । सत्यं कर्मसंबन्ध भा ऽऽ ब्रह्मविद्या काश सांख्य द्विव्या संबन्धो भावेप्यति । ननु
विद्यायाः पुरुष कर्तृ त्वात्तत्तत्काशकतेऽस्या उपाधिऽपि पुरुष त्वसङ्गततासिक्पुरु-
षदोषज-वशङ्क्य ऽऽमाप्याद्व्या चरुय सितत्वं नोपपद्यत इत्यं शङ्क्य ऽऽह—अस्या-
श्चेति । विद्यायाः संप्रदायवर्तता एव पुरुष न तून्नेत्यभिर्मातारः । ननुदा कर्तृ वमपि
नाधुनातनं येनाश्रयः स्यात् । किंत्वन दिपारम्पर्यगतम् । ततोऽऽदमसिद्धब्रह्मविद्या-
प्रकाशनमभ्योपनिषदः पुरुषसंबन्धः संप्रदाय कर्तृत्वपारम्पर्यलक्षण एव तमाश्रयेऽऽहेत्य-
र्थः । विद्यासं-दायकर्तृ मेष पुरुषण म् यथा विद्यायाः पुरुषसंबन्धः त्रैवंप्रधानवरोऽपि ।
याद पुरुषसंबन्धा विवक्षितः पुरुषे तत्र परिहराय तर्हि तथ भू संवन्धमभिर्मायकेनान्नेन
भवितव्यं स्वयमेव स्वसंबन्धमिधायकैव स्ववृत्तिमसङ्गादित्याशङ्क्याऽऽह—स्वयमेव

महद्भिः परमपुरुषार्थसाधनत्वेन गुरुणाऽऽयासेन लब्धा विद्येति श्रोतृ-
बुद्धिप्ररोचनाय विद्यां महीकरोति । स्तुत्या प्ररोचितायां हि विद्यायां
सादराः प्रवर्तेरन्निति । प्रयोजनेन तु विद्यायाः सांध्यसाधनलक्षणसंबन्ध-
मुत्तरत्र वक्ष्यति—“ भिद्यते हृदयग्रन्थिः ” इत्यादिना । अत्र चापरशब्द-
वाच्यायामृग्वेदादिलक्षणायां विधिप्रतिषेधमात्रपरायां विद्यायां संसार-
कारणाविद्यादिदोषनिवर्तकत्वं नास्तीति स्वयमेवोक्त्वा परापरविद्याभेद-
करणपूर्वकमविद्यायामन्तरे वर्तमाना इत्यादिना । तथा परप्राप्तसाधनं
सर्वसाधनसाध्यविषयवैराग्यपूर्वकं गुरुप्रसादलभ्यां ब्रह्मविद्यामाह—परीक्ष्य
लोकानित्यादिना । प्रयोजनं चासकृद्ब्रवीति ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीति ।

स्तुत्यर्थमिति । विद्यास्तुतौ तात्पर्यान्नि स्ववृत्तदोष इत्यर्थः । स्तुतिर्वा किमर्थेत्यत
आह—श्रोतृबुद्धीति । प्रवर्तेरन्निति पाठो युक्तः । वृत्तधातोर्यात्मनेपदित्वात् । विद्या-
या यत्प्रयोजनं तदेवास्या उपनिषदोऽपि प्रयोजनं भविष्यतीत्यभिप्रेत्य विद्यायाः प्रयो-
जनसंबन्धमाह—प्रयोजनेन त्विति । संसारकारणानिवृत्तिर्ब्रह्मविद्याफलं चेत्तर्ह्यपर-
विद्ययैव तन्निवृत्तेः संभवान्न तदर्थं ब्रह्मविद्याप्रकाशकोपनिषद्व्याख्यातव्येत्याशङ्क्याऽऽह—
अत्र चेति । संसारकारणमविद्यादिदोषस्तन्निवर्तकत्वमपरविद्यायाः कर्मात्मिकायाः
न संभवत्यविरोधात् । न हि शतशोऽपि प्राणायामं कुर्वतः शुक्तिदर्शनं विना तदवि-
द्यानिवृत्तिर्दृश्यते । ततोऽपरविद्यायाः संसारकारणाविद्यानिवर्तकत्वं नास्तीति
स्वयमेवोक्त्वा ब्रह्मविद्यामाहेति संबन्धः । किंच परमपुरुषार्थसाधनत्वेन ब्रह्मविद्यायाः
परविद्यात्वं निकृष्टसंसारफलत्वेन च कर्मविद्याया अपरविद्यात्वम् । ततः समाख्या-
बलादपरविद्याया मोक्षसाधनत्वाभावोऽवगम्यत इत्यभिप्रेत्याऽऽह—परापरेति ।
यच्चाऽऽहुः—कर्मजहाः केवलब्रह्मविद्यायाः कर्तृसंस्कारत्वेन कर्माङ्गत्वात्त्वातन्वयेण पुरु-
षार्थसाधनत्वं नास्तीति तदनन्तरश्रुत्यैव निराकृतमित्याह—तथा परप्राप्तिसाधनमिति ।
ब्रह्मविद्यायाः कर्माङ्गत्वे कर्मणो निन्दा न स्यात् । न खल्वङ्गविधानाय प्रधानं विनि-
न्द्यते । अत्र तु सर्वसाध्यसाधननिन्दया तद्विषयवैराग्याभिधानपूर्वकं परप्राप्तिसाधनं
ब्रह्मविद्यामाह । अतो ब्रह्मविद्यायाः स्वप्रधानत्वात्तत्प्रकाशकोपनिषदां न कर्तुः स्ताव-
कत्वमित्यर्थः । यद्युपनिषदां स्वतन्त्रब्रह्मविद्याप्रकाशकत्वं स्यात्तर्हि तदध्ययतृणा सर्वे-
षामेव किमिति ब्रह्मविद्या न स्यादित्याशङ्क्याऽऽह—गुरुप्रसादलभ्यामिति । गुर्वनुग्र-
हादिसंस्काराभावात्सर्वेषा यद्यपि न भविष्यात् तथाऽपि विशिष्टाधिकारिणां भविष्यतीति
भावः । ननु स्वतन्त्रा चेद्ब्रह्मविद्या तर्हि प्रयोजनसाधनं न स्यात् । सुखदुःखप्राप्तिपरि-
हारयोः प्रवृत्तिनिवृत्तिसाध्यतावगमात्तत्रऽऽह—प्रयोजनं चेति । स्मरणमात्रेण विस्मृत-

१ क. ग. ड. च. ज. झ. *तैयुरिति । २ क. ख. साधनसाध्यलं । ३ क. परेति वि* । ४
क. *ह्यविद्वद्ब्रह्मै* । ५ ड. च. झ. *रणनि* । ६ ड. च. झ. तत्र ।

परार्भृताः परिमुच्यन्ति सर्वे इति च । ज्ञानमात्रे यद्यपि सर्वाश्रमिणामधि-
कारस्तथाऽपि संन्यासनिष्ठैव ब्रह्मविद्या मोक्षसाधनं न कर्मसहितेति भैक्ष-
चर्या चरन्तः संन्यासयोगादिति च ब्रुवन्दर्शयति । विद्याकर्मविरोधाच्च । न
हि ब्रह्मात्मैकत्वदर्शनेन सह कर्म स्वप्नेऽपि संपादयितुं शक्यम् ।
विद्यायाः कालविशेषाभावादनियतनिमित्तत्वात्कालसंकोचानुपपत्तिः । यत्तु
गृहस्थेषु ब्रह्मविद्यासंप्रदायकर्तृत्वादि लिङ्गं न तत्स्थितन्यायं बाधितु-
मुत्सहते । नहि विधिशतेनापि तमःप्रकाशयोरैकत्र सद्भावः शक्यते

सुवर्णलाभे सुखप्राप्तिरसिद्धे रज्जुतत्त्वज्ञानमात्राच्च सर्पजन्यभयकम्पादिदुःखनिवृत्तिप्र-
सिद्धेश्च न प्रवृत्तिनिवृत्तिसाध्यत्वं प्रयोजनस्यैकान्तिकम् अतो विश्रब्धं श्रुतिः प्रयोजन-
संबन्धं विद्याया असकृद्ब्रवीति । तस्मात्तत्प्रकाशकोपनिषदो व्याख्येयत्वं संभवतीत्यर्थः ।
यच्चाऽऽहुरेकदेशिनः स्वाध्यायाध्ययनविधेरर्थवबोधफलस्य त्रैवर्णिकाधिकारत्वादधीतो-
पनिषज्जन्ये ब्रह्मज्ञानेऽस्येव सर्वेषामधिकारः । ततः सर्वाश्रमकर्मसमुच्चिनैव ब्रह्मविद्या
मोक्षसाधनमिति तत्राऽह—ज्ञानमात्र इति । सर्वस्वत्यागात्मकसंन्यासनिष्ठैव परब्रह्म-
विद्या मोक्षसाधनमिति वेदो दर्शयति । तादृशसंन्यासिनां च कर्मभावनैस्य स्वस्या-
भावान्न कर्मसंभवः । आश्रमधर्मोऽपि शमदमाद्युपबृंहितविद्याभ्यासानिष्ठत्वमेव । तेषां
शौचाचमनादिरपि तत्त्वतो नाऽऽश्रमधर्मो लोकसंग्रहार्थत्वात् । ज्ञानाभ्यासेनैवाभाव-
नत्वनिवृत्तेः । ‘ नहि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ’ इति स्मरणात् । त्रिपत्रण-
ज्ञानविध्यादेरज्ञसंन्यासविषयत्वात् । अतः कर्मनिवृत्त्यैव साहित्यं ज्ञानस्य न कर्मणे-
त्यर्थः । इतश्च न कर्मसमुच्चिता विद्या मोक्षसाधनमित्याह—विद्याकर्मविरोधाच्चेति ।
अकर्तृ ब्रह्मैवास्मीति कराम चेति स्फुटो व्याघात इत्यर्थः । यदा ब्रह्मात्मैकत्वं विष्म-
रति तदात्पन्नविद्योऽपि करिष्यति ततः समुच्चयः संभाव्यत इति न वाच्यमित्याह—
विद्याया इति । ननु गृहस्थानामाङ्गरप्रभृतीनां विद्यासंप्रदायप्रवर्तकत्वदर्शनदृष्ट-
स्थाश्रमधर्मभिः समुच्चयो लिङ्गादवगम्यत इत्याशङ्क्याऽह—यत्स्विति । लिङ्गस्य
न्यायोपबृंहितस्यैव गमनत्वाङ्गीकारात्समुच्चये च न्यायाभावात्प्रत्युत विरोधदर्शनात्
लिङ्गेन समुच्चयसिद्धिः । संप्रदायप्रवर्तकानां च गार्हस्थ्यस्याऽऽभासमात्रवर्तकत्वानु-
संधानेन मुहुर्मुहुर्बाधात् ।

यस्य मे चास्ति सर्वत्र यस्य मे नास्ति किंचन ।

मिथिलायां प्रदीप्तायां न मे किंचन दह्यते ॥

इत्युद्गारदर्शनात्कर्माभासेन न समुच्चयः स्यात्तत्र च विधिर्न दृश्यत इति भावः ।

१ क. ख. ‘भृतास्पति’ । २ क. ज. ‘भैक्षच’ । ३ क. ख. ‘लकर्मसं’ । ४ क. ‘कन्नसंभवः ।
ख. ‘कल्लस’ । ५ क. ख. ‘नस्या’ । ग. ‘नस्य धनस्या’ । ६ क. ‘भेण इत्य’ । ७ क. ‘ण्य इ’ ।
८ क. ख. ‘त्वानु’ ।

कर्तुं किमुत लिङ्गैः केवलैरिति । एवमुक्तसंबन्धप्रयोजनाया उपनिषदोऽ-
ल्पाक्षरं ग्रन्थविवरणमारभ्यते । य इमां ब्रह्मविद्यामुपयन्त्यात्मभावेन श्रद्धाभ-
क्तिपुरःसराः सन्तस्तेषां गर्भजन्मजरारोगाद्यनर्थपूगं निशातयति परं वा ब्रह्म
गमयत्यविद्यादिसंसारकारणं चात्यन्तमवसादयति विनाशयतीत्युपनिषत् ।
उपनिषूर्वस्य सदेरेवमर्थस्मरणात् ।

ॐ ब्रह्मा देवानां प्रथमः संबभूव विश्वस्य कर्ता
भुवनस्य गोप्ता । स ब्रह्मविद्यां सर्वविद्याप्रतिष्ठामथ-
र्वाय ज्येष्ठपुत्राय प्राह ॥ १ ॥

ब्रह्मा परिवृढो महान्धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यैः सर्वानन्यानि^१ ज्ञेते इति । देवानां
द्योतनवतामिन्द्रादीनां प्रथमो गुणैः प्रधानः सन्प्रथमोऽग्रे वा संबभूवाभि-
व्यक्तः सम्यक्स्वातन्त्र्येणेत्यभिप्रायः । न तथा यथा धर्माधर्मवशात्संसारि-
णोऽन्ये जायन्ते । “ योऽसावतीन्द्रियोऽग्राह्यः ” इत्यादिस्मृतेः । विश्वस्य
सर्वस्य जगतः कर्तोत्पादयिता । भुवनस्योत्पन्नस्य गोप्ता पालयितेति विशेष-
णं ब्रह्मणो विद्यास्तुतये । स एवं प्रख्यातमहत्त्वा ब्रह्मा ब्रह्मविद्यां ब्रह्मणः
परमात्मनो विद्यां ब्रह्मविद्याम् ‘ येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यम् ’ इति विशेष-
णात्परमात्मविषया हि सा । ब्रह्मणा वाऽग्रजेनोक्तेति ब्रह्मविद्या । तां
सर्वविद्याप्रतिष्ठां सर्वविद्याभिव्यक्तिहेतुत्वात्सर्वविद्याश्रयामित्यर्थः ।

साधितं व्याख्येयत्वमुपसंहरति—एवमिति । ग्रन्थे कथमुपनिषच्छब्दप्रयोग इति शङ्का-
यामुपनिषच्छब्दवाच्यविद्यार्थत्वाह्लासणिक इति दर्शयितुं विद्याया उपनिषच्छब्दार्थ-
त्वमाह—य इमामिति । आत्मभावेनेति । प्रेमास्पदतयेत्यर्थः । अनर्थपूगं क्लेशसमूहं
निशातयति शिथिली करोत्यपरिपक्वज्ञानाद्द्विर्जन्मभिर्मोक्षसंभवादित्यर्थः ।

ज्ञानमप्रतिमं यस्य वैराग्यं च जगत्पतेः ।

ऐश्वर्यं चैव धर्मश्च सह सिद्धं चतुष्टयम् ॥

इति स्मरणाद्धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यैः सर्वानन्यानि^२ क्रम्य वर्तत इति परिवृढत्वासिद्धमित्यर्थः ।

योऽसावतीन्द्रियोऽग्राह्यः सूक्ष्मोऽऽक्तः सनातनः ।

सर्वभूतमोऽचिन्त्यः स एष स्वयमुद्भूतो ॥

सर्वविद्यावेद्यं वा वस्त्वनयैव विज्ञातम् इति । “येनाश्रुतं श्रुतं भवति अमृतं
मेतमविज्ञातं विज्ञातम्” इति श्रुतेः सर्वविद्याप्रतिष्ठापिति च स्तौति । विद्या-
मथर्वाय ज्येष्ठपुत्राय प्राह । ज्येष्ठश्च सर्वविद्याश्रयानेषु ब्रह्मणः सृष्टिप्रकारेष्व-
न्यतमस्य सृष्टिप्रकारस्य प्रमुखे पुत्राय सृष्ट इति ज्येष्ठस्तस्मै ज्येष्ठपुत्राय
प्राहोक्तवान् ॥ १ ॥

अथर्वणे यां प्रवदेत ब्रह्म ऽथर्वा तां उरोवाचा-
ङ्गिरे ब्रह्मविद्याम् । । भारद्वाजाय सत्यवहाय
प्राह भारद्वाजोऽङ्गिरसे पण्डितम् ॥ २ ॥

यामेतामथर्वणे प्रवदेतावदब्रह्मविद्यां ब्रह्मा तामेव ब्रह्मणः प्राप्तमथर्वा पुरा
पूर्वमुवाचोक्तवानङ्गिरेऽङ्गिर्नाम्ने ब्रह्मविद्याम् । स चाङ्गिर्भारद्वाजाय भारद्वा-
जगोत्राय सत्यवहाय सत्यवहनाम्ने प्राहोक्तवान् । भारद्वाजोऽङ्गिरसे स्व-
शिष्याय पुत्राय वा परावरां परस्मात्परमादवरेण प्राप्तेति परावरा परावर-
सर्वविद्याविषयव्याप्तेर्वा तां परावरां चाङ्गिरसे प्राहेत्यनुषङ्गः ॥ २ ॥

शौनको ह वै महाशालेऽङ्गिरसं विधिवदुपसन्नः
पप्रच्छ । कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं
भवतीति ॥ ३ ॥

शौनकः शुनकस्थापत्यं महाशालं महाशालस्थोऽङ्गिरसं भारद्वाजशिष्यमा-
चार्यं विधिवद्यथाशास्त्रमित्येतत् । उरसन्न उपगतः सन्पप्रच्छ पृष्ठवान् । शौन-
काङ्गिरसोः संबन्धादवर्गाविधिवद्विशेषणदुपपन्नद्विवेधः पूर्वेषामनियम इति
गम्यते । मर्यादाकरणार्थं मध्यदीपिकान्ययार्थं वा विशेषणम् । अस्मदादि-
ष्वप्युपसदनविधेरिष्टत्वात् । किमित्थं इह—यस्मिन्नु भगवो विज्ञाते नु इति वितर्के
भगवो हे भगवन्सर्वं यदिदं विज्ञेयं विज्ञातं विशेषेण ज्ञातमवगतं भवतीत्येक-

‘स्वयमुद्भूतः शुक्रशोणितसंयोगमन्तेणाऽऽवेर्भूतः’ इति स्मृतेः स्वातन्त्र्यं गम्यत
इत्यर्थः । वाक्योत्पत्तिवृत्त्यभिव्यक्तं ब्रह्म ब्रह्मविद्या । तच्च ब्रह्म सर्वाभिव्यञ्जकम् ।
ततः सर्वविद्यानां व्यञ्जकतयाऽऽश्रीयत इति सर्वविद्याश्रयाऽयवा सर्वविद्यानां प्रतिष्ठा
परिसमाप्तिर्भवति यस्यामुत्पन्नायां ज्ञातव्यं भागत्सा सर्वविद्याप्रतिष्ठेत्याह—सर्ववि-
द्यावेद्यं वेति ॥ १ ॥ २ ॥

स्मिञ्ज्ञाते सर्वविद्भवतीति शिष्टप्रवादं श्रुतवाञ्छनैकस्ताद्विशेषं विज्ञातुकामः
सन्कस्मिन्निति वितर्कयन्प्रच्छ । अथवा लोकसामान्यदृष्ट्या ज्ञात्वैव प्रपच्छ ।
सन्ति लोके सुवर्णादिशकलभेदाः सुवर्णत्वाद्येकत्वविज्ञानेन विज्ञायमाना
लौकिकैः । तथा किंनस्ति सर्वस्य जगद्भेदस्यैकं कारणम् । यदेकस्मिन्विज्ञाते
सर्वं विज्ञातं भवतीति । नन्वविदिते हि कस्मिन्निति प्रश्नोऽनुपपन्नः । किमस्ति
तादिति तदा प्रश्नो युक्तः । सिद्धे ह्यस्तित्वे कस्मिन्निति स्यात् । यथा
कस्मिन्निधेयमिति । न । अक्षरबाहुल्यादायासभीरुत्वात्प्रश्नः संभवत्येव
किंत्वेकस्मिन्विज्ञाते सर्ववित्स्थादिति ॥ ३ ॥

तस्मै स होवाच । द्वे विद्ये वेदितव्ये इति ह

स्म यद्वृत्ताविदो वदन्ति परा चैवापरा च ॥ ४ ॥

तस्मै शौनकायाङ्गिरा आह किलोवाच । किमित्युच्यते । द्वे विद्ये वेदितव्ये
इति । एवं ह स्म किल यद्वृत्ताविदो वेदार्थाभिज्ञाः परमार्थदर्शिनो वदन्ति । के
ते इत्याह । परा च परमात्मविद्या । अपरा च आर्माधर्मसाधनतत्फलविषया ।
ननु कस्मिन्विदिते सर्वविद्भवतीति शौनवेन पृष्टं तस्मिन्वक्तव्येऽपृष्टमाहाङ्गिरा
द्वे विद्ये इत्यादि । नैष दोषः । क्रमापेक्षत्वात्प्रतिवचनस्य । अपरा हि विद्याऽ-
विद्या सा निराकर्तव्या । तद्विषये हि विदिते न किञ्चित्त्वतो विदितं स्था-
दिति निराकृत्य हि पूर्वपक्षं पश्चात्सिद्धान्तो वक्तव्यो भवतीति न्यायात् ॥ ४ ॥

तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः

शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योति-

षमिति । अथ परा यथा तदक्षरमधिगम्यते ॥ ५ ॥

प्रश्नबीजमाह—एकस्मिन्निति । उपादानात्कार्यस्य पृथक्सत्त्वाभावादुपादाने ज्ञाते
तत्कार्यं ततः पृथङ्नास्तीति ज्ञातं भवतीति सामान्यव्याप्तिस्तद्व्याप्तिद्वया पप्रच्छेत्याह—
अथवेति । प्रश्नाक्षराञ्जस्यमाक्षिप्य समाधत्ते—नन्वविदिते हीत्यादिना । किमस्ति
तदिति प्रयोगेऽक्षरबाहुल्येनाऽऽयासः स्यात्तद्भीरुतया कस्मिन्नित्यक्षराञ्जभ्ये लाघवा
त्प्रश्न इत्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥

तत्र काऽपरेत्युच्यते । ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेद इत्येते चत्वारो वेदाः । शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमित्यङ्गानि षडंशाऽपरा विद्या । अथेदानीमियं परा विद्योच्यते यथा तद्वक्ष्यमाणविशेषणमक्षरमधिगम्यते प्राप्स्यते । अभिपूर्वस्य गमेः प्रायशः प्राप्त्यर्थत्वात् । न च परप्राप्तेरवगमार्थस्य भेदोऽस्ति । अविद्याया अपाय एव हि परप्राप्तिर्नार्थान्तरम् । ननु ऋग्वेदादिबाह्या तर्हि सा कथं परा विद्या स्यान्मोक्षसाधनं च । या वेदबाह्याः स्मृतय इति हि स्मरन्ति । कुट्टित्वाभिष्फलत्वादिनादेया स्यात् । उपनिषदां च ऋग्वेदादिबाह्यत्वं स्यात् । ऋग्वेदादित्वे तु पृथक्करणमनर्थकम् । अथ कथं परेति । न । वेद्यविषयविज्ञानस्य विवक्षितत्वात् । उपनिषद्वेद्याऽपरविषयं हि विज्ञानमिह परा विद्येति प्राधान्येन विवक्षितं नोपनिषच्छब्दराशिः । अदशब्देन तु सर्वत्र शब्दराशिर्विवक्षितः । शब्दराश्यधिगमेऽपि यत्नान्तरमन्तरेण गुर्वभिगमनादिलक्षणं वैराग्यं च नाक्षराधिगमः संभवतीति पृथक्करणं ब्रह्मविद्यायाः परा विद्येति कथनं चेति ॥५॥

यत्तदद्वैतमग्राह्यमगोत्रमवणमचक्षुः श्रोत्रं तद-
पाणिपादम् । नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं तद-
व्ययं यद्भूतयोनिं परिपश्यन्ति धीराः ॥ ६ ॥

कल्पः सूत्रग्रन्थः । अनुष्ठेयक्रमः कल्प इत्यर्थः । अविद्याया अपगम एव परप्राप्तिरुपचर्यते । अविद्यापमगश्च ब्रह्मावगतिरेवेति व्याख्यातमस्माभिर्ज्ञातोऽर्थस्तज्ज्ञातिर्वाऽविद्यानिवृत्तिरित्येतद्व्याख्याना सरे । अतोऽधिगमशब्दोऽत्र प्राप्तिपर्याय एवेत्याह—
न च परप्राप्तेरिति । साङ्गान् वेदानामपरविद्यात्वेनोपन्यासात्ततः पृथक्करणाद्वेदबाह्यतया ब्रह्मविद्यायाः परत्वं न भवतीत्याक्षिपति—नान्विति ।

या वेदबाह्याः स्मृतयो याश्च काश्च कुट्टित्यः ।

सर्वास्ता निःफलः भित्त्य तमोनिष्ठा हि ताः स्मृताः ॥

इति स्मृतेः कुट्टित्वादनुपादेयं स्यादित्यर्थः । विद्याया वेदबाह्यत्वे तदर्थानामुपनिषदामप्युग्वेदादिबाह्यत्वं प्रसज्यते यर्थः । वेदबाह्यत्वेन पृथक्करणं न भवति । किंतु वैदिकस्यापि ज्ञानस्य वस्तुविषयस्य शब्दराश्यतिरेकाभिप्रायेणेत्याह—न वेद्यविषयेति ॥५॥

यथा विधिविषये कर्त्राद्यनेकवारको संहारद्वारेण वाक्यार्थज्ञानकालादन्यत्रानुष्ठेयोऽर्थोऽस्त्यग्निहोत्रादिलक्षणो न येह परविद्याविषये । वाक्यार्थज्ञानसमकाल एव तु पर्यवसितो भवति । केवलशब्दप्रकाशितार्थज्ञानमात्रनिष्ठाव्यतिरिक्ताभावात् । तस्मादिह परां विद्यां विविशेषणेनाक्षरेण विशिनष्टि—यत्तददेश्यमित्यादिना । बक्ष्यमाणं बुद्धेः संहृत्य सिद्धवत्परामृश्यते—यत्तदिति । अत्रेक्ष्यमदृश्यं सर्वेषां बुद्धीन्द्रियाणामगम्यमित्येतत् । दृशेर्वहिष्पवृत्तस्य पञ्चेन्द्रियद्वारकत्वात् । अग्राह्यं कर्मेन्द्रियाविषयमित्येतत् । अगोत्रं गोत्रमन्वयो मूलभित्त्यनर्थान्तरम् । अगोत्रमनन्वयमित्यर्थः । न हि तस्य मूलमस्ति येनान्वितं स्यात् । वर्ण्यन्त इति वर्णा इत्यर्थः स्थूलत्वादयः शुक्लत्वादयो वा । अविद्यमाना वर्णा यस्य तदवर्णमक्षरम् । चक्षुःश्रोत्रं चक्षुश्च श्रोत्रं च नामरूपविषये करणे सर्वजन्तूनां ते अविद्यमाने यस्य तदचक्षुःश्रोत्रम् । यः सर्वज्ञः सर्वविदित्यादिचेतनावत्त्वविशेषणशक्त्या संसारिणामिव चक्षुःश्रोत्रादिभिः करणैरर्थसाधकत्वं तदिहाचक्षुःश्रोत्रमिति वार्यते । “पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः” इत्यादिदर्शनात् । किंच तदपाणिपादं कर्मेन्द्रियरहितमित्येतत् । यत एवमग्राह्यमग्राहकं चातो नित्यमस्ति शि । विभुं विविधं ब्रह्मादिस्थावरान्द्रमाणिभेदैर्भवतीति विभुम् । सर्वगतं यत्कमाकाशवत्सुसूक्ष्मं शब्दादिस्थूलत्वकारणरहितत्वात् । शब्दादयो वाक्वायवादीनामुत्तरोत्तरं स्थूलत्वकारणानि तदभावात्सुसूक्ष्मम् । किंच तदयं मुक्तधर्मत्वादेव न व्येतीत्यव्ययम् । न ह्यनङ्गस्य स्वाङ्गापचयलक्षणो व्ययः संभवति शरीरस्येव नापि कोशापचयलक्षणो व्ययः संभवात् राज्ञ इव । नापि गुणद्वारको व्ययः संभवत्यगुणत्वात्सर्वात्मकत्वाच्च । यदेवंलक्षणं त्रयोनिं भूतानां कारणं पृथिवीव स्यावरजंगमाना परिपश्यन्ति सर्वे । अमभूतं सर्वस्याक्षरं पश्यन्ति धीरा धीमन्तो विवेकिनः । इदंमक्षरं यथा वेद्ययाऽविगम्यते सा परा विद्येति समुदायार्थः ॥ ६ ॥

कर्माणि द्विलक्षणत्वानिमात्रेण च पृथक्करणमेत्याह—यथा विधिविषय इति । अनन्तनिमित्तप्रसङ्गाच्च प्रधानरत्नमपि शक्तिं यमात मत्वाऽऽह—यः सर्वज्ञ इति । अगुणत्वादिति । उपसर्जनरहितत्वात् इत्यर्थः । सर्वात्मकत्वाच्चेति । हेयस्यातिरिक्तस्याभावाच्चेत्यर्थः ॥ ६ ॥

यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते च यथा पृथिव्या-
मोषधयः संभवन्ति । यथा सतः पुरुषात्केशलो-
मानि तथाऽक्षरात्संभवतीह विश्वम् ॥ ७ ॥

भूतयोन्यक्षरमित्युक्तं तत्कथं भूतयोनित्वमित्युच्यते प्रसिद्धदृष्टान्तैः । यथा लोके प्रसिद्धम् । ऊर्णनाभिर्लूताकीटः किञ्चित्कारणान्तरमनपेक्ष्य स्वयमेव सृजते स्वशरीराव्यतिरिक्तानेव तन्तून्बहिः प्रसारयति पुनस्तानेव गृह्णते च गृह्णाति स्वात्मभावमेवाऽऽपादयति । यथा च पृथिव्यामोषधयो व्रीह्यादिस्थावरान्ता इत्यर्थः । स्वात्माव्यतिरिक्ता एव प्रभवन्ति । यथा च सतो विद्यमानाज्जीवतः पुरुषात्केशलोमानि केशाश्च लोमानि च संभवन्ति विलक्षणानि । यथैते दृष्टान्तास्तथा विलक्षणं सलक्षणं च निमित्तान्तरानपेक्षाग्रयोक्तलक्षणादक्षरात्संभवति समुत्पद्यत इह संसारमण्डले विश्वं समस्तं जगत् । अनेकदृष्टान्तोपादानं तु सुखार्थप्रबोधनार्थम् । यद्ब्रह्मण उत्पद्यमानं विश्वं तदनेन क्रमेणोत्पद्यते न युगपद्ब्रह्मदरमुष्टिप्रक्षेपवादिति ॥ ७ ॥

तपसा चीयते ब्रह्म ततोऽन्नमभिजायते । अन्ना-
त्प्राणो मनः सत्यं लोकाः कर्मसु चामृतम् ॥ ८ ॥

क्रमनियमविवक्षार्थोऽयं मन्त्र आरभ्यते । तपसा ज्ञानेनोत्पत्तिविधि-
ज्ञतया भूतयोन्यक्षरं ब्रह्म चीयत उपचीयत उत्पिपादयिषदिदं जगदङ्कुर-
मिव बीजमुच्छूनतां गच्छति पुत्रमिव पिता हर्षेण । एवं सर्वज्ञतया
सृष्टिस्थितिसंहारशक्तिविज्ञानवत्तयोपचितात्ततो ब्रह्मणोऽन्नमद्यते भुज्यत
इत्यन्नमव्याकृतं साधारणं संसारिणां व्याचिकीर्षितावस्थारूपेणाभिजा-

ब्रह्म न कारणं सहायशून्यत्वात्कुलालमात्रवदित्यस्यानैकान्तिकत्वमुक्तमूर्णानामिदृष्टा-
न्तेन । ब्रह्म जगतो नोपादानं तदभिन्नत्वात्स्वरूपस्येवेत्यनुमानान्तरस्यानैकान्तिकत्व-
माह—यथा च पृथिव्यामिति । जगन्न ब्रह्मोपादानं तद्विलक्षणत्वात् । यद्यद्विल-
क्षणं तत्तदुपादनकं न भवति । यथा घटो न तन्तूपादनक इति । अस्य व्यभिचारार्थ-
महि—यथा च सत इति । एकस्मिन्नपि दृष्टान्ते सर्वानुमानानामनैकान्तिकत्वं
योजयितुं शक्यमिति शङ्कमानं प्रत्याह—अनेकदृष्टान्तोति ॥ ७ ॥

ईश्वरत्वोपाधिभूतं मायातत्त्वं महाभूतादिरूपेण सर्वजीवैरुपलभ्यत इति सर्वसाधारण्येऽपि
कथं जायतेऽनादिभिद्धत्वादित्याशङ्क्याऽऽह—व्याचिकीर्षितेति । कर्मापूर्वसमाधिभूत-

१ क. 'न्ताः । स्वा' । २ क. 'थेतद्दृष्टान्तस्त' । ३ क. 'मुच्छून्यता । ग. क. च. झ.
अ. 'मुस्तून' । ४ क. 'रणोऽपि ।

यत उत्पद्यते । ततश्चाव्याकृताद्व्याचिकीर्षितावस्थातोऽन्नात्मानो हिरण्य-
गर्भो ब्रह्मणो ज्ञानक्रियाशक्त्यधिष्ठितजगत्साधारणोऽविद्याकामकर्मभूतसमु-
दायबीजाङ्कुरो जगदात्माभिजायत इत्यनुषङ्गः । तस्माच्च प्राणान्मनो मन-
आख्यं संकल्पविकल्पसंशयनिर्णयाद्यात्मकमभिजायते । ततोऽपि संकल्पा-
द्यात्मकान्मनसः सत्यं सत्याख्यमाकाशादिभूतपञ्चकमभिजायते । तस्मात्स-
त्याख्याद्भूतपञ्चकादण्डक्रमेण सप्त लोका भूरादयः । तेषु मनुष्यादिमा-
णिवर्णाश्रमक्रमेण कर्माणि । कर्मसु च निमित्तभूतेष्वमृतं कर्मजं फलम् ।
यावत्कर्माणि कल्पकोटिशतैरपि न विनश्यन्ति तावत्फलं न विनश्यतीत्यमृ-
तम् ॥ ८ ॥

यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः । तस्मा-
देतद्ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायते ॥ ९ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि प्रथममुण्डके प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

=====

उक्तमेवार्थमुपसंजिहीर्षुर्मन्त्रो वक्ष्यमाणार्थमाह—य उक्तलक्षणोऽक्षराख्यः
सर्वज्ञः सामान्येन सर्वं जानातीति सर्वज्ञः । विशेषेण सर्वं वेत्तीति

सूक्ष्ममव्याकृतमिति केचित् । तत्र । तस्य प्रतिजीवं भिन्नत्वादीश्वरत्वोपाधिन्वासंभवात् ।
सामान्यरूपेण संभवेऽपि पृथिव्यादिसामान्यानां बहुत्वात् । प्रकृतावेकत्वश्रुतिव्याकोपापा-
ताज्जाड्यमहाभायारूपेणैव संभवेऽपि न कर्मापूर्वसमवायित्वम् । तस्याकारकत्वादुबु-
द्ध्यादौनामेव कारकत्वाभिधानात् । कारकवयवेष्वेव क्रियासमवायाभ्युपगमात् । किंच
न कार्यस्य स्वकारणप्रकृतित्वं दृष्टमिति भूतसूक्ष्मस्यापञ्चीकृतमृतप्रकृतित्वं न स्यात् ।
तस्मान्महाभूतसर्गादिसंस्कारास्पदं गुणत्रयसाम्यं मायातत्त्वमव्याकृतादिशब्दवाच्यमि-
हाभ्युपगन्तव्यम् । पूर्वस्मिन्नक्षरे हिरण्यगर्भातिनिमित्तं प्रकृष्टं ज्ञानं कर्म च येना-
नुष्ठितं तदनुग्रहाय नायोपाधिकं ब्रह्म हिरण्यगर्भावस्थाकारेण विवर्तते । स च जीवै-
तदवस्थामिमानी हिरण्यगर्भ उच्यत इत्यभिप्रेत्याऽऽह—ब्रह्मण इति । ज्ञानशक्तिभिः
क्रियाशक्तिभिश्चाधिष्ठितं विशिष्टं जगद्व्यष्टिरूपं तस्य साधारणः समष्टिरूपः सूत्रसं-
ज्ञक इत्यर्थः । मन्त्रआख्यमिति । समष्टिरूपं विवक्षितम् । व्यष्टिरूपस्य लेकसृष्ट्यु-
त्तरकालत्वात् ॥ ८ ॥

वक्ष्यमाणार्थमिति । वक्ष्यमाणस्याविद्याविवरणप्रकरणस्याऽऽरम्भार्थमुक्तपरविद्या-
सूत्रार्थोपसंहार इत्यर्थः । सामान्येनेति । समष्टिरूपेण मायाख्येनोपाधिनेत्यर्थः विशेष-
पेजेति । व्यष्टिरूपेणाविद्याख्येनोपाधिनाऽनन्तजीवभावमापन्नः स एव सर्वं स्वोपाधित-
त्वंसृष्टं वेत्तीत्यधिदैवमध्यात्मं च तत्त्वाभेदः सूत्रितः । स्रष्टृत्वं प्रजापतीनां तपसा
प्रसिद्धम् । तद्ब्रह्मणोऽपि स्रष्टृत्वे तपोनुष्ठानं वक्तव्यम् । ततः संसारिन्वं प्रसज्येते-

तन्निर्वेदोपपत्तेः । तथा च वक्ष्यति—“परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्” इत्यादिना । न ह्यप्रदर्शिते परीक्षोपपद्यत इति तत्प्रदर्शयन्नाह तदेतत्सत्यमवितथम् । किं तन्मन्त्रेवृग्वेदाद्याख्येषु कर्माण्यग्निहोत्रादीनि मन्त्रैरेव प्रकाशितानि कषयो मेधाविनो वसिष्ठादयो यान्यपश्यन्दृष्टवन्तः । यत्तदेतत्सत्यमेकान्त-पुरुषार्थसाधनत्वात्तानि च वेदविहितान्यृषिदृष्टानि कर्माणि त्रेतायां त्रयीसंयोगलक्षणायां होत्राध्वर्यवौद्वात्रप्रकारायामधिकरणभूतायां बहुधा बहुप्रकारं संततानि प्रवृत्तानि कर्मिभिः क्रियमाणानि त्रेतायां वा युगे प्रायशः प्रवृत्तान्यतो यूयं तान्याचरथ निर्वर्तयथ नियतं नित्यं सत्यकामा यथाभूतकर्मफलकामाः सन्त एष वो युष्माकं पन्था मार्गः सुकृतस्य स्वयं निर्वर्तितस्य कर्मणो लोके फलनिमित्तं लोक्यते दृश्यते भुज्यत इति कर्मफलं लोक उच्यते । तदर्थं तत्प्राप्तय एष मार्ग इत्यर्थः । यान्येतान्यग्निहोत्रादीनि त्रयां विहितानि कर्माणि तान्येष पन्था अवश्यफलप्राप्तिसाधनमित्यर्थः ॥ १ ॥

यदा लेलायते ह्यर्चिः समिद्धे हव्यवाहने ।

तदाऽऽज्यभागावन्तरेणाऽऽहुतीः प्रातिपादयेत् ॥ २ ॥

तत्राग्निहोत्रमेव तावत्प्रथमं प्रदर्शनार्थमुच्यते सर्वकर्मणां प्रायश्चात् । तत्कथम् । यदैवेन्धनैरभ्याहितैः सम्यगिद्धे समिद्धे हव्यवाहने लेलायते चलत्यर्चिस्तदा तस्मिन्काले लेलायमाने चलत्यर्चिष्याज्यभागावाज्यभागयोरन्तरेण मध्य आवापस्थान आहुतीः प्रतिपादयेत्प्रक्षिपेद्देवतामु-

घनत्वाव्यभिचारः सत्यत्वं न स्वरूपाबाध्यत्वं प्लवा ह्येत इत्यादिना निन्दितत्वात्स्वरूप-बाध्यत्वेऽपि चार्थक्रियासामर्थ्यं स्वप्नकामिन्यामिव घटत इत्यभिप्रेत्याऽऽह—तदेतत्सत्यमिति । ऋग्वेदविहितपदार्थो होत्रम् । यजुर्वेदविहित आध्वर्यवम् । सामवेदविहित-मौद्वात्रम् । तद्रूपायां त्रेतायामित्यर्थः । सत्यकामा मोक्षकामा इति समुच्चयाभिप्रायेण व्याख्यानमयुक्तम् । ‘ एष वः पन्थाः सुकृतस्य लोके ’ इति स्वर्गफलसाधनत्वविषयवाक्यशेषविरोधादिति ॥ १ ॥

आहवनीयस्य दक्षिणोत्तरपार्श्वयोराज्यभागाविज्येत अग्नये स्वाहा सोमाय स्वाहेति दर्शपूर्णमासे । तयोर्मध्येऽग्नये यागा अनुष्ठीयन्ते । तन्मध्यमावापस्थानमुच्यते । अग्निहोत्राहुत्योर्द्वित्वं प्रसिद्धम् । सूर्याय स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति प्रातः । अग्नये स्वाहा प्रजापतये

१ ग. क. च. झ. *नि निर्वृत्तानि । २ क. यानि यान्ये* । ३ क. *येच्छ्रद्धया हुतम् ॥ २ ॥

४ ख. ग. क. च. छ. झ. ब. *ते इन्द्राय स्वाहा प्रजापते स्वाहे* ।

द्विश्य । अनेकाहमयोगामेक्षयाऽऽहुतीरिति बहुवचनम् । एष सम्यगाहुतिमक्षे-
पादिच्छणः कर्ममार्गो लोकप्राप्तये पन्थास्तस्य च सम्यक्करणं दुष्करम् ।
विपत्तयस्त्वनेका भवन्ति ॥ २ ॥

यस्याग्निहोत्रमदर्शमपौर्णमासचातुर्मास्यमनाग्र-
यणमतिथिवर्जितं च । अहुतमवैश्वदेवमविधिना
हुतमासप्तमांस्तस्य लोकान्निहनास्ति ॥ ३ ॥

कथं यस्याग्निहोत्रिणोऽग्निहोत्रमदर्शं दर्शारुधेन कर्मणा वर्जितम् । अग्निहो-
त्रिणोऽवश्यकर्तव्यत्वाददर्शस्य । अग्निहोत्रसंबन्ध्यग्निहोत्रविशेषणमिव भवति ।
तदक्रियमाणमित्येतत् । तथाऽपौर्णमासमित्यादिष्वप्यग्निहोत्रविशेषणत्वं द्रष्ट-
व्यम् । अग्निहोत्राङ्गत्वस्याविशिष्टत्वादपौर्णमासं पौर्णमासकर्मवर्जितम् ।
अचातुर्मास्यं चातुर्मास्यकर्मवर्जितम् । अनाग्रयणमाग्रयणं शरदादिकर्तव्यं
तच्च न क्रियते यस्य । तथाऽतिथिवर्जितं चातिथिपूजनं चाहन्यहन्यक्रिय-
माणं यस्य स्वयं सम्यगाग्निहोत्रकालेऽहुतम् । अदर्शादिवदैश्वदेवं वैश्वदेव-
कर्मवर्जितं ह्यमानमप्यविधिना हुतं न यथाहुतमित्येतत् । एवं दुःसंपा-
दितमसंपादितमग्निहोत्राशुपलक्षितं कर्म किं करोतीत्युच्यते आसप्तमान्सप्तम-
साहितांस्तस्य कर्तुर्लोकान्निहनास्ति हिनस्तीवाऽऽयासमात्रफलत्वात् । सम्य-
विक्रयमाणेषु हि कर्मसु कर्मपरिणामानुरूपेण भूरादयः सत्यान्ताः सप्त लोकाः
फलं प्राप्यन्ते । ते लोका एवंभूतेनाग्निहोत्रादिकर्मणा त्वप्राप्यत्वाद्विद्यन्ते
इवाऽऽयासमात्रं त्वव्यभिचारीत्यतो हिनस्तीत्युच्यते । पिण्डदानाद्यनुग्रहेण न
बा संबध्यमानाः पितृपितामहप्रतितामहाः पुत्रपौत्रपौत्राः स्वात्मोपकाराः
सप्त लोका उक्तप्रकारेणाग्निहोत्रादिना न भवन्तीति हिंस्यन्त इत्युच्यते ॥ ३ ॥

स्वाहेहि सायम् । तत्कथमग्निहोत्रं प्रक्रम्याऽऽहुतीरिति बहुवचनं तत्राऽऽह-अनेका-
होति । अनेकेष्वहःसु प्रयोगानुष्ठानानि तदपेक्षयेत्यर्थः ॥ २ ॥

दर्शस्याग्निहोत्राङ्गत्वे प्रमाणाभावात्कथं तदकरणमग्निहोत्रस्य विपत्तिरित्याशङ्क्य या-
वज्जीवचोदनावशादग्निहोत्रिणोऽवश्यकर्तव्यत्वात्तदकरणं भवेद्विपत्तिरित्याभिप्रेत्य विशेष-
णम् । शरदादिषु नूतनान्नेन कर्तव्यमाग्रयणं कर्म । अदर्शादिवदैश्वदेवमिति विशेषणम् ।
वैश्वदेवस्याग्निहोत्रानङ्गत्वेऽप्यावश्यकतावदित्यर्थः । पिण्डोदकदानेन पित्रादीनां त्रया-

१ क. 'पन्थाः श्रद्धया हुतं तस्य । २ ख. 'ज् हुतमि' । ३ क. प्राप्यते । ४ क.
'पौर्णमासस्या' ।

काली कराली च मनोजवा च सुलोहिता
या च सुधूम्रवर्णा । स्फुलिङ्गिनी विश्वरुची
च देवी लेलायमाना इति सप्त जिह्वाः ॥ ४ ॥

काली करांली च मनोजवा च सुलोहिता या च सुधूम्रवर्णा । स्फुलि-
ङ्गिनी विश्वरुची च देवी लेलायमाना इति सप्त जिह्वाः । काल्याद्या विश्व-
रुच्यन्ता लेलायमाना अग्नेर्द्विराहुतिग्रसनार्था एताः सप्त जिह्वाः ॥ ४ ॥

एतेषु यश्चरते भ्राजमानेषु यथाकालं चाऽऽहु-
तयो ह्याददायन् । तं नयन्त्येताः सूर्यस्य
रश्मयो यत्र देवानां पतिरेकोऽधिवासः ॥ ५ ॥

एतेष्वग्निजिह्वाभेदेषु योऽग्निहोत्री चरते कर्माऽऽचरत्यग्निहोत्रादि भ्राजमा-
नेषु दीप्यमानेषु । यथाकालं च यस्य कर्मणो यः कालस्तत्कालं यथाकालं
यजमानमाददायन्नाददाना आहुतयो यजमानेन निर्वर्तितास्तं नयन्ति प्रापय-
न्त्येता आहुतयो या इमा अनेन निर्वर्तिताः सूर्यस्य रश्मयो भूत्वा
रश्मिद्वारैरित्यर्थः । यत्र यस्मिन्स्वर्गे देवानां पतिरिन्द्र एकः सर्वानुपर्य-
धिवासतीत्यधिवासः ॥ ५ ॥

एह्येहीति तमाहुतयः सुवर्चसः सूर्यस्य रश्मि-
भिर्यजमानं वहन्ति । प्रियां वाचमभिवदन्त्योऽ-
र्चयन्त्य एष वः पुण्यः सुकृतो ब्रह्मलोकः ॥ ६ ॥

कथं सूर्यस्य रश्मिभिर्यजमानं वहन्तीत्युच्यत एह्येहीत्याह्वयन्त्यः । सुव-
र्चसो दीप्तिमत्यः । किंच प्रियामिष्टां वाचं स्तुत्यादिलक्षणाभिवदन्त्य उच्चा-
रयन्त्योऽर्चयन्त्यः पूजयन्त्यश्चैष वो युष्माकं पुण्यः सुकृतः पन्था ब्रह्मलोकः
फलरूपः । एवं प्रियां वाचमभिवदन्त्यो वहन्तीत्यर्थः । ब्रह्मलोकः स्वर्गः
प्रकरणात् ॥ ६ ॥

णामुपकरोति यजमानः पुत्रादीनां च त्रयाणां ग्रासादिदानेन । ततो मध्यवर्तिना यज-
मानेन संबध्यमानाः पूर्वे त्रय उत्तर च त्रयो गृह्यन्त इत्याह— पिण्डदानादीति ।
॥ ३ ॥

॥ ४ ॥ ५ ॥

आहुतयो यजमानं वहन्तीति संबन्धः ॥ ६ ॥

पुत्रा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं
येषु कर्म । एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा
जरामृत्युं ते पुनरेवापि यन्ति ॥ ७ ॥

एतच्च ज्ञानरहितं कर्मैतावत्फलमविद्याकामकर्मकार्यमतोऽसारं दुःखमूलमिति
निन्द्यते । पुत्रा विनाशिन इत्यर्थः । हि यस्मादेतेऽदृढा अस्थिरा यज्ञरूपा
यज्ञस्य रूपाणि यज्ञरूपा यज्ञनिर्वर्तका अष्टादशाष्टादशसंख्याकाः षोडश-
त्विजः पत्नी यजमानश्चेत्यष्टादश । एतदाश्रयं कर्मोक्तं कथितं शास्त्रेण ।
येष्वष्टादशस्ववरं केवलं ज्ञानवर्जितं कर्म । अतस्तेषामवरकर्मश्रयाणामष्टादशा-
नामदृढतया प्लवत्वात्प्लवते सह फलेन तत्साध्यं कर्म । कुण्डविनाशादिवत्क्षी-
रदध्यादीनां तत्स्थानां नाशः । यत एवमेतत्कर्म श्रेयः श्रेयःकरणमिति येऽ-
भिनन्दन्त्यभिहृष्यन्त्यविवेकिनो मूढा अतस्ते जरां च मृत्युं च जरामृत्युं
किञ्चित्कालं स्वर्गे स्थित्वा पुनरेवापि यन्ति भूयोऽपि गच्छन्ति ॥ ७ ॥

अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं धीराः पण्डित-
मन्यमानाः । जड्घन्यमानाः परियन्ति मूढा
अन्धेनैव नीयमाना यथाऽन्धाः ॥ ८ ॥

किञ्चाविद्यायामन्तरे मध्ये वर्तमाना अविवेकमायाः स्वयं वयमेव धीरा
धीमन्तः पण्डिता विदितवेदितव्याश्चेति मन्यमाना आत्मानं संभावयन्तस्ते
च जड्घन्यमाना जरारोगाद्यनेकानर्थव्रातैर्हन्यमाना भृशं पीड्यमानाः परि-
यन्ति^१ बिभ्रमन्ति मूढाः । दर्शनविवर्जितत्वादन्धेनैवाचक्षुष्कंणैव नीयमानाः
प्रदर्श्यमानमार्गा यथा लोकेऽन्धा अक्षिरहिता गतकण्टकादौ पतन्ति तद्वत् ॥ ८ ॥

अविद्यायां बहुधा वर्तमाना वयं कृतार्था इत्य-
भिमन्यन्ति बालाः । यत्कर्मिणो न प्रवेदयन्ति
रागात्तेनाऽऽतुराः क्षीणलोकाश्च्यवन्ते ॥ ९ ॥

किञ्चाविद्यायां बहुधा बहुप्रकारं वर्तमाना वयमेव कृतार्थाः कृतमयो-
जना इत्येवमभिमन्यन्त्यभिमानं कुर्वन्ति बाला अज्ञानिनः । यद्यस्मादेवं कर्मिणो

रूप्यते निरूप्यते यदाश्रयतया यज्ञस्ते यज्ञरूपाः ॥ ७ ॥

स्वयमेवेति तत्त्वदर्शुपदेशानपेक्षतया स्वमनोरथेनैत्यर्थः ॥ ८ ॥

न प्रवेदयन्ति तत्त्वं न जानन्ति रागात्कर्मफलरागाभिभवनिमित्तं तेन कार-
णेनाऽऽतुरा दुःस्वार्ताः सन्तः क्षीणलोकाः क्षीणकर्मफलाः स्वर्गलोकाच्चय-
वन्ते ॥ ९ ॥

इष्टापूर्तं मन्यमाना वरिष्ठं नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते
प्रमूढाः । नाकस्य पृष्ठे ते सुकृतेऽनुभूत्वेमं लोकं
हीनतरं वा विशन्ति ॥ १० ॥

इष्टापूर्तम् । इष्टं यागादि श्रौतं कर्म । पूर्तं वापीकूपतडागादि स्मार्तं मन्य-
माना एतदेवातिशयेन पुरुषार्थसार्धनं वरिष्ठं प्रधानमिति चिन्तयन्तोऽन्वदा-
त्मज्ञानारुख्यं श्रेयःसाधनं न वेदयन्ते न जानन्ति प्रमूढाः पुत्रपशुबन्ध्वादिषु
प्रमत्ततया मूढास्ते च नाकस्य स्वर्गस्य पृष्ठ उपरिस्थाने सुकृते भोगायतनेऽ-
नुभूत्वाऽनुभूय कर्मफलं पुनरिमं लोकं मानुषमस्माद्धीनतरं वा तिर्यङ्मनरका-
दिलक्षणं यथाकर्मशेषं विशन्ति ॥ १० ॥

तपःश्रद्धे ये ह्युपवसन्त्यरण्ये शान्ता विद्वांसो
भैक्ष्यचर्या चरन्तः । सूर्यद्वारेण ते विरजाः
प्रयान्ति यत्रामृतः स पुरुषो ह्यव्ययात्मा ॥ ११ ॥

ये पुनस्तद्विपरीता ज्ञानयुक्ता वानप्रस्थाः संन्यासिनश्च तपःश्रद्धे हि तपः
स्वाश्रमविहितं कर्म श्रद्धा हिरण्यगर्भादिविषया विद्या ते तपःश्रद्धे उपवसन्ति
सेवन्तेऽरण्ये वर्तमानाः सन्तः । शान्ता उपरतकरणग्रामाः । विद्वांसो गृह-
स्थाश्च ज्ञानप्रधाना इत्यर्थः । भैक्ष्यचर्या चरन्तः परिग्रहाभावादुपवसन्त्यरण्य
इति संबन्धः । सूर्यद्वारेण सूर्योपलक्षितेनोत्तरायणेन यथा ते विरजा विर-
जसः क्षीणपुण्यपापकर्माणः सन्त इत्यर्थः । प्रयान्ति प्रकर्षेण यान्ति यत्र
यस्मिन्सत्यलोकादावमृतः स पुरुषः प्रथमजो हिरण्यगर्भो ह्यव्ययात्माऽव्यय-
स्वभावो यावत्संसारस्थायी । एतदन्नास्तु संसारगतयोऽपरविद्यागम्याः ।
ननु-एतं मोक्षमिच्छन्ति केचिन्नेहैव सर्वे प्रविलीयन्ति कामास्ते सर्वगं सर्वतः

॥ ९ ॥

कं सुखं न भवतीत्यकं दुःखं तन्न विद्यते यस्मिन्नसौ नाकः ॥ १० ॥

केवलकर्मिणां फलमुक्त्वा सगुणब्रह्मज्ञानसाहिताश्रमकर्मिणां फलं संसारगोचरमेव
दर्शयति-ये पुनस्तद्विपरीता ज्ञानयुक्ता इत्यादिना । अरण्ये स्त्रीजनसंकीर्णं देशो
मुक्तानामिहैव सर्वकामप्रविलयं सर्वात्मभावं च दर्शयन्ति श्रुतयः । ब्रह्मलोकप्राप्तिस्तु

प्राप्य धीरा युक्तात्मानः सर्वमेवाऽऽविशन्तीत्यादिश्रुतिभ्योऽप्रकरणाच्च ।
अपरविद्याप्रकरणे हि प्रवृत्ते न ह्यकस्मान्मोक्षप्रसङ्गोऽस्ति विरजस्त्वं त्वापेक्षिकं
समस्तमपरविद्याकार्यं साध्यसाधनलक्षणं क्रियाकारकफलभेदभिन्नं द्वैतम् ।
एतावदेव याद्विरण्यगर्भप्राप्त्यवसानम् । तथा च मनुनोक्तं स्थावरार्था
संसारगतिमनुक्रामता—

ब्रह्मा विश्वसृजो धर्मो महानव्यक्तमेव च ।

उत्तमां सात्त्विकीमेतां गतिमाहुर्मनीषिणः ॥ इति ॥ ११ ॥

परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणो निर्वदमायान्ना-
स्त्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभि-
गच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् ॥ १२ ॥

अयेदानीमस्मात्साध्यसाधनरूपात्सर्वस्मात्संसारद्विरक्तस्य परस्वां विद्याया-
मधिकारपददर्शनार्थमिदमुच्यते—परीक्ष्य यदेतद्वेदाद्यपरविद्याविषयं स्वाभा-
विक्यविद्याकामकर्मदोषवत्पुरुषानुष्ठेयमविद्यादिदोषवन्तमेव पुरुषं प्रति बिहि-
तत्वात्तदनुष्ठानकार्यभूताश्च लोका ये दक्षिणोत्तरमार्गलक्षणाः फलभूता ये
च बिहिताकरणप्रतिषेधातिक्रमदोषसाध्या नरकतिर्यकमेतल्लक्षणास्तानेतान्प-
रीक्ष्य प्रत्यक्षानुमानोपमानागमैः सर्वतो याथात्म्येनावधार्य, लोकान्संसार-
गतिभूतानव्यक्तादिस्थावरान्तान्वाक्यकृतवाक्यकृतलक्षणान्बीजाङ्कुरवदितरेत-
रोत्पत्तिनिमित्ताननेकानर्थश्चतसहस्रसंकुलान्कदलीगर्भवदसारान्भाषामरीच्यु-
दकगन्धर्वनगराकारस्वप्नजलबुद्बुदफेनसमान्प्रतिक्षणपध्वंसान्पृष्ठतः कृत्वाऽ-
विद्याकामदोषप्रवर्तितकर्मचितान्धर्माधर्मनिर्वर्तितानित्येद्वाह्यणस्यैव विशे-

देशपरिच्छिन्नं फलं ततो न मोक्ष इत्याह—इहैवेति । ब्रह्मा चतुर्मुखः । विश्वसृजः
प्रजापत्यो मरीचिप्रभृतयः । धर्मो यमः । महान्सूत्रात्मा । अव्यक्तं त्रिगुणात्मिका
प्रकृतिः । सात्त्विकी सत्त्वपरिणामज्ञानसाहितकर्मफलभूतामित्यर्थः ॥ ११ ॥

एतद्वैकर्मिकफलस्य पुत्रादेर्नाशविषयं प्रत्यक्षं विमतमनित्यं कृतकत्वाद्व्यदृशदित्यनुमा-
नमामुष्मिकनाशविषयम् । तद्यथेह कर्मजितो लोकः क्षीयत इत्याद्यागमास्तैरनित्यत्वेन
सर्वार्थमनाऽवधार्येत्यर्थः ।

नैतादृशं ब्राह्मणस्यास्ति वित्तं यथैकता समता सत्यता च ।

शीलं स्थितिर्दण्डनिधानमार्जवं ततस्ततश्चोपरमः क्रियाभ्यः ॥

तोऽधिकारः सर्वत्यागेन ब्रह्मविद्यायामिति ब्राह्मणग्रहणम् । परीक्ष्य लोकार्णिक-
 कुर्यादित्युच्यते—निर्वेदं निःपूर्वो विदिरत्र वैराग्यार्थे वैराग्यमायात्कुर्या-
 दित्येतत् । स वैराग्यप्रकारः प्रदर्श्यते । इह संसारे नास्ति कश्चिदप्यकृतः
 पदार्थः । सर्व एव हि लोकाः कर्माचिताः कर्मकृतत्वाच्चानित्याः । नित्यं
 किञ्चिदस्तीत्यभिप्रायः । सर्वं तु कर्मानित्यस्यैव साधनम् । यस्माच्चतुर्विध-
 भेव हि सर्वं कर्म कार्यमुत्पाद्यमाप्यं संस्कार्यं विकार्यं वा नातापरं कर्मणो
 विशेषोऽस्ति । अहं च नित्येनामृतेनाभयेन कूटस्थेनाचलेन ध्रुवेणार्थेनार्थो न
 तद्विपरीतेन । अतः किं कृतेन कर्मणाऽऽद्यासबहुलेनानर्थसाधनेनेत्येवं
 निर्विण्णोऽभयं शिवमकृतं नित्यं पदं यत्तद्विज्ञानार्थं विशेषेणाधिगमार्थं स
 निर्विण्णो ब्राह्मणो गुरुमेवाऽऽचार्यं शमदमदयादिसंपन्नमभिगच्छेत् । शास्त्र-
 ज्ञोऽपि स्वातन्त्र्येण ब्रह्मज्ञानान्वेषणं न कुर्यादित्येतद्गुरुमेवेत्यवधारणफलम् ।
 समित्पाणिः समिद्धारगृहीतहस्तः श्रोत्रियमध्ययनश्रुतार्थसंपन्नं ब्रह्मनिष्ठं हित्वा
 सर्वकर्माणि केवलेऽद्वये ब्रह्मणि निष्ठा यस्य सोऽयं ब्रह्मनिष्ठो जपनिष्ठस्त-
 पोनिष्ठ इति यद्वत् । न हि कर्मिणो ब्रह्मनिष्ठता संभवति कर्मात्मज्ञानयोर्वि-
 रोधात् । स तं गुरुं विधिवदुपसन्नः प्रसाद्य पृच्छेदक्षरं पुरुषं सत्यम् ॥ १२ ॥

तस्मै स विद्वानुपसन्नाय सम्यक्प्रशान्तचि-

त्ताय शमान्विताय । येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं

प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम् ॥ १३ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि प्रथममुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

=====

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि प्रथममुण्डकं समाप्तम् ॥ १ ॥

तस्मै स विद्वान्गुरुर्ब्रह्मविदुपसन्नायोपगताय । सम्यक्प्रशान्तचित्ते-
 तत् । प्रशान्तचित्तायोपरतदर्पादिदोषाय । शमान्विताय ब्रह्मेन्द्रियोपरमेण
 च युक्ताय । सर्वतो तिरस्कृतेत्येतत् । येन विज्ञानेन यया विद्यया
 परयाऽक्षरमद्रेश्यादिविशेषणं तदेवाक्षरं पुरुषशब्दवाच्यं पूर्णत्वात्पुरि श्रय-
 नाच्च सत्यं तदेव परमार्थस्वाभाव्यादक्षरं चाक्षरणादक्षतत्वादक्षयत्वाच्च

इति स्मृतेर्ब्राह्मणस्यैवाधिकार इत्यर्थः । कूटस्थेन परिणामरहितेनावलेन स्पन्दर-
 हितेन ध्रुवेण प्रयत्नरहितेनाहमर्था । समित्पाणिरिति विनयोपलक्षणम् ॥ १२ ॥

वेद विजानाति तां ब्रह्मविद्यां तत्त्वतो यथावत्प्रोवाच प्रब्रूयादित्यर्थः ।
आचार्यस्याप्ययं नियमो यन्न्यायप्राप्तसच्छिष्यनिस्तारणमविद्यामहोदधेः
॥ १३ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्ये प्रथममुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥२॥

इति मुण्डकोपनिषद्भाष्ये प्रथममुण्डकं समाप्तम् ॥ १ ॥

तदेतत्सत्यं यथा सुदीप्तात्पावकाद्विस्फुलिङ्गाः
सहस्रशः प्रभवन्ते सरूपाः । तथाऽक्षराद्विविधाः
सोम्य भावाः प्रजायन्ते तत्र चैवापियन्ति ॥ १ ॥

अपरविद्याया सर्वं कार्यमुक्तम् । स च संसारो यत्सारो यस्मात्पूला-
दक्षरात्संभवति यस्मिंश्च प्रलीयते तदक्षरं पुरुषाख्यं सत्यम् । यस्मिन्वि-
ज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति तत्परस्या ब्रह्मविद्याया विषयः स वक्तव्य
इत्युत्तरो ग्रन्थ आरभ्यते । यदपरविद्याविषयं कर्मफललक्षणं सत्यं तदा-
पेक्षिकम् । इदं तु परविद्याविषयं परमार्थसल्लक्षणत्वात् । तदेतत्सत्यं
यथाभूतं विद्याविषयम् । अविद्याविषयत्वाच्चानृतमितरत् । अत्यन्तप-
रोक्षत्वात्कथं नाम प्रत्यक्षवत्सत्यमक्षरं प्रतिपद्येरन्निति दृष्टान्तमाह—

अक्षरणादिति । अवयवान्यथामावलक्षणपरिणामशून्यत्वात् । अक्षतत्वादिति ।
अक्षयत्वाच्चेति । अशीरत्वाद्विकारशून्यत्वादित्यर्थः ॥ १३ ॥

इति मुण्डकोपनिषद्भाष्यटीकायां प्रथममुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्यटीकायां प्रथममुण्डकं समाप्तम् ॥ १ ॥

द्वे विद्ये वेदितव्ये इत्युपन्यस्यापरविद्यामाद्यमुण्डकेन प्रपञ्च्य परविद्यां सूत्रितां प्रपञ्च-
यितुं द्वितीयमुण्डकारम्भ इत्याह—अपरविद्याया इत्यादिना । कर्मणोऽपि प्राक्सत्यत्व-
मुक्तं तद्वदिदं सत्यत्वं न मन्तव्यमित्याह—यदपरविद्याविषयमिति । विषीयते विशेष्यते
विद्याऽनेनेति व्युत्पत्त्या विषयशब्दस्य वस्तुपरत्वान्नपुंसकलिङ्गत्वं परमार्थतः सल्लक्षण-
त्वादत्यन्तानाध्यत्वादित्यर्थः । अत्यन्तपरोक्षत्वादिति । शास्त्रैकगम्यत्वात् । अपूर्व-
बद्धक्षणः प्रत्यक्षत्वं न संभवति साक्षात्काराधीनं च कैवल्यं ततः कथं नाम सत्यमक्षरं
प्रत्यक्षवत्प्रतिपद्येरन्मुमुक्षव इत्याभिप्रेत्य जीवब्रह्मणोरेकत्वे दृष्टान्तमाह—यथा सुदीप्ता-

यथा सुदीप्तात्सुष्ठु दीप्तादिदात्पावकादग्नेर्विस्फुलिङ्गा अग्न्यवयवाः सहस्रञ्चोऽ-
नेकशः प्रभवन्ते निर्गच्छन्ति सरूपा अग्निसलक्षणा एव तथोक्तलक्षणाद-
क्षराद्विविधा नानादेहोपाधिभेदमनुविधीयमानत्वाद्विविधा हे सोम्य भावा
जावा आकाशादिवद्घटादिपरिच्छिन्नाः सुषिरभेदा घटाद्युपाधिप्रभेदमनु-
भवन्ति । एवं नानानामरूपकृतदेहोपाधिप्रभवमनुप्रजायन्ते तत्र चैव तस्मि-
न्नेवाक्षरेऽपियन्ति देहोपाधिविलयमुनुलीयन्ते घटादिविलयमन्विव सुषिर-
भेदाः । यथाऽऽकाशस्य सुषिरभेदात्पातप्रलयानामित्तत्वं घटाद्युपाधिकृतमेव
तद्वदक्षरस्यापि नामरूपकृतदेहोपाधिनिमित्तमेव जीवोत्पत्तिप्रलयानिमित्त-
त्वम् ॥ १ ॥

दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः ।

अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः परः ॥ २ ॥

नामरूपबीजभूतादव्याकृताख्यात्स्वविकारापेक्षया परादक्षरात्परं यत्सर्वो-
पाधिभेदवर्जितमक्षरस्यैव स्वरूपमाकाशस्यैव सर्वमूर्तिवर्जितं नेति नेतित्यादि-
विशेषणं विवक्षन्नाह । दिव्यो द्योतनवान्स्वयंज्योतिष्ट्वात् । दिवि वा स्वात्मानि
भवोऽलौकिको वा हि यस्मादमूर्तः सर्वमूर्तिवर्जितः पुरुषः पूर्णः पुरिश्च्यो वा ।
दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सबाह्याभ्यन्तरः सह बाह्याभ्यन्तरेण वर्तत इति । अजो
न जायते कुतश्चित्स्वतोऽन्यस्य जन्मानिमित्तस्य चाभावात् । यथा जलबुद्बुदा-
देर्वाट्ट्यादि । यथा नभः सुषिरभेदानां घटादिसर्वभावविकाराणां जनिमूलत्वा-
त्तत्पतिषेधेन सर्वे प्रणिषिद्धा भवन्ति । सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजोऽतोऽजरोऽमृतोऽ-

दिति । एकत्वे सति प्रत्यग्रूपस्यापरोक्षत्वाद्ब्रह्मणोऽपि प्रत्यक्षत्वं भविष्यति घटैकदेश-
प्रत्यक्षत्वे घटप्रत्यक्षवदित्यर्थः । निमित्तदेशावच्छिन्नत्वेन विस्फुलिङ्गेष्ववयवत्वादिव्य-
वहारः स्वतः पुनरग्न्यात्मत्वमेवोष्णप्रकाशत्वाविशेषात्तथा चिद्रूपत्वाविशेषाज्जिवानां
स्वतो ब्रह्मत्वमेवेत्यर्थः ॥ १ ॥

अक्षरस्यापि जीवोत्पत्तिप्रलयानिमित्तत्वमौपाधिकमुक्तमेकत्वसिद्धयर्थम् । तत्त्वतस्तु
निमित्तनैमित्तिकभावोऽपि नास्तीत्याह—नामरूपबीजभूतादिति । देहापेक्षया यद्बाह्य-
मान्तरं च प्रसिद्धं तेन सह तत्तादात्म्येन तदधिष्ठानतया वा वर्तत इति सबाह्याभ्यन्तरः ।
अत एव सर्वात्मत्वात्तद्विनिर्गतनिमित्तमवादन इत्यर्थः । जायतेऽस्ति वर्धते
विपरिमितेऽपेक्षीयते दिनश्यतीत्येवमादिभावविभागानां निषेधे तात्पर्यमजशब्द-
स्याऽऽह—सर्वभावविकाराणामिति । जीवानां प्राण विमत्त्वात्तदात्मत्वे ब्रह्मणोऽपि

क्षरो ध्रुवोऽभव इत्यर्थः । यद्यपि देहाद्युपाधिभेददृष्टीनामविद्यावशाद्देहेषु
समाजः समनाः सेन्द्रियः सविषय इव प्रत्यवभासते तलमलादिमदिवाऽऽ-
काशं तथाऽपि तु स्वतः परमार्थदृष्टीनाममाणोऽविद्यमानः क्रियाशक्तिभेदवाञ्छ-
लनात्मको वायुर्यस्मिन्नसावमाणः । तथाऽपना अनेकज्ञानशक्तिभेदवत्सं-
ल्पाद्यात्मकं मनोऽप्यविद्यमानं यस्मिन्सोऽयममना अपाणो ह्यमनाश्चेति ।
प्राणादिवायुभेदाः कर्मेन्द्रियाणि तद्विषयाश्च तथा च बुद्धिमनसी बुद्धीन्द्रियाणि
तद्विषयाश्च प्रतिषिद्धा वेदितव्याः । तैर्था श्रुत्यन्तरे—ध्यायतीव लेलायतीवेति ।
यस्माच्चैवं प्रतिषिद्धोपाधिद्वयस्तस्माच्छुभ्रः शुद्धः । अतोऽक्षराभ्यामरूपबीजोपा-
धिलक्षितस्वरूपात्सर्वकार्यकारणबीजत्वेनोपलक्ष्यमाणत्वात्परं तदुपाधिलक्ष-
णमव्याकृताख्यमक्षरं सर्वविकारेभ्यस्तस्मात्परतोऽक्षरात्परो निरुपाधिकः
पुरुष इत्यर्थः । यस्मिन्स्तदाकाशाख्यमक्षरं सव्यवहारविषयमोक्तं प्रोक्तं च ।
कथं पुनरप्राणादिमत्त्वं तस्येत्युच्यते । यदि हि प्राणादयः प्रागुत्पत्तेः पुरुष
इव स्वेनाऽऽत्मना सन्ति तदा पुरुषस्य प्राणादिना विद्यमानेन प्राणादिमत्त्वं
भवेन्न तु ते प्राणादयः प्रागुत्पत्तेः पुरुष इव स्वेनाऽऽत्मना सन्ति तदा ।
अतोऽप्राणादिमान्परः पुरुषः । यथाऽनुत्पन्ने पुत्रेऽपुत्रो देवदत्तः ॥ २ ॥

एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ।

खं वायुज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी ॥ ३ ॥

कथं ते न सन्ति प्राणादय इत्युच्यते । यस्मादेतस्मादेव पुरुषाभ्याम-

प्राणादिमत्त्वं प्राप्तं तन्निवर्तयति—यद्यपीत्यादिना । स्मृतिसंशया अनेकज्ञानेषु शक्ति-
विशेषोऽस्यास्तीति तथोक्तं नामरूपयोर्बाजं ब्रह्म तस्योपाधितया लक्षितं शुद्धस्य कारण-
त्वानुपपत्त्या गमितं स्वरूपमस्येति तथोक्तम् । तस्मादुपाधिरूपात्तद्विशिष्टरूपाच्च परतोऽ-
क्षरात्पर इति संबन्धः । कथं मायातत्त्वस्याक्षरस्य परत्वमित्याकाङ्क्षायामाह—सर्व-
कार्येति । कार्यं ह्यपरं प्रसिद्धम् । तैत्कारणत्वेन गम्यमानत्वान्मायातत्त्वं परम् । यौक्ति-
कभाषादनिर्वच्यत्वेऽपि स्वरूपोच्छेदामावादक्षरम् । तदुक्तं गीतायाम्—

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ।

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ॥ इति ॥ २ ॥

यदेव चैतन्यं निरुपाधिकं शुद्धमविकल्पं ब्रह्म यत्तत्त्वज्ञानाज्जीवानां कैवल्यं तदेव माया-
प्रतिबिम्बितरूपेण कारणं भवतीत्याह—यस्मादेतस्मादेवेति । प्राणोत्पत्तेरुर्ध्वं तर्हि

रूपबीजोपाधिलक्षिताज्जायत उत्पद्यतेऽविद्याविषयविकारभूतो नामधेयोऽनृ-
तात्मकः प्राणः “वाचाऽऽरम्भणं विकारो नामधेयमनृतम्” इति श्रुत्यन्तरात् ।
न हि तेनाविद्याविषयेणानृतेन प्राणेन सप्राणत्वं परस्य स्यादपुत्रस्य स्वप्न-
दृष्टेनेव पुत्रेण सपुत्रत्वम् । एवं मनः सर्वाणि चेन्द्रियाणि विषयाश्चैतस्मादेव
जायन्ते । तस्मात्सिद्धमस्य निरुपचरितमप्राणादिमत्त्वमित्यर्थः । यथा च
प्रागुत्पत्तेः परमार्थतोऽसन्तस्तथा प्रलीनाश्चेति द्रष्टव्याः । यथा कर-
णानि मनश्चेन्द्रियाणि तथा शरीरविषयकारणानि भूतानि खमाकाशं वायुर-
न्तर्बाह्य आवहादिभेदः । ज्योतिरग्निः । आप उदकम् । पृथिवी धरित्री
विश्वस्य सर्वस्य धारिणी । एतानि च शब्दस्पर्शरूपरसगन्धोत्तरोत्तरगुणानि
पूर्वपूर्वगुणसहितान्येतस्मादेव जायन्ते । संक्षेपतः परविद्याविषयमक्षरं निर्वि-
शेषं पुरुषं सत्त्वं दिव्यो ह्यमूर्त इत्यादिना मन्त्रेणोक्त्वा पुनस्तदेव सविशेषं
विस्तरेण वक्तव्यमिति प्रवृत्ते संक्षेपविस्तरोक्तो हि पदार्थः सुखाधिगम्यो
भवति सूत्रभाष्योक्तिवदिति ॥ ३ ॥

सप्राणत्वं परमात्मनो भविष्यतीति शङ्कानिवृत्त्यर्थे श्रुत्यन्तरप्रसिद्धं प्राणस्य विशेषण-
माह — अविद्याविषय इति । नामधेय इति । बाह्मात्रो न वस्तुवृत्त इत्यर्थः ।
प्राणादीनां पाठक्रमोऽयमर्थक्रमेण बाध्यते । “गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठाः” इति
भूतेषु लयश्रवणेन प्राणानां भौतिकत्वावगमाद्भूतोत्पत्त्यनन्तरं प्राणोत्पत्तिर्द्रष्टव्येति ।
अभिमुखमागच्छन्वायुग्रावहः पुरतो गच्छन्प्रवह इत्यादिभेदः । शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा-
उत्तरोत्तरस्य गुणा येषां तानि तथोक्तानि । यथा शुक्लतन्त्रवस्थापन्नादन्वायिकारणा-
ज्जायमानः पटः शुक्लगुणो जायते तथाऽऽकाशावस्थापन्नद्वह्मणो जायमानो वायुरा-
काशगुणेन शब्देनान्वितो जायते । तथैव वायुभावापन्नाद्वह्मणोऽग्निस्तद्गुणेनान्वितो
जायत इति द्रष्टव्यम् । ननु सूक्ष्माणि भूतानि प्रथममुत्पद्यन्ते । अनन्तरं तासां त्रिवृतं
त्रिवृतमकैकामकरोदिति पञ्चीकरणोपलक्षणार्थं त्रिवृत्करणश्रुतेः पञ्चात्मकत्वमवगम्यते ।
तत एकैकस्य भूतस्य पञ्चगुणवत्त्वं वर्णितमन्यत्र कथमिह पञ्चीकरणमनादृत्य प्रथमसर्ग-
एवाऽऽकाशस्यैकगुणत्वं वायेर्हि द्विगुणत्वं तेजसस्त्रिगुणत्वमित्याद्युच्यते । सत्यम् ।
भूतसर्गे तात्पर्याभावद्योतनाय प्रक्रियान्तरं न विरुध्यते । न ह्येतत्प्रतिबद्धं किञ्चित्फलं
श्रूयते । अत एव गुणगुणिभावोऽपि न वैशेषिकपक्षवदिह विवक्षितः । किंतु राहोः
शिर इति वद्व्यपदेशमात्रम् । विस्तरेण त्वन्त्यकार्यपर्यन्तं तेन तेनाऽऽकारेण ब्रह्मैव
विवर्तन इति प्रपञ्च्यते ततोऽतिरिक्तस्याणुमात्रस्यासंभवात्तस्मिन्विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं
भवतीति प्रदर्शनार्थमित्यर्थः ॥ ३ ॥

आग्निमूर्धा चक्षुषां चन्द्रसूर्यो दिशः श्रोत्रे वाग्व-
वृताश्च वेदाः । वायुः प्राणो हृदयं विश्वमस्य
पद्भ्यां पृथिवी ह्येष सर्वभूतान्तरात्मा ॥ ४ ॥

योऽपि प्रथमजात्प्राणाद्विरण्यगर्भाज्जायतेऽण्डस्यान्तर्विराट् स तत्त्वान्तरि-
तत्वेन लक्ष्यमाणोऽप्येतस्मादेव पुरुषाज्जायत एतन्मयश्चेत्येतदर्थमाह । तं च
विश्विनष्टि । अग्निर्गुलोकः “ असौ वाव लोको गौतमाग्निः ” इति श्रुतेः ।
मूर्धा यस्योत्तमाङ्गं शिरः । चक्षुषी चन्द्रश्च सूर्यश्चेति चन्द्रसूर्यौ यस्येति सर्व-
त्रानुषङ्गः कतव्यः । अस्येत्यस्य पदस्य वक्ष्यमाणस्य यस्येति विपरिणामं
कृत्वा दिशः श्रोत्रे यस्य । वाग्विवृता उद्घाटिताः प्रसिद्धा वेदा यस्य ।
वायुः प्राणो यस्य हृदयमन्तःकरणं विश्वं समस्तं जगदस्य यस्येत्येतत् ।
सर्वं ह्यन्तःकरणविकारमेव जगन्नस्येव सुषुप्ते प्रलयदर्शनात् । जागरितेऽपि
तत् एवाग्निर्वेस्फुल्लेङ्गवाद्प्रतिष्ठानात् । यस्य च पद्भ्यां जाता पृथिवी । एष
देवो विष्णुरनन्तः प्रथमशरीरी त्रैलोक्यदेहोपाधिः सर्वेषां भूतानामन्तरात्मा
॥ ४ ॥

तस्मादाग्निः समिधो यस्य सूर्यः सोमात्पर्जन्य
ओषधयः पृथिव्याम् । पुमान्नेतः सिञ्चति
योषितायां बह्वीः प्रजाः पुरुषात्संप्रसूताः ॥ ५ ॥

स हि सर्वभूतेषु द्रष्टा श्रोता मन्ता विज्ञाता सर्वकारणात्मा पञ्चाग्निद्वारेण
अथाः संसरन्ति प्रजास्ता अपि तस्मादेव पुरुषात्प्रजायन्त इत्युच्यते ।
तस्मात्परस्मात्पुरुषात्प्रजावस्थानविशेषरूपोऽग्निः स विशिष्यते । समिधो
यस्य सूर्यः समिध इव समिधः । सूर्येण हि गुलोकः समिध्यते । ततो हि
गुलोकोऽभिष्पन्नात्सोमात्पर्जन्यो द्वितीयोऽग्निः संभवति । तस्माच्च पर्जन्या-
दोषधयः पृथिव्यां संभवन्ति । ओषधिभ्यः पुरुषाग्नौ हुताभ्य उपादानभू-
ताभ्यः पुमानग्नौ रेतः सिञ्चति योषितायां योषिति योषाग्नौ स्त्रियामिति ।
एवं क्रमेण बह्वीर्बह्वयः प्रजा ब्राह्मणाद्याः पुरुषात्परस्मात्संप्रसूताः समु-
त्पन्नाः ॥ ५ ॥

सर्वेषां भूतानामिति । पञ्चमहाभूतानाम् । अन्तरात्मा स्थूत्रपञ्चभूतशरीरो हि विरा-
डित्यर्थः । पञ्चाग्निद्वारेण । युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोषितु पञ्चस्वप्निदृष्टेः श्रुत्यन्तरचो-
दितत्वात्तद्वारेणेत्यर्थः । ४ । ५ ॥

तस्मादृचः साम यजूंषि दीक्षा यज्ञाश्च सर्वे क्रतवो
दक्षिणाश्च । संवत्सरश्च यजमानश्च लोकाः सोमो
यत्र पवते यत्र सूर्यः ॥ ६ ॥

किंच कर्मसाधनानि फलानि च तस्मादेवेत्याह । कथं तस्मात्पुरुषादृचो
नियताक्षरपादावसाना गायत्र्यादिच्छन्दोविशिष्टा मन्त्राः । साम पाश्चम-
क्तिकं सामभक्तिकं च स्तोमादिगीतविशिष्टम् । यजूंष्यनियताक्षरपादावसा-
नानि वाक्यरूपाण्येवं त्रिविधा मन्त्राः । दीक्षा मौञ्ज्यादिलक्षणा कर्तृनिय-
मविशेषा । यज्ञाश्च सर्वेऽग्निहोत्रादयः । क्रतवः सयूयाः । दक्षिणाश्चैकगवाद्यपरि-
मितसर्वस्वान्ताः । संवत्सरश्च कालः कर्माङ्गः । यजमानश्च कर्ता । लोका-
स्तस्य कर्मफलभूतास्ते विशेयन्ते सोमो यत्र येषु लोकेषु पवते पुनाति
लोकान्यत्र येषु सूर्यस्तपति च ते च दक्षिणायनोत्तरायणमार्गद्वयगम्या विद्व-
द्विद्वत्कर्तृफलभूताः ॥ ६ ॥

तस्माच्च देवा बहुधा संप्रसूताः साध्या मनुष्याः
पशवो वयांसि । प्राणापानौ ब्रीहियवौ तपश्च
श्रद्धा सत्यं ब्रह्मचर्यं विधिश्च ॥ ७ ॥

तस्माच्च पुरुषात्कर्माङ्गभूता देवा बहुधा वस्वादिमणभेदेन संप्रसूताः सम्य-
क्प्रसूताः । साध्या देवाविशेषाः । मनुष्याः कर्माधिकृताः । पशवो ग्राम्या-
रण्याः । वयांसि पक्षिणः । जीवनं च मनुष्यादीनाम् । प्राणापानौ ब्रीहि-
यवौ हविरयौ । तपश्च कर्माङ्गः पुरुषसंस्कारलक्षणं स्वतन्त्रं च फलसाधनम् ।
श्रद्धा यत्पूर्वकः सर्वपुरुषार्थसाधनप्रयोगश्चित्तप्रसाद आस्तिक्वबुद्धिस्तथा
सत्यमनृतवर्जनं यथाभूतार्थवचनं चापीडाकरम् । ब्रह्मचर्यं मैथुनासमाचारः ।
विधिश्चेति कर्तव्यता ॥ ७ ॥

पाश्चभक्तिकमिति । हिंकारप्रस्तावोद्गीयप्रतिहारनिधनारूपाः पञ्च भक्तयोऽवयवा
यस्य तत्तथोक्तम् । सामभक्तिकमिति । हिंकारप्रस्तावोद्गीयप्रतिहारोपद्रवनिध-
नारूपाः सप्त भक्तयो यस्य तत्तथोक्तम् । स्तोमोऽर्थशून्यो वर्णः । विश्वजित्सर्वमेधयोः
सर्वस्वदक्षिणा अत एकां गमामस्य सर्वस्वान्ता दक्षिणा भवन्तीत्यर्थः ॥ ६ ॥

तपश्च कर्माङ्गमिति । पयोव्रतं ब्राह्मणस्य यवागू राजन्यस्याऽऽमिक्षा वैश्यस्ये-
त्यादिविहितं वृच्छूचान्द्रायणादित्यर्थः ॥ ७ ॥

१ क. च. 'क्षणक' । ज. 'क्षणाः क' । २ ज. शेषाः । यं । ३ च. ज. 'श्वैकाद्याप' । ४ क.
'मार्कपु' । ५ क. 'शून्या वर्णा वि' । ६ क. 'दिश्रुतिवि' ।

सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्तार्चिषः सप्त
होमाः । सप्त इमे लोका येषु चराणां प्राणा
गुहाशया निहिताः सप्त सप्त ॥ ८ ॥

किंच सप्त शीर्षण्याः प्राणास्तस्मादेव पुरुषात्प्रभवन्ति । तेषां च सप्तार्चिषो
दीप्तयः स्वविषयावद्योतनानि । तथा सप्त समिधः सप्त विषयाः । विषयैर्हि
समिधवन्ते प्राणाः । सप्त होमास्ताद्विषयविज्ञानानि “ यदस्य विज्ञानं तज्जु-
होति ” इति श्रुत्यन्तरात् । किंच सप्तेमे लोका इन्द्रियस्थानानि येषु चरन्ति
संचरन्ति प्राणाः । प्राणं येषु चरन्तीति प्राणानां विशेषणमिदं प्राणापानादि-
निवृत्त्यर्थम् । गुहायां शरीरे हृदये वा स्वापकाले शेरत इति गुहाशयाः ।
निहिताः स्थापिता धात्रा सप्त सप्त प्रतिप्राणिभेदम् । यानि चाऽऽत्मयाजिनां
विदुषां कर्माणि कर्मफलानि चाविदुषां च कर्माणि तत्साधनानि कर्मफलानि
च सर्वं चैतत्परस्मादेव पुरुषात्सर्वज्ञात्प्रसूतमिति प्रकरणार्थः ॥ ८ ॥

अतः समुद्रा गिरयश्च सर्वेऽस्मात्स्यन्दन्ते सिन्धवः
सर्वरूपाः । अतश्च सर्वा ओषधयो रसश्च येनैष
भूतैस्तिष्ठते ह्यन्तरात्मा ॥ ९ ॥

अतः पुरुषात्समुद्राः सर्वे साराद्याः । गिरयश्च हिमवदादयोऽस्मादेव पुरुषा-
त्सर्वे । स्यन्दन्ते स्रवन्ति गङ्गाद्याः सिन्धवो नद्यः सर्वरूपा वक्ररूपाः ।
अस्मादेव पुरुषात्सर्वा ओषधयो व्रीहियवाद्याः । रसश्च मधुरादिः षड्विधो
येन रसेन भूतैः पञ्चभिः स्थूलैः परिवेष्टितस्तिष्ठते तिष्ठति ह्यन्तरात्मा
किङ्कं सूक्ष्मं शरीरम् । तद्व्यन्तराले शरीरस्वाऽऽत्मनश्चाऽऽत्मवद्वर्तत इत्य-
न्तरात्मा ॥ ९ ॥

पुरुष एवेदं विश्वं कर्म तपो ब्रह्म परामृतम् । एतयो वेद
निहितं गुहायां सोऽविद्याग्रन्थि विकिरतीह सोम्य ॥ १० ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि द्वितीयमुण्डके

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

आत्मयाजिनामिति । तत्कलमिदमहं च परमात्मैवेतिभावनापूर्वकं परमेश्वराराधन-
मुद्धया ये यजन्ति तेषामित्यर्थः ॥ ८ ॥

क. ख. ग. “णा इति विशेषणात्प्राणा” । २ क. “णि तत्साधनानि” क. ।

एवं पुरुषात्सर्वमिदं संप्रसूतम् । अतो वाचाऽऽरम्भणं विकारो नामधेय-
मनृतं पुरुष इत्येकमिदम् । अतः पुरुष एवेदं विश्वं सर्वम् । न विश्वं नाम
पुरुषादन्यत्किंचिदस्ति । अतो यदुक्तं तदेतदभिहितं कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते
सर्वमिदं विज्ञातं भवतीति । एतस्मिन्हि परस्मिन्मात्मानि सर्वकारणे पुरुषे
विज्ञाते पुरुष एवेदं विश्वं नान्यदस्तीति विज्ञातं भवतीति । किं पुनरिदं
विश्वमित्युच्यते । कर्माग्निहोत्रादिलक्षणम् । तपो ज्ञानं तत्कृतं फलमन्यदेता-
वद्दीदं सर्वम् । तच्चैतद्ब्रह्मणः कार्यं तस्मात्सर्वं ब्रह्म परामृतं परममृतमहमे-
वेति यो वेद निहितं स्थितं गुहायां हृदि सर्वप्राणिनां स एषं विज्ञानादवि-
द्याग्रन्थि ग्रन्थिमिव दृढीभूतामविद्यावासनां विकिरति विक्षिपति नाशयतीह
जीवन्नेव न मृतः सन्हे सोम्य प्रियदर्शन ॥ १० ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्ये द्वितीयमुण्डके प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

आविः संनिहितं गुहाचरं नाम महत्पदमत्रैतत्सम-
र्पितम् । एजत्प्राणान्निमिषच्च यदेतज्जानथ सदस-
द्वरेण्यं परं विज्ञानायद्वरिष्ठं प्रजानाम् ॥ १ ॥

अरूपं सदक्षरं केन प्रकारेण विज्ञेयमित्युच्यते । आविः प्रकाशं संनि-
यत्पृष्ठं कस्मिन्नु भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवतीति तन्निरूपितम् । सर्वमिदं
परमात्मनो जायते । अतस्तावन्मात्रं सर्वं तस्मिन्निज्ञाते विज्ञातं भवतीत्यविद्यासयफला-
भिधानेनोपसंहृतमिति ॥ ९ ॥ १० ॥

इति मुण्डकोपनिषद्भाष्यटीकायां द्वितीयमुण्डके प्रथमः खण्डः । १ ॥

अधुना यस्य सकृदुपदेशमात्रेणाद्वितीयं ब्रह्मास्मीतिवाक्यार्थज्ञानं न भवतीति तस्यो-
पायानुष्ठानेन भवितव्यमित्यभिप्रेत्याऽऽह—अरूपं सदक्षरमिति । वाक्यार्थस्यैव
पुनः पुनर्भाविना युक्त्यनुसंधानं चोपाय इत्याह—उच्यत इति । आविः ब्रह्मो निपातः
प्रकाशवाची । ब्रह्म विश्वोपलब्ध्यात्मना प्रकाशमात्रमेव सदेति भावयेदित्यर्थः । अन्यै-
रप्युक्तम्—

यदस्ति यद्भूति तदात्मरूपं नान्यत्ततो भाति न चान्यदस्ति ।

स्वभावसवित्प्रतिभाति केवलं ग्राह्यं ग्रहीतेति मृषैव करुणम् ॥ इति ।

संनिहितमिति । सर्वेषां प्राणिनां हृदये स्थितं वागाद्युपाधिभिः शब्दादीन्युपलभमा-

हितं वागाद्युपाधिभिर्ज्वलति भ्राजतीति श्रुत्यन्तराच्छब्दादीनुपलभमानवदव-
भासते । दर्शनश्रवणमननविज्ञानाद्युपाधिधर्मैराविर्भूतं सल्लक्ष्यते हृदि सर्व-
प्राणिनाम् । यदेतदाविर्ब्रह्म संनिहितं सम्प्रविश्यतं हृदि तदुहाचरं नाम
गुहायां चरतीति दर्शनश्रवणादिप्रकारैर्गुहाचरमिति प्रख्यातम् । महत्सर्व-
महत्त्वात्पदं पद्यते सर्वेणेति सर्वपदार्थास्पदत्वात् । कथं तन्महत्पदमित्युच्यते ।
यतोऽत्रास्मिन्ब्रह्मण्येतत्सर्वं समर्पितं प्रवेशितं रथनाभाविचारं एजश्चलत्प-
क्ष्यादि । प्राणत्प्राणितीति प्राणापानादिमन्मनुष्यपञ्चादि । निमिषच्च यन्नि-
मेषादिक्रियावद्यच्चानिमिषच्चशब्दात्समस्तमेतदत्रैव ब्रह्मणि समर्पितम् ।
एतद्यदास्पदं सर्वं जानय हे शिष्या अवगच्छथ तदात्मभूतं भवतां सदसत्स्व-
रूपम् । सदसतोर्मूर्तामूर्तयोः स्थूलसूक्ष्मयोस्तद्व्यतिरेकेणाभावात् । वरेण्यं
वरणीयं तदेव हि सर्वस्य नित्यत्वात्प्रार्थनीयं परं व्यतिरिक्तं विज्ञानात्प्रजाना-
मिति व्यवहितेन संबन्धो यल्लौकिकविज्ञानागोचरमित्यर्थः । यद्गृहिष्ठं वर-
त्तमं सर्वपदार्थेषु वरेषु तद्व्येकं ब्रह्मातिशयेन वरं सर्वदोषरहितत्वात् ॥ १ ॥

यदर्चिमद्यदणुभ्योऽणु च यस्मिँल्लोका निहिता
लोकिनश्च । तदेतदक्षरं ब्रह्म स प्राणस्तदु वाङ्मनः ।
तदेतत्सत्यं तदमृतं तद्वेद्व्य सोम्य विद्धि ॥ २ ॥

किंच यदर्चिमदीप्तिमदीप्त्याऽऽदित्यादि दीप्यत इति दीप्तिमद्ब्रह्म । किंच
यदणुभ्यः इयामाकादिभ्योऽप्यणु च सूक्ष्मम् । चशब्दात्स्थूलभ्योऽप्यति-
क्षयेन स्थूलं पृथिव्यादिभ्यः । यस्मिँल्लोका भूरादयो निहिताः स्थिताः ।

नवद्ब्रह्मैव जीवभावमापन्नमवभासते । ततः स्वतोऽपरोक्षं चेति सदा स्मरेदित्यर्थः ।
सर्वमिदं कार्यं परिच्छिन्नं च सास्पदं कार्यत्वात्परिच्छिन्नत्वाच्च घटादिवस्तुतः सर्वास्पदं
यत्तदेव मायास्पदमा मभूतमिति युक्त्यनुसंधानमाह—महत्पदमिति ॥ १ ॥

घटादिवदादित्यादेर्जडत्वेऽपि यदीष्टिमत्त्वं वैचित्र्यं तदनुपपत्त्याऽपि तत्कारणं संभा-
वनीयमित्याह—किंच यदर्चिमदिति । अर्चिमत्त्वादादित्यादिवदंन्द्रियग्राह्यत्वं प्राप्तं
निषेधति—यदणुभ्य इति । परमाणुपरिमाणत्वं तर्हि स्यादिति नाऽऽशङ्कनीयमि-
त्याह—चशब्दादिति । स्थूलत्वात्तर्जन्याधारं स्यादिति नाऽऽशङ्कनीयमित्याह—

ये च लोकिनो लोकनिवासिनो मनुष्यादयश्चैतन्याश्रया हि सर्वे प्रसिद्धा-
स्तदेतत्सर्वाश्रयमक्षरं ब्रह्म स प्राणस्तदु बाह्मनो बाह्व मनश्च सर्वाणि
च करणानि तद्वन्तश्चैतन्यं चैतन्याश्रयो हि प्राणेन्द्रियादिसर्वसंघातः “प्राणस्य
प्राणम्” इति श्रुत्यन्तरात् । यत्प्राणादीनामन्तश्चैतन्यमक्षरं तदेतत्सत्यमावि-
त्यमतोऽमृतमविनाशि तद्वेदव्यं मनसा ताडयितव्यम् । तस्मिन्मनःसमाधानं
कर्तव्यमित्यर्थः । यस्मादेवं हे सोम्य विद्वद्यक्षरे चेतः समाधत्स्व ॥ २ ॥

धनुर्गृहीत्वौपनिषदं महास्रं शरं ह्युपासानिशितं
संधयीत । आयम्य तज्जावगतेन चेतसा लक्ष्यं
तदेवाक्षरं सोम्य विद्धि ॥ ३ ॥

कथं वेद्व्यमित्युच्यते । धनुरिष्वासनं गृहीत्वाऽऽदायौपनिषदमुपनिषत्सु
यवं प्रसिद्धं महास्रं महश्च तदस्रं च महास्रं धनुस्तस्मिन्शरम् । किंविशिष्टमि-
त्याह । उपासानिशिवं संतताभिध्यानेन तनूकृतं संस्कृतमित्येतत् । संधयीत
संधानं कुर्यात् । संधाय चाऽऽयम्याऽऽकृष्य सेन्द्रियमन्तःकरणं स्वविषयादि-
निवर्त्य लक्ष्य एवाऽऽवर्जितं कृत्वेत्यर्थः । न हि हस्तेनेव धनुष आयमन-
मिह संभवति । तज्जावगतेन तस्मिन्ब्रह्मण्यक्षरे लक्ष्ये भावना भावस्तद्वतेन
चेतसा लक्ष्यं तदेव यथोक्तलक्षणमक्षरं सोम्य विद्धि ॥ ३ ॥

प्रणवो धनुः शरो ह्यात्मा ब्रह्म तलक्ष्यमुच्यते ।

अप्रमत्तेन वेद्व्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ॥ ४ ॥

अदुक्तं धनुरादि तदुच्यते । प्रणव ओंकारो धनुः । यथेष्वासनं लक्ष्ये
शरस्य प्रवेशकारणं तथाऽऽत्मशरस्याक्षरे लक्ष्ये प्रवेशकारणमोंकारः । प्रणवेन
ब्रह्मस्यमानेन संस्क्रियमाणस्तदालम्बनोऽप्रतिबन्धेनाक्षरेऽवतिष्ठते यथा धनु-
चाऽस्त इषुर्लेख्ये । अतः प्रणवो धनुरिव धनुः । शरो ह्यात्मोपाधिलक्षणः पर-

यस्मिँल्लोका इति । प्राणादिप्रवृत्तिश्चतन्याधिष्ठाननिबन्धना जडवृत्तित्वाद्रथादिप्रवृ-
त्तिवच्छिन्नेदे च प्रमाणाभावादेकैतन्वमात्रमस्मीति विचारयेदित्याह—तदेतत्सर्वा-
श्रयमिति । प्राणाद्यधिष्ठानत्वात्प्राणादिलक्ष्य आत्मा द्रष्टव्यः ॥ २ ॥

विचारासमर्थस्य प्रणवमवलम्ब्य ब्रह्मात्मैकत्वे चित्तसमाधानं क्रममुक्तिफलं दर्शयितु-
मुपक्रमते—कथं वेद्व्यमित्यादिना । प्रणवो ब्रह्मेत्वमिध्यायत उपसंहृतकरणप्राप्तस्य
प्रणवोपरक्तं यच्चैतन्यप्रतिबिम्बं स्फुरति स आत्मेत्यनुसंधानं प्रणवे शरसंधानं तस्य
चित्प्रतिबिम्बस्य बिम्बैक्यानुसंधानं लक्ष्यवेधः ॥ ३ ॥ ४ ॥

एव जले सूर्यादिवदिह प्रविष्टो देहे सर्वबौद्धप्रत्ययसाक्षितया स शर इव
स्वात्मन्येवार्पितोऽक्षरे ब्रह्मण्यतो ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते लक्ष्य इव मनःसमाधि-
स्तुभिरात्मभावेन लक्ष्यमाणत्वात् । तत्रैवं सत्यप्रपत्तेन बाह्यविषयोपलब्धि-
तृष्णाप्रमादवर्जितेन सर्वतो विरक्तेन जितेन्द्रियेणैकाग्रचित्तेन वेद्म्यं ब्रह्म
लक्ष्यम् । ततस्तद्वेधनादूर्ध्वं शरवत्तन्मयो भवेत् । यथा शरस्य लक्ष्यैकात्मत्वं
फलं भवति । तथा देहाद्यात्मप्रत्ययतिरस्करणेनाक्षरैकात्मत्वं फलमापादये-
दित्यर्थः ॥ ४ ॥

यस्मिन्द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षमोतं मनः सह
प्राणैश्च सर्वैः । तमेवैकं जानथ आत्मानमन्या
वाचो विमुञ्चथामृतस्यैष सेतुः ॥ ५ ॥

अक्षरस्यैव दुर्लक्ष्यत्वात्पुनःपुनर्वचनं सुलक्षणार्थम् । यस्मिन्नक्षरे पुरुषे
द्यौः पृथिवी चान्तरिक्षं चोतं समर्पितं मनश्च सह प्राणैः करणैरन्यैः सर्वैस्त-
मेव सर्वाश्रयमेकमद्वितीयं जानथ जानीथ हे शिष्याः । आत्मानं प्रत्यक्स्व-
रूपं युष्माकं सर्वप्राणिनां च ज्ञात्वा चान्या वाचोऽपरविद्यारूपा विमुञ्चथ
विमुञ्चत परित्यजत । तत्प्रकाश्यं च सर्वं कर्म ससाधनम् । यतोऽमृतस्यैष
सेतुरेतदात्मज्ञानममृतस्यामृतत्वस्य मोक्षस्य प्राप्तये सेतुरिव सेतुः संसारम-
होदधेरुत्तरणहेतुत्वात्तथा च श्रुत्यन्तरम्—“तमेव विदित्वाऽति मृत्युमेति
नान्यः पन्था विद्यतेऽचनाय ” इति ॥ ५ ॥

अरा इव रथनाभौ संहता यत्र नाड्यः स
एषोऽन्तश्चरते बहुधा जायमानः । ओमि-
त्येवं ध्यायथ आत्मानं स्वस्ति वः पराय
तमसः परस्तात् ॥ ६ ॥

किञ्च । अरा इव । यथा रथनाभौ समर्पिता अरा एवं संहताः संप्रविष्टा

उत्तरग्रन्थस्य पौनरुक्त्यं परिहरति—अक्षरस्यैव दुर्लक्ष्यत्वादिति । ससाधनं
सर्वं कर्म पारित्यज्याऽऽत्मैव ज्ञातव्य इत्यत्रैव हेतुमाह—अमृतस्येति । धनुषाऽऽयु-
धेन लक्ष्यत इति तल्लक्षण आत्मैकत्वसाक्षात्कार इत्यर्थः ॥ ५ ॥

कर्मसंगिजनसंगत्या कर्मश्रद्धा विषयश्रद्धा च वाक्यार्थज्ञानस्यावगमार्थं प्रतिबन्धको

यत्र यस्मिन्हृदये सर्वतो देहव्यापिन्वो नाड्यस्तस्मिन्हृदये बुद्धिप्रत्ययसाक्षि-
भूतः स एष प्रकृत आत्माऽन्तर्मध्ये चरते चरति वर्तते । पश्यञ्शृण्वन्मनानो
विजानः बहुधाऽनेकधा क्रोधहर्षादिप्रत्ययैर्जायमान इव जायमानोऽन्तःकरणौ-
पाध्यनुविधायित्वाद्वदन्ति लौकिका हृष्टो जातः क्रुद्धो जात इति । तमात्मा-
नभोमित्येवमोकाराद्यस्वनाः सन्तो यथोक्तकल्पनया ध्यायथ चिन्तयत ।
उक्तं वक्तव्यं च दिव्येभ्य आचार्येण जानता । शिष्याश्च ब्रह्मविद्याविवादे-
षुत्वाक्रिवृत्तकर्माणो मोक्षपथे प्रवृत्ताः । तेषां निर्विघ्नतया ब्रह्मप्राप्तिमाशास्त्या-
चार्यः । स्वस्ति निर्विघ्नमस्तु वो युष्माकं परार्थं परकूलायै । परस्तात्कस्माद-
विद्यातमसः । अविद्यारहितब्रह्मात्मस्वरूपगमनायेत्यर्थः ॥ ६ ॥

यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्यैष महिमा भुवि दिव्ये
ब्रह्मपुरे ह्येष व्योमन्यात्मा प्रतिष्ठितः । मनोमयः
प्राणशरीरनेता प्रतिष्ठितोऽन्ने हृदयं संनिधाय
तद्विज्ञानेन परिपश्यन्ति धीरा आनन्दरूपममृतं
यद्विभाति ॥ ७ ॥

योऽसौ तमसः परस्तात्संसारमहोदधिं तीर्त्वा गन्तव्यः परविद्याविषय
इति स कस्मिन्वर्तत इत्याह । यः सर्वज्ञः सर्वविद्यारूपायतः । तं पुनर्विंशि-
नष्टि । यस्यैष प्रसिद्धो महिमा विभूतिः । कोऽसौ महिमा । यस्येमे
द्यावापृथिव्यौ शासने विधृते तिष्ठतः । सूर्याचन्द्रमसौ यस्य शासनेऽला-
तचक्रवदजस्रं भ्रमतः । यस्य शासने सरितः सागराश्च स्वगोचरं नाति-
क्रामन्ति । तथा स्थावरं जङ्गमं च यस्य शासने नियतम् । तथा चर्त-
वोऽयने अन्दाश्च यस्य शासनं नातिक्रामन्ति । तथा कर्तारः कर्माणि
फलं च यच्छासनात्स्वं स्वं कालं नातिवर्तन्ते स एष महिमा । भुवि
लोके यस्य स एष सर्वज्ञ एव महिमा देवः । दिव्ये द्योतनवति सर्वबौद्ध-
प्रत्ययकृतद्योतने ब्रह्मपुरे । ब्रह्मणोऽत्र चैतन्यस्वरूपेण नित्याभिव्य-
विघ्नः स मा भूदित्याशंभनम् । न तु वाक्यार्थावगतौ निष्पन्नाया फलप्राप्तार्विघ्नशङ्काऽ-
स्तित्यभिप्रेत्याऽऽह—परस्तादाति । मनुपदेशादूर्ध्वमित्यर्थः ॥ ६ ॥

सर्वेश्वरत्वमनोमयत्वादिगुणविशिष्टब्रह्मणो हृदयपुण्डरीके ध्यानं च क्रममुक्तिफलं
मन्दब्रह्मविदो विधीयत इति दर्शयितुमाह—योऽसौ तमसः परस्तादित्यादिना ॥ ७ ॥

क्तत्वाद्ब्रह्मणः पुरं हृदयपुण्डरीकं तस्मिन्मध्यस्थोऽसौ तस्मिन्मध्योऽन्याकाशे हृत्पुण्डरीकमध्यस्थे प्रतिष्ठित इवोपलभ्यते । न ह्याकाशवत्सर्वगतस्य गतिरामतिः प्रतिष्ठा वाऽन्यथा संभवति । स ह्यात्मा तत्रस्थो मनोवृत्तिभिरेव विभाव्यत इति मनोमयो मनोऽपाधित्वात्प्राणशरीरनेता प्राणश्च शरीरं च प्राणशरीरं तस्यायं नेता स्थूलाच्छरीराच्छरीरान्तरेण प्रति । प्रतिष्ठितोऽवस्थितोऽग्रे भुज्यमानाऽविपरिणामे प्रतिदिनमुपचीयमानेऽपचीयमाने च पिण्डरूपाग्रे हृदयं बुद्धिं पुण्डरीकच्छिद्रे संनिधाय समवस्थाप्य । हृदयावस्थानमेव ह्यात्मनः स्थितिर्न ह्यात्मनः स्थितिरग्रे । तदात्मतत्त्वं विज्ञानेन विशिष्टेन शास्त्राचार्योपदेशजनितेन ज्ञानेन श्रमदमध्यानसर्वत्यागवैराग्योद्भूतेन परिपश्यन्ति सर्वतः पूर्णं पश्यन्त्युपलभन्ते धीरा विवेकिनः । आनन्दरूपं सर्वानर्थादुत्थायासप्रहीणममृतं यद्विभाति विशेषेण स्वात्मन्येव भाति सर्वदा ॥ ७ ॥

भियतं हृदयग्रन्थ्याश्छिद्यन्तं सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ८ ॥

अस्य परमात्मज्ञानस्य फलमिदमभिधीयते । भियते हृदयग्रन्थिराविद्या-
वासनाप्रचयो बुद्ध्याश्रयः कामः “ कामा येऽस्य हृदि श्रिताः ” इति श्रुत्यन्तरात् । हृदयाश्रयोऽसौ नाऽऽत्माश्रयः । भियते भेदं विनाशमायासि । छिद्यन्ते सर्वज्ञेयविषयाः संशया लौकिकानामामरणात्तु गङ्गास्रोतोवत्प्रवृत्ता विच्छेदमायान्ति । अस्य विच्छिन्नसंशयस्य निवृत्ताविद्यस्य यानि विज्ञानोत्पत्तेः प्राक्तनानि जन्मान्तरे चाप्रवृत्तफलानि ज्ञानोत्पत्तिसहभावीनि च क्षीयन्ते कर्माणि । न त्वेतज्जन्मारम्भकाणि प्रवृत्तफलत्वात्तस्मिन्सर्वज्ञेऽसंसारिणि परावरे परं च कारणात्मनाऽवरं च कार्यात्मना तस्मिन्परावरे साक्षादहमस्मीति दृष्टे संसारकारणोच्छेदान्मुच्यत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

हिरण्ये परे कोरो विरजं ब्रह्म निष्कलम् ।

तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविदो विदुः ॥ ९ ॥

उक्तस्यैवार्थस्य संक्षेपाभिधायका उत्तरे मन्त्रास्त्रयोऽपि हिरण्ये ज्योतिर्भ्ये बुद्धिविज्ञानाकाशे परे कोशे कोश इवासे । आत्मस्वरूपोपलब्धिस्था-

अस्य परमात्मज्ञानस्योति । जीवन्मुक्तिफलस्याद्वैतवाक्यार्थोपगमस्य क्रममुक्तिफलस्य चोपासनस्येत्यर्थः । अविद्यावासनाप्रचयो भियत इति कोऽर्थः । किं बुद्धौ विद्य-

नत्वात्परं तत्सर्वाभ्यन्तरत्वात्तस्मिन्निरजमविद्याद्यशेषदोषरजोमलवर्जितं ब्रह्म
सर्वमहत्त्वात्सर्वात्मत्वाच्च निष्कलं निर्गताः कला यस्मात्तन्निष्कलं निरव-
यवमित्यर्थः । यस्माद्विरजं निष्कलं चातस्तच्छुभ्रं शुद्धं ज्योतिषां सर्वप्रका-
शात्मनामग्न्यादीनामपि तज्ज्योतिरवभासकम् । अग्न्यादीनामपि ज्योति-
ष्ट्वमन्तर्गतब्रह्मात्मचैतन्यज्योतिर्निमित्तमित्यर्थः । तद्धि परं ज्योतिर्यदन्यानव-
भास्यमात्मज्योतिस्तद्यदात्मविद आत्मानं स्वं शब्दादिविषयबुद्धिप्रत्यय-
साक्षिणं ये विवेकिनो बिदुर्विजानन्ति त आत्मविदस्तद्विदुरात्मप्रत्ययानु-
सारिणः । यस्मात्परं ज्योतिस्तस्मात्त एव तद्विदुर्नतरे बाह्यार्थप्रत्ययानुसा-
रिणः ॥ ९ ॥

मानायामविद्यादिभेदो ज्ञानफलं किंवा तन्निवृत्तौ । नाऽऽद्यः । सत्युपादाने कायस्या-
त्यन्तोच्छेदासंभवात् । न द्वितीयः । ज्ञानस्याज्ञानेनैव साक्षाद्विरोधप्रसिद्धेः । किंच ।
बुद्धिरप्यनादेः सादिर्वा । नाऽऽद्यः । “ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ”
इति श्रुतिविरोधान् । नान्त्यः । प्रलये ब्रह्मज्ञानं विनैव बुद्धेर्नाशसंभवात्तदानर्थक्यप्र-
सङ्गात् । सादित्वे च बुद्धेरुपादानं साक्षाद्ब्रह्म चेत्तन्नाशं विनाऽत्यन्तोच्छेदो न स्यात् ।
माण चेत्सा द्रष्टृगतज्ञानेन नोच्छेदमर्हति लौकिकमायाविगतमायाया द्रष्टृगतज्ञानेनो-
च्छेदादर्शनात् । किंच । बुद्धेरुच्छेदो न तस्याः फलं स्वनाशस्याफलत्वात् । नाऽऽ-
त्मनः । तस्य बुद्धिप्रसङ्गाभावेन तदुच्छेदस्याफलत्वात् । किंचाऽऽत्मनोऽविद्याद्यना-
श्रयत्वाभिधानं श्रुतिविरुद्धं प्रक्रमे—अविद्यायामन्तरे वर्तमाना इति श्रवणादुपसंहारे
च — “ अनीशया शोचति मुह्यमाणः ” इति श्रवणात् । बुद्धिगतमेवाविद्याद्यात्मन्य-
ध्यस्यत इति चेदध्यस्यत इति कोऽर्थः । निक्षिप्यते भ्रान्त्या दृश्यते वा । नाऽऽद्यः ।
अन्यधर्मस्यान्यत्र निक्षेपासंभवात् । भ्रान्त्या चेत्केन दृश्यते । न तावदात्मना तस्या-
विद्याश्रयत्वानङ्गीकारात् । न बुद्ध्या । बुद्धेरात्मविषयत्वासंभवेन तद्वत्तदर्शनासं-
भवात् । तद्भ्रान्तेश्च स्वाश्रयगतेन तत्त्वानुभवेन निवर्त्यत्वप्रसिद्धेर्बुद्धेरनुभवाश्रयत्वप्र-
सङ्गात् । तस्मान्नास्य माप्यस्य सैम्यमर्थं पश्याम इति चेदुच्यते । चित्तन्त्राऽनादि-
रनिर्वाच्याऽविद्या चैतन्यमवच्छिद्य स्वावच्छिन्नचैतन्यस्य बुद्ध्यादितात्तम्यरूपेण निव-
र्तते । तस्याश्च ब्रह्मात्मतासाक्षात्कारनिवर्त्यरूपाङ्गीकारात्तान्निवृत्तौ तदुत्थहृदयग्रन्थि-
भेदः श्रुत्योच्यते । भाष्यकारीयं च बुद्ध्याश्रयत्वाभिधानमहंकारविशेषणत्वेनाविद्या-
देर्व्यावहारिकाभिप्रायेणाऽऽत्मानाश्रयत्वाभिधानं चाऽऽत्मनो निर्विकारत्वाभिप्रायम् ।
बाधितानुवृत्तिश्च प्रकटार्थं प्रोद्दर्शयति जीवन्मुक्तिर्न विरुध्यते ॥ ८ ॥

॥ ९ ॥

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो
भान्ति कुतोऽयमग्निः । तमेव भान्तमनुभाति सर्वं
तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥ १० ॥

कथं तज्ज्योतिषां ज्योतिरित्युच्यते । न तत्र तस्मिन्स्वात्मभूते ब्रह्माणे
सर्वावभासकोऽपि सूर्यो भाति ॥ तद्ब्रह्म न प्रकाशयतीत्यर्थः । स हि तस्यैव
भासा सर्वमन्यदनात्मजातं प्रकाशयतीत्यर्थः । न तु तस्य स्वतः प्रकाशन-
सामर्थ्यम् । तथा न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निरस्मद्गो-
चरः । किं बहुना । यदिदं जगद्भाति तत्तमेव परमेश्वरं स्वतो भारूपत्वा-
द्भान्तं दीप्यमानमनुभात्यनुदीप्यते यथा जलोलमुकाद्यभिसंयोगादग्निं दहन्त-
मनुदहति न स्वतस्तद्वत्तस्यैव भासा दीप्त्या सर्वमिदं सूर्यादिजगद्विभाति ।
यत एवं तदेव ब्रह्म भाति च विभाति च कार्यगतेन विविधेन भासाऽऽसने-
ना)तस्तस्य ब्रह्मणो भारूपत्वं स्वतोऽवगम्यते । न हि स्वतोऽविद्यमानं
भासनमन्यस्य कर्तुं शक्नोति । घटादीनामन्यावभासकत्वादश्नान्नाङ्गरूपाणां
चाऽऽदित्यादीनां तद्दर्शनात् ॥ १० ॥

ब्रह्मैवेदममृतं पूरस्ताद्वल पश्चाद्वल दक्षिणतश्चोत्तरेण ।

अधश्चोर्ध्वं च प्रसृतं ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठम् ॥ ११ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि द्वितीयमुण्डके

द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

=====

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि द्वितीयमुण्डकं समाप्तम् ॥ २ ॥

यत्तज्ज्योतिषां ज्योतिर्ब्रह्म तदेव सत्यं सर्वं तद्विकारं वाचाऽऽरम्भणं
विकारो नामधेयमात्रमनृतमितरदित्येतमर्थं विस्तरेण हेतुतः प्रतिपादितं
निगमनस्थानीयेन मन्त्रेण पुनरुपसंहरति । ब्रह्मैवोक्तलक्षणमिदं यत्पूरस्ताद्रे
ब्रह्मैवाविद्यादृष्टीनां प्रत्यवभासमानं तथा पश्चाद्वल तथा दक्षिणतश्च तयो-

भातीति णिजन्तार्थाध्याहारेण व्याख्यातम् । तस्य भासा सर्वमिदं विभातीत्यस्य
ब्रह्मणः स्वतो भारूपत्वे तात्पर्यं कथयति—यत एवं तदेव ब्रह्म भाति चेति ॥ १० ॥
उपसंहारमन्त्रस्य तात्पर्यमाह—यत्तज्ज्योतिषा ज्योतिर्त्तेन ब्रह्मणा विविधं क्रियत

क्षरेण तथैवाधस्तादूर्ध्वं च सर्वतोऽन्यदिव कार्याकारेण प्रसृतं प्रगतं नामरूप-
वदभासमानम् । किं बहुना ब्रह्मैवेदं विश्वं समस्तमिदं जगद्वरिष्ठं वरतमम् ।
अब्रह्मप्रत्ययः सर्वोऽविद्यामात्रो रज्ज्वामिव सर्पप्रत्ययः । ब्रह्मैवेकं परमार्थ-
सत्यमिति वेदानुशासनम् ॥ ११ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्ये द्वितीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्ये द्वितीयं मुण्डकं समाप्तम् ॥ २ ॥

द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्व-
जाते । तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्पनश्चन्नन्यो अभि-
चाकशीति ॥ १ ॥

परा विद्योक्ता यथा तदक्षरं पुरुषाख्यं सत्यमधिगम्यते यदधिगमे हृदय-
ग्रन्थ्यादिसंसारकारणस्याऽऽत्यन्तिकविनाशः स्यात् । तद्वर्जनोपायश्च योगो
धनुराद्युपादानकल्पनयोक्तः । अथेदानीं तत्सहकारीणि सत्यादिसाधनानि
वक्तव्यानीति तदर्थमुत्तरारम्भः । प्राधान्येन तत्त्वनिर्धारणं च प्रकारान्तरेण
क्रियते । अत्यन्तदुर्बलाहत्वात्कृतमपि तत्र सूत्रभूतो मन्त्रः परमार्थवस्त्वव-
धारणार्थमुपन्यस्यते द्वा द्वौ सुपर्णा सुपर्णौ शोभनपतनौ सुपर्णौ पक्षिसामान्याद्वा
सुपर्णौ सयुजा सयुजौ सदैव सर्वदा युक्तौ सखाया सखायौ समानाख्यानौ
समानाभिव्यक्तिकारणावेवंभूतौ सन्तौ समानमविशेषमुपलब्ध्यधिष्ठानतयैकं
वृक्षं वृक्षमिबोच्छेदनसामान्याच्छरीरं वृक्षं परिषस्वजाते परिष्वक्तवन्तौ ।

इति तद्विकारं सर्वं जगत्सर्वं ब्रह्मेति बाधायां सामानाधिकरण्यं याऽयं स्थाणुः पुमा-
नसावितिवदन्वयव्यतिरेकाभावपरिहारेण तावन्मात्रैवं बोध्यते ॥ ११ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्यटीकायां द्वितीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्यटीकायां द्वितीयं मुण्डकं समाप्तम् ॥ २ ॥

प्राधान्येति । अपूर्वत्वेन तात्पर्यविषयतयेत्यर्थः । द्वा सुपर्णेत्यादौ द्विवचनस्याऽऽ-
कारश्छान्दसः । जीवस्याज्ञत्वेन नियम्यत्वेन योग्यत्वादीश्वरस्य सर्वज्ञत्वेन नियामकत्व-
शक्तियोगाच्छोभनमुाचतम् । नियम्यनियामकभावगमनं यथोक्तौ शोभनपतनौ । पक्षि-
सामान्याद्वेति । वृक्षाश्रयणदिश्रवणादित्यर्थः । ऊर्ध्वमुत्कृष्टं ब्रह्म मूलमधिष्ठानमस्ये-
त्यूर्ध्वमूलेऽवाञ्चः प्राणादयः शाखा इवास्त्येति वाक्यशालः । श्वः स्थानं नियन्तुमस्य न

सुपर्णाविवैकं वृक्षं फलोपभोगार्थम् । अयं हि वृक्ष ऊर्ध्वमूलोऽवावशाखोऽश्व-
त्थोऽव्यक्तमूलप्रभवः क्षेत्रसंज्ञकः सर्वप्राणिकर्मफलाश्रयस्तं परिष्वक्तौ सुपर्णा-
विवाविद्याकामकर्मवासनाश्रयलिङ्गोपाध्यात्मेश्वरौ । तयोः परिष्वक्तयोरन्य
एकः क्षेत्रज्ञो लिङ्गोपाधिवृक्षमाश्रितः पिप्पलं कर्मनिष्पन्नं सुखदुःखलक्षणं
फलं स्वाद्वनेकविचित्रवेदनास्वादरूपं स्वाद्वत्ति भक्षयत्युपभृद्भुक्तेऽविवेकतः ।
अनश्नन्नन्य इतर ईश्वरो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः सर्वज्ञः सर्वसत्त्वोपाधि-
रीश्वरो नाश्रति । प्रेरयिता ह्यसावुभयोर्भोज्यभोक्त्रोर्नित्यसाक्षित्वसत्ता-
मात्रेण । स त्वनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति पश्यत्येव केवलम् । दर्शनमात्रं हि
तस्य प्रेरयितृत्वं राजवत् ॥ १ ॥

समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति

मुह्यमानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य

महिमानमिति वीतशोकः ॥ २ ॥

तत्रैव सति समाने वृक्षे यथोक्ते शरीरे पुरुषो भोक्ता जीवोऽविद्या-
कामकर्मफलरागादिगुरुभाराक्रान्तोऽलाबुरिव सामुद्रे जले निमग्नो निश्चयेन
देहात्मभावमापन्नोऽयमेवाहममुष्य पुत्रोऽस्य नप्ता कृशः स्थूलो गुणवान्निर्गुणः
सुखी दुःखीत्येवंपत्त्ययो नास्त्यन्योऽस्मादिति जायते म्रियते संयुज्यते विभु-
ज्यते च संबन्धिवान्धवैः । अतोऽनीशया न कस्यचित्समर्थोऽहं पुत्रो मम
विनष्टो मृता मे भार्या किं मे जीवितेनेत्येवं दीनभावोऽनीशया तथा शोचति
संतप्यते मुह्यमानोऽनेकैरनर्थप्रकारैरविवेकतया चिन्तामापद्यमानः स एवं
प्रेततिर्यङ्मनुष्यादियोनिष्वाजवं जवीभावमापन्नः कदाचिदनेकजन्मसु शुद्ध-
धर्मसंचितनिमित्ततः केनचित्परमकारुणिकेन दर्शितयोगमार्गोऽहिंसासत्य-
ब्रह्मचर्यसर्वत्यागशमदमादिसंपन्नः समाहितात्मा सञ्जुष्टं सेवितमनेकै-

श्रव्यमित्यश्वत्थः । अव्यक्तमव्याकृतं मूलमुपादानमन्वयि तस्मात्प्रभवतीति तथोक्तो याव-
दज्ञानभावीत्यर्थः । अविद्याकामकर्मवासनानामाश्रयो लिङ्गमुपाधिर्यस्याऽऽत्मनः स
जीवस्तथोक्तः । स चेश्वरश्च तावित्यर्थः । सत्त्वं मायारूपमुपाधिरस्येति सत्त्वोपाधिः ।
ज्ञानात्मकस्यामलसत्त्वरशोरिति श्रुतम् ॥ १ ॥

आवरणं विक्षेपश्च द्वयमविद्यायाः कार्यम् । तत्रेश्वरभावाप्रातिपात्तिरनीशावरणं शोच-
तीति विक्षेपस्तदुभयहेतुरनिर्वाच्यमज्ञानं मोहः । तेन विशिष्टोऽनेकैरनर्थप्रकारैरहं करो-

योगमार्गेः कर्मिभिश्च यदा यस्मिन्काले पश्यति ज्ञातव्यमानोऽन्वं वृक्षोपाधि-
 क्लृप्तजाद्विक्लृप्तजमीशमसंसारिणमज्ञनायापिपासाशोकमोहजराभृत्यवतीतिमीशं
 सर्वस्य जगतोऽयमहमस्म्यात्मा सर्वस्य समः सर्वभूतस्थो नेतरोऽविद्याजनि-
 तोपाधिपरिच्छिन्नो मायात्मेति विभूतिं महिमानं च जगद्रूपमस्यैव मम परमे-
 श्वरस्येति यदैवं दृष्टा तदा बीतशोको भवति सर्वस्माच्छोकसागराद्विप्रमुच्यते
 कृतकृत्थो भवतीत्यर्थः ॥ २

यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमिंशं पुरुषं
 ब्रह्मयोनिम् । तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय निर-
 ञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥ ३ ॥

अन्योऽपि मन्त्र इममेवार्थमाह सविस्तरम् । यदा यस्मिन्काले पश्यः पश्य-
 तीति विद्वान्साधक इत्यर्थः । पश्यते पश्याति पूर्ववद्रुक्मवर्णं स्वयंज्योतिः-
 स्वभावं रुक्मस्येव वा ज्योतिरस्याविनाशि कर्तारं सर्वस्य जगत ईशं पुरुषं
 ब्रह्मयोनिं ब्रह्म च तद्योनिश्चासौ ब्रह्मयोनिस्तं ब्रह्मयोनिं ब्रह्मणो वाऽपरस्य
 योनिं स यदा चैवं पश्यति तदा स विद्वान्पश्यः पुण्यपापे बन्धनभूते कर्मणी
 समूले विधूय निरस्य दग्ध्वा निरञ्जनो निर्लेपो विगतक्लेशः परमं प्रकृष्टं
 निरतिशयं साम्यं समतामदयलक्षणं द्वैतविषयाणि साम्यान्यतोऽर्वाङ्मयेवा-
 न्नोऽद्वयलक्षणमेतत्परमं साम्यमुपैति प्रतिपद्यते ॥ ३ ॥

प्राणो ह्येष यः सर्वभूतैर्विभाति विजानन्विद्वान्भवते
 नातिवादी । आत्मक्रीड आत्मरतिः क्रियावानेष
 ब्रह्मविदां वरिष्ठः ॥ ४ ॥

किंच योऽयं प्राणस्य प्राणः पर ईश्वरो ह्येष प्रकृतः सर्वभूतैर्ब्रह्मादि-
 स्तम्बपर्वन्तैः । इत्थंभूतलक्षणे तृतीया । सर्वभूतस्थः सर्वात्मा सन्नित्यर्थः ।
 विभाति विविधं दीप्यते । एवं सर्वभूतस्थं यः साक्षादात्मभावेनायमहम-

मीत्यादिमिरविवेकतया तादात्म्यापन्नतयेत्यर्थः । आजवमनवरतं जवीभावं निवृत्तभावं
 क्लृप्तया लघुभावं कर्मवायुपेरिततया जवीभावं क्षैप्रद्यमाप्रजः पूर्ववादिस्त्यभेदेनेत्यर्थः
 ॥ २ ॥ ३ ॥

आत्मनि रतिरात्मरतिस्तत्पुरुषः सैव क्रियाऽस्यास्तीत्यात्मरतिक्रियावानिति मनु-

स्मीति विज्ञाननिवृत्तान्वाक्यार्थज्ञानमात्रेण स भवते भवति न भवतीत्येत-
 त्किमतिवाद्यतीत्य सर्वानन्यान्वादितुं शीलमस्येत्यतिवादी । यस्त्वेवं साक्षा-
 दात्मानं प्राणस्य प्राणं विद्वानतिवादी स न भवतीत्यर्थः । सर्वं यदात्मैव
 नाश्वदस्तीति दृष्टं तदा किं ह्यसावतीत्य वदेत् । यस्य त्वपरमन्यददृष्टमस्ति
 स तदतीत्य वदति । अयं तु विद्वानात्मनोऽन्यन्न पश्यति नान्यच्छृणोति
 जान्यद्विजानाति । अतो नातिवदति । किंचाऽऽत्मक्रीड आत्मन्येव च क्रीडा
 क्रीडनं यस्य नान्यत्र पुत्रदारादिषु स आत्मक्रीडः । तथाऽऽत्मरतिरात्मन्येव
 च रती रमणं प्रीतिर्यस्य स आत्मरतिः । क्रीडा बाह्यसाधनसापेक्षा । रतिस्तु
 साधननिरपेक्षा बाह्यविषयप्रीतिमात्रमिति विशेषः । तथा क्रियावाङ्मनसा-
 नवैराग्यादिक्रिया यस्य सोऽयं क्रियावान् । समासपाठ आत्मरतिरेव क्रियाऽस्य
 विद्यत इति बहुव्रीहिमतुर्बर्थयोरन्यतरोऽतिरिच्यते । केचित्त्वग्रिहोत्रादिकर्म-
 ब्रह्मविद्ययोः समुच्चार्यार्थमिच्छन्ति । तत्रैष ब्रह्मविदां वरिष्ठ इत्यनेन गुरुवा-
 र्यवचनेन विरुध्यते । न हि बाह्यक्रीड आत्मरतिश्च भवितुं शक्तः । कश्चि-
 द्बाह्यक्रियाविनिवृत्तो ह्यात्मक्रीडो भवति बाह्यक्रियात्मक्रीडयोर्विरोधात् । न
 हि तमःप्रकाशयोर्युगपदेकत्र स्थितिः संभवति । तस्मादसत्प्रलपितमेवैतदनेन
 ज्ञानकर्मसमुच्चयप्रतिपादनम् । “ अन्या वाचो विमुञ्चथ ” “ संन्यासयो-
 गात् ” इत्यादिश्रुतिभ्यश्च । तस्मादयमेवेह क्रियावान्यो ज्ञानध्यानादिक्रि-
 यावान्सोऽभिन्नार्थमर्यादः संन्यासी य एवंलक्षणो नातिवाद्यात्मक्रीड आत्म-
 रतिः क्रियावान्ब्रह्मनिष्ठः स ब्रह्मविदां सर्वेषां वरिष्ठः प्रधानः ॥ ४ ॥

सत्येन लभ्यस्तपसा ह्येष आत्मा सम्यग्ज्ञानेन

ब्रह्मचर्येण नित्यम् । अन्तःशरीरे ज्योतिर्मयो

हि शुभ्रो यं पश्यन्ति यतयः क्षीणदोषाः ॥ ५ ॥

अधुना सत्यादीनि भिक्षोः सम्यग्ज्ञानसहकारीणि साधनानि विधी-
 यन्ते निवृत्तिप्रधानानि । सत्येनानृतत्यागेन मृषावदनत्यागेन लभ्यः

वैकः प्रतीयते कथमुक्तं बहुव्रीहिमतुर्बर्थयोरन्यतरोऽतिरिच्यत इति । सत्यमसमासपाठे
 द्वयोरर्थवत्त्वमासीत्समासपाठे त्वन्यतरो मतुर्बतिरिच्यते विशिष्यते बाह्यक्रियानिवृत्ति-
 लामादित्यर्थः । एकदेशिव्याख्यामुद्भाव्य निराचष्टे—केचित्चित्पद्यादिना । अनेन
 वचनेन ज्ञानकर्मसमुच्चयप्रतिपादनं क्रियत इत्येतदसत्प्रलपितमेवेति योजना ॥ ४ ॥

सम्यग्ज्ञानसहकारीणीति । अत्र सम्यग्ज्ञानशब्देन वस्तुविषयावगतिफलावसानं

प्राप्तव्यः । किंच तपसा हीन्द्रियमनएकाग्रतया “ मनसश्चेन्द्रियाणां च शैका-
ग्र्यं परमं तपः ” इति स्मरणात् । तद्धयनुकूलमात्मदर्शनाभिमुखीभावात्प-
रमं साधनं तपो नेतरच्चान्द्रायणादि । एष आत्मा लभ्य इत्यनुषङ्गः
सर्वत्र । सम्यग्ज्ञानेन यथाभूतात्मदर्शनेन ब्रह्मचर्येण मैथुनासमाचारेण ।
नित्यं सर्वदा नित्यं सत्येन नित्यं तपसा नित्यं सम्यग्ज्ञानेनेति सर्वत्र
नित्यशब्दोऽन्तर्दोषिकान्ध्यायेनानुषक्तव्यः । वक्ष्यति च-“ न येषु जिह्ममनृतं
न माया च ” इति । कोऽसावात्मा य एतैः साधनैर्लभ्य इत्युच्यते । अन्तः-
शरीरेऽन्तर्मध्ये शरीरस्य पुण्डरीकाकाशे ज्योतिर्मयो हि रुक्मवर्णः शुभ्रः
शुद्धो यमात्मानं पश्यन्त्युपलभन्ते यतयो यतनशीलाः संन्यासिनः क्षीण-
दोषाः क्षीणक्रोधादिचित्तमलाः स आत्मा नित्यं सत्यादिसाधनैः संन्या-
सिभिर्लभ्यत इत्यर्थः । न कादाचित्कैः सत्यादिभिर्लभ्यते । सत्यादिसा-
धनस्तुत्यर्थोऽयमर्थवादः ॥ ५ ॥

सत्यमेव जयति नानृतं सत्येन पन्था विततो देव-
यानः । येनाऽऽक्रमन्त्यृषयो ह्याप्तकामा यत्र तत्स-
त्यस्य परमं निधानम् ॥ ६ ॥

सत्यमेव सत्यवानेव जयन्ति नानृतं नानृतवादीत्यर्थः । न हि सत्यानृतयोः
केवलयोः पुरुषानाश्रितयोर्जयः पराजयो वा संभवति । प्रसिद्धं लोके सत्यवादि-
नाऽनृतवाद्यभिभूयते न विपर्ययोऽतः सिद्धं सत्यस्य बलवत्साधनत्वम् । किंच
शास्त्रतोऽप्यवगम्यते सत्यस्य साधनातिशयत्वम् । कथम् । सत्येन यथाभूत-
वादव्यवस्थया पन्था देवयानारूयो विततो विस्तीर्णः सातत्येन प्रवृत्तः । येन
पन्था ह्याक्रमन्ति क्रमन्त ऋषयो दर्शनवन्तः कुहकमायाशाठ्याहंकारदम्भानृतव-
र्जिता ह्याप्तकामा विगततृष्णाः सर्वतो यत्र यस्मिंस्तत्परमार्थतत्त्वं सत्यस्योत्तम-

वाक्यार्थज्ञानमुच्यते । अवगतिफलस्य स्वकार्येऽविद्यानिवृत्तौ सहकार्यपेक्षासंभवात् ।
अतोऽपरिपक्वज्ञानस्य सत्यादीनां च परिपक्वविद्यालभाय समुच्चय इष्यत एव । नैता-
वता भास्कराभिमतसिद्धिः । परिपक्वविद्यायाः सहकार्यपेक्षायां मानाभावात् । ततः
कर्मासंश्लेषश्रवणाद्देवादीनां कर्मविहीनानां मुक्तिश्रवणाच्चेति ॥ ७ ॥

कुहकं परवञ्चनम् । अन्तरन्यथा गृहीत्वा बहिरन्यथा प्रकाशनं माया । शाठ्यं विम-
वानुसारेणाप्रदानम् । अहंकारो मिथ्याभिमानः । दम्भो धर्मध्वजित्वम् । अनुत्तमयथा-

साधनस्य संबन्धि । साध्यं परमं प्रकृष्टं निधानं पुरुषार्थरूपेण निधीयत इति निधानं वर्तते । तत्र च येन पथाऽऽक्रमन्ति स सत्येन वितत इति पूर्वेण संबन्धः ॥ ६ ॥

बृहच्च तदिव्यमचिन्त्यरूपं सूक्ष्माच्च तत्सूक्ष्म-
तरं विभाति । दूरात्सुदूरे तदिहान्तिके च पश्य-
त्स्विहैव निहितं गुहायाम् ॥ ७ ॥

किं तर्त्तिकधर्मकं च तदित्युच्यते—बृहन्महच्च तत्प्रकृतं ब्रह्म सत्यादिसाधनं सर्वतोव्याप्तत्वात् । दिव्यं स्वयंप्रभमनिन्द्रियगोचरमत एव न चिन्तयितुं शक्यतेऽस्य रूपमित्याचिन्त्यरूपम् । सूक्ष्मादाकाशादेरपि तत्सूक्ष्मतरं निरति-
शयं हि सौक्ष्म्यमस्य सर्वकारणत्वाद्विभाति विविधमादित्यचन्द्राद्याकारेण भाति दीप्यते । किंच दूराद्विप्रकृष्टदेशात्सुदूरे विप्रकृष्टतरे देशे वर्ततेऽविदुषा-
मत्यन्तागम्यत्वात्तद्ब्रह्म । इह देहेऽन्तिके समीपे च विदुषामात्मत्वात् । सर्वा-
न्तरत्वाच्चाऽऽकाशस्याप्यन्तरश्रुतेः । इह पश्यत्सु चेतनावत्स्वित्येतन्निहितं स्थितं दर्शनादिक्रियावत्त्वेन योगिभिर्लक्ष्यमाणम् । क गुहायां बुद्धिलक्षणा-
याम् । तत्र हि निगूढं लक्ष्यते विद्वद्भिः । तथाऽप्यविद्यया संवृतं सन्न लक्ष्यते तत्रस्थमेवाविद्वद्भिः ॥ ७ ॥

न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा नान्यैर्देवैस्तपसा
कर्मणा वा । ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु
तं पश्यते निष्कलं ध्यायमानः ॥ ८ ॥

पुनरप्यसाधारणं तदुपलब्धिसाधनमुच्यते । यस्मान्न चक्षुषा गृह्यते केन-
चिदप्यरूपत्वान्नापि गृह्यते वाचाऽनभिधेयत्वान्न चान्यैर्देवैरितरिन्द्रियैः ।
तपसः सर्वप्राप्तिसाधनत्वेऽपि न तपसा गृह्यते । तथा वैदिकेनाग्निहोत्रादि-
कर्मणा प्रसिद्धमहत्त्वेनापि न गृह्यते । किं पुनस्तस्य ग्रहणे साधनमित्याह—
ज्ञानप्रसादेनाऽऽत्मावबोधनसमर्थमपि स्वभावेन सर्वप्राणिनां ज्ञानं बाह्यावि-
षयरागादिदोषकलुषितमपसन्नमशुद्धं सन्नावबोधयति नित्यं संनिहितमप्यात्म-

दृष्टभाषणम् । एतैर्देवैर्निर्जिता इत्यर्थः ॥ ६ ॥

सत्यस्य निधानं यदुक्तं तत्पुनर्विशेष्यत इत्याह—किं तर्त्तिकधर्मकं च तदिति ॥ ७ ॥

ज्ञानप्रसादेनेति । अत्र ज्ञायतेऽर्थोऽननेति व्युत्पत्त्या बुद्धिरुच्यते । ध्यायमानो
ज्ञानप्रसादं लभते । ज्ञानप्रसादेनऽऽत्मानं पश्यतीति क्रमो द्रष्टव्यः । संशयादिमल-
राहितस्य प्रमाणज्ञानस्यैव तत्त्वसंक्षात्कारहेतुत्वाद्ध्ययानक्रियायाः प्रमितिसाधनत्वाप्र-
सिद्धेरित्यर्थः ॥ ८ ॥

तत्त्वं मलावनद्धमिवाऽऽदर्शम् । विलुलितमिव सलिलम् । तद्यदेन्द्रियविषय-
संसर्गजनितरागादिमलकालुष्यापनयनादादर्शसलिलादिवत्प्रसादितं स्वच्छं
ज्ञान्तमवतिष्ठते तदा ज्ञानस्य प्रसादः स्यात् । तेन ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वो
विशुद्धान्तःकरणो योग्यो ब्रह्म द्रष्टुं यस्मात्तत्तस्मात्तु तमात्मानं पश्यते
पश्यत्युपलभते निष्कलं सर्वावयवभेदवर्जितं ध्यायमानः सत्यादिसाधनवानु-
पसंहृतकरण एकग्रेण मनसा ध्यायमानश्चिन्तयन् ॥ ८ ॥

एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यो यस्मिन्प्राणः
पञ्चधा संविवेश । प्राणैश्चित्तं सर्वमोतं प्रजानां
यस्मिन्विशुद्धे विभवत्येष आत्मा ॥ ९ ॥

यमात्मानमेवं पश्यत्येषोऽणुः सूक्ष्मश्चेतसा विशुद्धज्ञानेन केवलेन वेदितव्यः ।
कासौ । यस्मिञ्शरीरे प्राणो वायुः पञ्चधा प्राणापानादिभेदेन संविवेश
सम्यक्प्रविष्टस्तस्मिन्नेव शरीरे हृदये चेतसा ज्ञेय इत्यर्थः । कीदृशेन चेतसा
वेदितव्य इत्याह—प्राणैः सहेन्द्रियैश्चित्तं सर्वमन्तःकरणं प्रजानामोतं न्याप्तं
येन क्षीरमिव स्नेहेन काष्ठमिवाग्निना । सर्वं हि प्रजानामन्तःकरणं चेतना-
वत्प्रसिद्धं लोके । यस्मिंश्च चित्ते क्लेशादिमलवियुक्ते शुद्धे विभवत्येष उक्त
आत्मा विशेषेण स्वेनाऽऽत्मना विभवत्यात्मानं प्रकाशयतीत्यर्थः ॥ ९ ॥

यं यं लोकं मनसा संविभाति विशुद्धसत्त्वः काम-
यते यांश्च कामान् । तं तं लोकं जयते तांश्च कामां-
स्तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेद्भूतिक मः ॥ १० ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषदि तृतीयमुण्डके

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

बौद्धादिश्चितादौ चेतनत्वभ्रमदर्शनाविर्भावो यस्मिन्संसर्गिणि च चैतन्याभिव्यक्तकत्वे
स्वभावत एव योग्यम् । ततश्चित्ते परमत्मोऽभिव्यक्तिसंभवाच्चेतसा ज्ञेयत्वमुच्यते
इति संभावनार्थमाह—प्राणैः सहेन्द्रियैश्चित्तमिति । ओतं चैतन्वेन सर्वस्य
तर्हि चित्ते किमिति ब्रह्म स्वत एवापरोक्षं न भवतीत्यत आह—यस्मिंश्च चित्ते इति
॥ ९ ॥

य एषमुक्तलक्षणं सर्वात्मानमात्मत्वेन प्रतिपन्नस्तस्य सर्वात्मत्वादेव सर्वा-
धामिलक्षणं फलमाह । यं यं लोकं पित्रादिलक्षणं मनसा संविभाति संक-
ल्पयति मन्त्रमन्यस्मै वा भवेदिति विशुद्धसत्त्वः क्षीणक्लेश आत्मविभिर्मला-
न्तःकरणः कामयते यांश्च कामान्नार्थयते भोगांस्तं तं लोकं जयते प्राप्नोति
तांश्च कामान्संकल्पितान्भोगान् । तस्माद्विदुषः सत्यसंकल्पत्वादात्मज्ञमात्म-
ज्ञानेन विशुद्धान्तःकरणं ह्यर्चयेत्पूजयेत्पादप्रक्षालनशुश्रूषानमस्कारादिभिर्भू-
तिकामो विभूतिमिच्छुः । ततः पूजार्ह एवासौ ॥ १० ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्ये तृतीयमुण्डके प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

स वेदैतत्परमं ब्रह्म धाम यत्र विश्वं निहितं भाति
शुभ्रम् । उपासते पुरुषं ये ह्यकामास्ते शुक्रमेतदति-
वर्तन्ति धीराः ॥ १ ॥

यस्मात्स वेद जानातीत्येतद्यथोक्तलक्षणं ब्रह्म परममुत्कृष्टं धाम सर्वकामा-
नामाश्रयमास्पदं यत्र यस्मिन्ब्रह्मणि धाम्नि विश्वं समस्तं जगन्निहितमपि तं
यच्च स्वेन ज्योतिषा भाति शुभ्रं शुद्धम् । तमप्येवमात्मज्ञं पुरुषं ये ह्यकामा
विभूतितृष्णावर्जिता मुमुक्षवः सन्त उपासते परमिव सेवन्ते ते शुक्रं नृबीजं
यदेतत्प्रसिद्धं शरीरोपादानकारणमतिवर्तन्त्यतिगच्छन्ति धीरा धीमन्तो न
पुनर्योनिं प्रसर्पन्ति । “ न पुनः कचिद्रतिं करोति ” इति श्रुतेः । अतस्त्वं
पूजयेदित्यभिप्रायः ॥ १ ॥

कामान्यः कामयते मन्यमानः स कामभिर्जायते
तत्र तत्र । पर्याप्तकामस्य कृतात्मनीस्त्वैहव सर्वं
प्रविलीयन्ति कामाः ॥ २ ॥

मुमुक्षोः कामत्याग एव प्रधानं साधनमित्येतद्वर्णयति । कामान्यो दृष्टा-
द्वेष्टेष्टविषयान्कामयते मन्यमानस्तद्गुणाश्चिन्तयानः प्रार्थयते स तैः कामभिः
कामैर्बर्माधर्मप्रवृत्तिहेतुमिविषयेच्छारूपैः सह जायते तत्र तत्र । यत्र यत्र
विषयप्राप्तिनिमित्तं कामाः कर्मसु पुंरुषं नियोजयन्ति तत्र तत्र तेषु तेषु विप-

सगुणविद्याफलमपि निर्गुणविद्यास्तुतये प्ररोचनार्थमुच्यते—यं यमिति ॥ १० ॥

इत्यथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्भाष्यटीकायां तृतीयमुण्डके प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

॥ १ ॥

१ ग. ड. अ. झ. “मिच्छतः । त” । ग. अ. “मिच्छंस्ततः । २ ग. ड. च. झ. “दृष्टवि” ।

३ ख. झ. “स्तयमानः । ४ ग. ड. च. झ. अ. “लामिति । नि” ।

येषु तैरिव कामैर्वेष्टितो जायते । यस्तु परमार्थतत्त्वविज्ञानात्पर्याप्तकाम
आत्मकामत्वेन परि समन्तत आत्मा कामा यस्य तस्य पर्याप्तकामस्य कृता-
त्मनोऽविद्यालक्षणादपररूपादपनीय स्वेन परेण रूपेण कृत आत्मा विद्यया
यस्य तस्य कृतात्मनस्त्वैव तिष्ठत्येव शरीरे सर्वे धर्माधर्म प्रवृत्तिहेतवः
प्रविलीयन्ति विलयमुपयान्ति नश्यन्तीत्यर्थः । कामास्तज्जन्महेतुविनाशात्
जायन्त इत्यभिप्रायः ॥ २ ॥

नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना
श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा
विवृणुते तनुं स्वाम् ॥ ३ ॥

यद्येवं सर्वलाभात्परम आत्मलाभस्तल्लाभाय प्रवचनादय उपाया बाहु-
ल्येन कर्तव्या इति प्राप्त इदमुच्यते । योऽयमात्मा व्याख्यातो यस्य लाभः
परः पुरुषार्थो नासौ वेदशास्त्राध्ययनबाहुल्येन प्रवचनेन लभ्यः । तथा
न मेधया ग्रन्थार्थधारणशक्त्या । न बहुना श्रुतेन नापि भूयसा श्रवणेने-
त्यर्थः । केन तर्हि लभ्य इत्युच्यते । यमेव परमात्मानमेवैष विद्वान्वृणुते प्राप्तु-
मिच्छति तेन वरणेनैष परमात्मा लभ्यो नान्येन साधनान्तरेण । नित्यलब्ध-
स्वभावत्वात् । कीदृशोऽसौ विदुष आत्मलाभ इत्युच्यते । तस्यैष आत्माऽवि-
द्यासंछन्ना स्वां परां तनुं स्वात्मतत्त्वं स्वरूपं विवृणुते प्रकाशयति प्रकाश

परमार्थतत्त्वविज्ञानादिति । विषयेषु यथास्थितदोषदर्शनात्पर्याप्तकामः क्षणिरागो
विरुद्धलक्षणयाऽऽत्मकामस्याऽऽत्मबुभुत्सुत्वैव वशीकृतचित्तस्य विषयेभ्यः कामा निवृत्ता
एव भवन्तीत्यर्थः । सान्दर्भ्याद्वगम्यते । स्वहेतुविनाशात्पुनः कामा न जायन्त इति
जातानां ज्ञानं विनाऽपि क्षयसंभवादित्यर्थः ॥ २ ॥

न बहुना श्रुतेनेति । उपनिषद्विचारव्यतिरिक्तेनेत्यर्थः । तेन वरणेनेति कथं व्याख्यातं
यत्तदोभिर्ज्ञार्थत्वं साधनविवक्षायाः प्रस्तुतत्वादित्यर्थं ब्रूमः । परमात्माऽस्मीत्यभेदानुसं-
धानं वरणम् । तेन वरणेनैष आत्मा लभ्यो भवति । बहिर्मुखेन (ण) वृ शतशोऽपि
श्रवणादौ क्रियमाणे न लभ्यते । अतः परमात्माऽस्मीत्यभेदानुसंधानं परमात्मभजनं
पुरस्कृत्यैव श्रवणादि संपादनीयमिति भावः । अथवाऽयमेव परमात्मानं वृणुते तेन पर-
मात्मना मुमुक्षुरूपव्यवस्थितेन श्रवणेनाभेदानुसंधानलक्षणेन प्रार्थनेन कृत्वा लभ्यः पर-

इव घटादिविद्यायां सत्यामाविर्भवतीत्यर्थः । तस्मादन्यत्यागेनाऽऽत्मलाभमार्थनैवाऽऽत्मलाभसाधनमित्यर्थः ॥ ३ ॥

नायमात्मा बलहीनेन लभ्यो न च प्रमादात्त-
पसो वाऽप्यलिङ्गात् । एतैरुपायैर्यतते यस्तु
विद्वांस्तस्यैष आत्मा विशते ब्रह्मधाम ॥ ४ ॥

आत्मप्रार्थनासहायभूतान्येतानि च साधनानि बलाप्रमादतपांसि लिङ्ग-
युक्तानि संन्याससहितानि । यस्मादयमात्मा बलहीनेन बलप्रहीणेनाऽऽ-
त्मनिष्ठाजनितवीर्यहीनेन न लभ्यो नापि लौकिकपुत्रपश्वादिविषयसङ्गनि-
मित्तप्रमादात् । तथा तपसो वाऽप्यलिङ्गालिङ्गरहितात् । तपोऽत्र ज्ञानम् ।
लिङ्गं संन्यासः संन्यासरहिताज्ज्ञानान्न लभ्यत इत्यर्थः । एतैरुपायैर्बला-
प्रमादसंन्यासज्ञानैर्यतते तत्परः सन्प्रयतते यस्तु विद्वान्विवेक्यात्मवित्तस्य
विदुष एष आत्मा विशते संप्रविशति ब्रह्मधाम ॥ ४ ॥

संप्राप्यैनमृषयो ज्ञानतृप्ताः कृतात्मानो वीत-
रागाः प्रशान्ताः । ते सर्वगं सर्वतः प्राप्य
धीरा युक्तात्मानः सर्वमेवाऽऽविशन्ति ॥ ५ ॥

कथं ब्रह्म संप्रविशत इत्युच्यते । संप्राप्य समवगम्यैनमात्मानमृषयो दर्शन-
वन्तस्तेनैव ज्ञानेन तृप्ता न बाह्येन तृप्तिसाधनेन शरीरोपचयकारणेन । कृता-
त्मानः परमात्मस्वरूपेणैव निष्पन्नात्मानः सन्तः । वीतरागा विगतरागादि-
दोषाः । प्रशान्ता उपरतेन्द्रियाः । त एवंभूताः सर्वगं सर्वव्यापिनमाकाश-
वत्सर्वतः सर्वत्र प्राप्य नोपाधिपरिच्छिन्नेनैकदेशेन । किं तर्हि तद्ब्रह्मैवाद्य-
मात्मत्वेन प्रतिपद्य धीरा अत्यन्तविवेकिनो युक्तात्मानो नित्यसमाहितस्व-
भावाः सर्वमेव समस्तं शरीरपातकालेऽप्याविशन्ति भिन्ने घटे घटाकाशवद-
विद्याकृतोपाधिपरिच्छेदं जहति । एवं ब्रह्मविदो ब्रह्मधाम प्रविशन्ति ॥ ५ ॥

मात्रैव मुमुक्षुरूपव्यवस्थित इत्यभेदानुमंघनेनैव लभ्यो न कर्मणेत्यर्थः ॥ ३ ॥

वीर्यमिति (मन्त्र) मिथ्याज्ञानानभिभाव्यतालक्षणोऽतिशयः । अलिङ्गादिति ।
कथम् । इन्द्रजनकगार्गिभृतृतीनामप्यात्मलाभश्रवणात् । सत्यम् । संन्यासो नाम सर्व-
त्यागात्मकस्तेषामपि स्वत्वाभिमानाभावादस्त्येवाऽऽन्तरः संन्यासो बाह्यं तु लिङ्गमवि-
वक्षितम् । “ न लिङ्गं धर्मकारणम् ” इति स्मरणात् ॥ ४ ॥ ५ ॥

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगा-
द्यतयः शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्मलोकेषु परान्त-
काले परामृताः परिमुच्यन्ति सर्वे ॥ ६ ॥

किंच वेदान्तजनिताविज्ञानं वेदान्तविज्ञानं तस्यार्थः परमात्मा विज्ञेयः
सोऽर्थः सुनिश्चितो येषां ते वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः । ते च संन्यासयो-
गात्सर्वकर्मपरित्यागलक्षणयोगात्केवलब्रह्मनिष्ठास्वरूपाद्योगाद्यतयो यतन-
शीलाः शुद्धसत्त्वाः शुद्धं सत्त्वं येषां संन्यासयोगात्ते शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्म-
लोकेषु । संसारिणां ये मरणकालास्ते परान्तास्तानपेक्ष्य मुमुक्षूणां संसाराव-
साने देहपरित्यागकालः परान्तकालस्तस्मिन्परान्तकाले साधकानां बहुत्वा-
द्ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोक एकोऽप्यनेकवद्दृश्यते प्राप्यते वा । अतो
बहुवचनं ब्रह्मलोकेष्विति ब्रह्मणीत्यर्थः । परामृताः परममृतममरण-
धर्मकं ब्रह्माऽऽत्मभूतं येषां ते परामृता जीवन्त एव ब्रह्मभूताः परामृताः
सन्तः परिमुच्यन्ति परि समन्तात्प्रदीपनिर्वाणबद्धघटाकाशवच्च निवृत्तिमुप-
यान्ति परिमुच्यन्ति परि समन्तान्मुच्यन्ते सर्वे न देशान्तरं गन्तव्यमपेक्षन्ते ।

शङ्कुनीनामिवाऽऽकाशे जले वारिचरस्य च

पदं यथा न दृश्येत तथा ज्ञानवतां गतिः ॥

“ अनध्वगा अध्वमु पारयिष्णवः ” इति श्रुतिस्मृतिभ्यो देशपरिच्छिन्ना
हि गतिः संसागविषयैव । परिच्छिन्नसाधनसाध्यत्वात् । ब्रह्म तु समस्त-
त्वाच्च देशपरिच्छेदेन गन्तव्यम् । यदि हि देशपरिच्छिन्नं ब्रह्म स्यान्मूर्तद्र-
व्यवदाद्यन्तवदन्धाश्रितं सावयवमनित्यं कृतकं च स्यात् । न त्वेवंविधं ब्रह्म
भवितुमर्हति । अतस्तत्प्राप्तिश्च नैव देशपरिच्छिन्ना भवितुं युक्ता अपि चाविद्या-
दिसंसारबन्धापनयनमेव मोक्षमिच्छान्ति ब्रह्मविदो न तु कार्यभूतम् ॥ ६ ॥

गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठा देवाश्च सर्वे
प्रति देवतासु । कर्माणि विज्ञानमयश्च
आत्मा परेऽव्यये सर्व एकी भवन्ति ॥ ७ ॥

नैष्कर्म्यसाहत्यं तु विवाक्षितं प्रदीपस्य वर्तिकृतावच्छेदध्वंसे यथा तेजःसामान्यता-
पत्तिस्तद्वदित्याह—प्रदीपनिर्वाणवदिति । पदं पादन्यासप्रतिबिम्बं न दृश्येतामा-
वादेवेत्यर्थः । अध्वस्त्विति । संसाराध्वनां पारयिष्णवः पारयितुं समापयितुमिच्छ-
न्ताः समाप्तिकामा अनध्वगा भवन्तीत्यर्थः । तर्कतोऽपि ह्येव मोक्षो वक्तव्य इत्याह—
देशपरिच्छिन्ना हीत्यादिना ॥ ६ ॥

किंच मोक्षकाले या देहारम्भिकाः कलाः प्राणाद्यास्ताः स्वां स्वां प्रतिष्ठां गताः एवं एवं कारणं गता भवन्तीत्यर्थः । प्रतिष्ठा इति द्वितीयाबहुवचनम् । पञ्चदश पञ्चदशसंख्याका या अन्त्यप्रश्नपरिपठिताः प्रसिद्धा देवाश्च देहाभयाश्चक्षुरादिकरणस्थाः सर्वे प्रतिदेवतास्वादित्यादिषु गता भवन्तीत्यर्थः । यानि च मुमुक्षुणा कृतानि कर्माण्यप्रवृत्तफलानि प्रवृत्तफलानामुपभोगेनैव क्षीयमाणत्वाद्विज्ञानमयश्चाऽऽत्माऽविद्याकृतबुद्ध्याद्युपाधिमात्मत्वेन मत्वा जलादिषु सूर्यादिप्रतिबिम्बवदिह प्रविष्टो देहभेदेषु कर्मणां तत्फलार्थत्वात्सह तेनैव विज्ञानमयेनाऽऽत्मना । अतो विज्ञानमयो विज्ञानप्रायः । त एते कर्माणि विज्ञानमयश्चाऽऽत्मोपाध्यपनये सति परेऽव्ययेऽनन्तेऽक्षये ब्रह्मण्याकाशकल्पेऽजेऽजरेऽनन्तरेऽमृतेऽभयेऽपूर्वेऽनपरेऽबाधेऽद्वये शिवे शान्ते सर्व एकी भवन्त्यविशेषतां गच्छन्त्येकत्वमापद्यन्ते जलाद्याधारापनय इव सूर्यादिप्रतिबिम्बाः सूर्ये घटाद्यपनय इवाऽऽकाशे घटाद्याकाशाः ॥ ७ ॥

यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति
नामरूपे विहाय । तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः
परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ ८ ॥

किंच यथा नद्यो गङ्गाद्याः स्यन्दमाना गच्छन्त्यः समुद्रे समुद्रं प्राप्यास्त-
मदर्शनमविशेषात्मभावं गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति नाम च रूपं च नामरूपे विहाय
हित्वा तथाऽविद्याकृतनामरूपाद्विमुक्तः सन्निवृत्तान्परादक्षरात्पूर्वोक्तात्परं दिव्यं
पुरुषं यथोक्तलक्षणमुपैत्युपगच्छति ॥ ८ ॥

स्वाः प्रतिष्ठाः प्रति गता भवन्तीति भूतांशानां भौतिकानां च महाभूतेषु लया
दर्शितः । अन्त्यप्रश्नेति । ब्राह्मणग्रन्थे षष्ठप्रश्ने प्राणाद्या याः कलाः पठिता इत्यर्थः ।
मायामयमहाभूतानामंशावष्टब्धैर्जीवाविद्यामयभूतसूक्ष्मैः प्रातिस्विकैरदृष्टसहकृतैः प्राति-
स्विकाः प्राणाद्य आरभ्यन्ते । ते च कर्माक्षिप्तदैवैः सूर्यादिमिरचिधीयन्ते । कर्मणो
भोगेनावसाने ते देवाः स्वस्थानं गच्छन्ति । यच्च प्रातिस्विकं स्वाविद्याकार्यं तच्च सर्वं
ब्रह्मैव संपद्यत इत्याह—यानि चेत्यादिना ॥ ७ ॥

॥ ८ ॥

स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति
नास्याब्रह्मवित्कुले भवति । तरति शोकं तरति
पाप्मानं गुहाग्रन्थिभ्यो विमुक्तोऽमृतो भवति ॥ ९ ॥

ननु श्रेयस्यनेके विघ्नाः प्रसिद्धा अतः क्लेशानामन्यते मनान्येन वा देवा-
दिना च विघ्नतो ब्रह्मविदप्यन्यां गतिं मृतो गच्छति न ब्रह्मैव । न । विद्य-
यैव सर्वप्रतिबन्धस्यापनीतत्वात् । अविद्याप्रतिबन्धमात्रो हि मोक्षो नान्यः
प्रतिबन्धः । नित्यत्वादान्मभूतत्वाच्च । तस्मान्न सः कश्चिद् वै लोके तत्प-
रमं ब्रह्म वेद साक्षादहमेवास्मीति स नान्यां गतिं गच्छति । देवैरपि तस्य
ब्रह्मप्राप्तिं प्रति विघ्नो न शक्यते कर्तुम् । आत्मा ह्येषां स भवति । तस्मा-
द्ब्रह्म विद्वान्ब्रह्मैव भवति । किंच नास्य विदुषोऽब्रह्मवित्कुले भवति । किंच
तरति शोकमनेकेष्टवैकल्यनिमित्तं मानसं संतापं जीवन्नेवातिक्रान्तो भवति ।
तरति पाप्मानं धर्माधर्मारूपं गुहाग्रन्थिभ्यो हृदयाविद्याग्रन्थिभ्यो विमुक्तः
सकमृतो भवतीत्युक्तमेव भिद्यते हृदयग्रन्थिरित्यादि ॥ ९ ॥

तदेतदृचाऽभ्युक्तम्-क्रियावन्तः श्रोत्रिया
ब्रह्मनिष्ठाः स्वयं जुह्वत एकर्षिं श्रद्धयन्तः ।
तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेत शिरोव्रतं विधि-
वयैस्तु चर्णिम् ॥ १० ॥

अयेदानीं ब्रह्मविद्यासंप्रदानविध्युपप्रदर्शनेनोपसंहारः क्रियते । तदेत-
द्विद्यासंप्रदानविधानमृचा मन्त्रेणाभ्युक्तमभिप्राशितम् । क्रियावन्तो यथो-
क्तकर्मानुष्ठानयुक्ताः । श्रोत्रिया ब्रह्मनिष्ठा अपरस्मिन्ब्रह्मण्यभियुक्ताः
परब्रह्म बुभुत्सवः स्वयमेकर्षिमेकर्षिनामानमग्निं जुह्वते जुह्वति श्रद्धयन्तः
॥ ९ ॥

एतद्ग्रन्थद्वारकविद्याप्रदानेऽयं विधिराथर्वाणिकानामिति प्रकृतपरामर्शकादेतच्छब्दादव-
गम्यते । ग्रन्थद्वारेण विद्यायाः प्रकृतत्वसंभवाच्च सर्वत्र ब्रह्मविद्यासंप्रदानमिति सूचयन्नाह-

अद्वानाः सन्तो ये तेषामेव संस्कृतात्मनां पात्रभूतानामेतां ब्रह्मविद्यां वदेत्
ब्रूयाच्छिरोव्रतं शिरस्यग्निधारणलक्षणम् । यथाऽथर्वणानां वेदव्रतं प्रसिद्धम् ।
येस्तु यैश्च तच्चीर्णं विधिवद्यथाविधानं तेषामेव च ॥ १० ॥

तदेतत्सत्यमृषिरङ्गिराः पुरोवाच नैत-
दचीर्णव्रतोऽधीते । नमः परमक्र-
षिभ्यो नमः परमक्रषिभ्यः ॥ ११ ॥
इति तृतीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

=====

ॐ भद्रं कर्णेभिरिति शान्तिः ।

इत्यथर्ववेदीया मुण्डकोपनिषत्समाप्ता ॥

तदेतदक्षरं पुरुषं सत्यमृषिरङ्गिरा नाम पुरा पूर्वं शौनकाय विधिवदुपसं-
न्नाय पृष्ठवत् उवाच । तद्वदन्योऽपि तथैव श्रेयोर्यिने मुमुक्षवे मोक्षार्थं विधि-
वदुपसन्नाय ब्रूयादित्यर्थः । नैतदग्रन्थरूपमचीर्णव्रतोऽचरितव्रतोऽप्यधीते न
पठति । चीर्णव्रतस्य हि विद्या फलाय संस्कृता भवतीति । समाप्ता ब्रह्मविद्या
सा येभ्यो ब्रह्मादिभ्यः पारम्पर्यक्रमेण संप्राप्ता तेभ्यो नमः परमक्रषिभ्यः ।
परमं ब्रह्म साक्षाददृष्टवन्तो ये ब्रह्मादयोऽवगतवन्तश्च ते परमर्षयस्तेभ्यो
भूयोऽपि नमः । द्विवचनमत्यादरार्थं मुण्डकसमाप्त्यर्थं च ॥ ११ ॥

इति तृतीयमुण्डकोपनिषद्भाष्ये द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इति श्रीमद्भोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचा-
र्यस्य श्रीमच्छंकरभगवतः कृतावाथर्वणमुण्डको-
पनिषद्भाष्यं समाप्तम् ॥

एतां ब्रह्मविद्यां वदेतेति ॥ १० ॥ ॥ ११ ॥

इति तृतीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ १ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमदानन्दज्ञानविरचितं मुण्डकोपनि-
षद्भाष्यव्याख्यानं समाप्तम् ॥

अथ नारायणविरचिता मुण्डकोपनिषदीपिका ।

नारायणपदद्वंद्वं नारायणपरायणः ।

नरं नारायणं नत्वा नरो नारायणाह्वयः ॥ १ ॥

आथर्वणरहस्येषु नानाशाखान्वितेषु च ।

तनुते तनुवाक्येन निगूढार्थपदीपिकाम् ॥ २ ॥ युग्मम् ।

चीर्णे शिरोव्रतेऽध्येयं तेन मुण्डकमुच्यते ।

खण्डषट्कं त्रिमुण्डं च शौनकीयं श्रुतेः शिरः ॥ ३ ॥

तत्रोपनिषदां तावदनुबन्धचतुष्टयम् ।

प्रेक्षावतां प्रवृत्त्यर्थं गतिं दध्मो गुरुक्तितः ॥ ४ ॥

अत्र क्षुद्रोपनिषत्स्त्रष्टाविंशतिरथर्वशाखीयानि । तदुक्तमथर्वपरिशिष्टे—‘अष्टा-
विंशत्युपनिषदानि ब्रह्मवेदस्य । १ मुण्डाः । २ प्रश्नाः । ३ ब्रह्मविद्या ।
४ क्षुरिका । ५ चूलिका । ६ अथर्वशिरः । ७ अथर्वशिखा । ८ गर्भोपनि-
षत् । ९ महोपनिषत् । १० ब्रह्मोपनिषत् । ११ प्राणाग्निहोत्रम् । १२
नादविन्दुः । १३ ब्रह्मविन्दुः । १४ अमृतविन्दुः । १५ ध्यानविन्दुः । १६
तेजविन्दुः । १७ योगशिखा । १८ योगतत्त्वम् । १९ नीलरुद्रः । २०
कालाग्निरुद्रः । २१ तापिनी । २२ एकदण्डी । २३ संन्यासविधिः । २४
आरुणिः । २५ हंसः । २६ परमहंसः । २७ नारायणोपनिषदम् । २८ वैतथ्यं
च’ इति । उपनिषज्ज्ञानं तादर्थ्याद्ब्रह्मोपनिषदुच्यते । तस्य विषयो ब्रह्म
प्रयोजनं मुक्तिः प्रयोजनेन विद्यायाः प्रकाशप्रकाशकलक्षणः संबन्धः । साधन-
चतुष्टयसंपन्नोऽधिकारी । साधनानि यथा—इहामुत्रार्थफलभोगविरागो नित्या-
नित्यवस्तुविवेकः श्रमदमादिसंपन्मुमुक्षुत्वं चेति । विद्यायाः सांप्रदायिकतावे-
दनायाऽऽख्यायिकारूपमितिहासमाह—ब्रह्मा देवानामिति । ब्रह्मा विराञ्चिः ।

ब्रह्मा विराञ्चिद्विजयोर्ऋत्विक्चन्द्रार्कयोगयोः ।

ब्रह्म भोक्तं तपोऽध्यात्मवेदजातिषु सूरिभिः ॥ इति विश्वः ।

देवा इन्द्रादयः । अध्यात्मम् । ब्रह्माऽऽत्मा । देवा वागादयः । प्रतिष्ठाऽऽ-
श्रयः । सर्वविद्याभिव्यक्तिहेतुत्वात् । अथर्वशब्दोऽकारान्तो नान्तश्च । प्राह
कथितवान् । छन्दसि कालानियमः ॥ १ ॥

प्रवदेत प्रावदत् । अङ्गिरेऽङ्गिर्नाम्ने । सोऽङ्गिरा भरद्वाजाय भरद्वाजगो-
त्राय सत्प्रवहनाम्ने । परा निर्गुणब्रह्मप्रतिपादिका । अवरा बर्माधर्मसाधन-
तत्फलगुणब्रह्मपादिपादिका । तयोः कर्मधारये परावरा ताम् । यदा—यस्मा-
त्परस्मादवरेण प्राप्ता परावरा ताम् ॥ २ ॥

विधिवदुपसङ्गः समित्पाण्यादिधर्मेणोपगतः ॥ ३ ॥

द्वे विद्ये वेदितव्ये इति यत्तद्ब्रह्मविदो वदन्तीत्यन्वयः । तत्राऽऽह—परा-
चैवापरा चेति । अपराऽवरेत्यर्थः ॥ ४ ॥

स्वर्गादिफलसर्वज्ञानसाधनविषयाऽपरेत्याह—ऋग्वेद इत्यादिना ।

पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।

वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥

इति स्मृत्युक्ताः । ब्रह्मवेदोऽथर्ववेदः । अथर्ववेद इत्येवं वा पाठः । इति-
हासादीनि पञ्चाऽऽचार्यैर्न व्याख्यातानि तेन प्रक्षिप्तानीति गम्यते । अथ
परेति । परा विद्या ब्रह्मसाक्षात्कारः । न तु तद्धेतुभूतो वाक्यसंदर्भोऽपि परा
विवक्षिता । अन्यथा ऋग्वेदादिबाह्यता न स्यात् । तथा हि ब्रह्म प्राप्यते ।
तदाह—यथेति ॥ ५ ॥

अद्रेश्यं ज्ञानेन्द्रियाविषयमग्राह्यं कर्मेन्द्रियाविषयम् । यद्वा । अद्रेश्यमदृश्यं
चक्षुरविषयम् । ' दक्षिर् प्रेक्षणे ' ण्यत्, छान्दस ऋकारस्य रेभाषः । अग्रा-
ह्यमिन्द्रियान्तराविषयम् । अगोत्रममूलम् । अचक्षुःश्रोत्रं ज्ञानेन्द्रियरहितम् ।
अपाणिपादं कर्मेन्द्रियरहितम् । नित्षमविनाशि । विभुं विविधं भवति प्राणि-
भेदेन । सर्वगतं व्यापकम् । परिपश्यन्ति धीरा यया सा परेत्यन्वयः ।
यदपेक्ष्य स्वाभिन्नस्वभिन्नकार्यसृष्टिसंसारयोर्दृष्टान्ता यथोर्णनाभिरित्यादयः
पृथिवीपुरुषान्तास्त्रयः ॥ ६ ॥

ऊर्णनाभिर्लूताकीटः । गृह्णत उपसंहरति । ओषधयः स्वाभिन्नाः सत्तो
जीवतः केशलोमानि विजातीयानि ॥ ७ ॥

सृष्टौ ऋपनियमार्थं मन्त्रमाह—तपसेति । तपो ज्ञानं 'यस्य ज्ञानमयं तपः'
इत्युक्तेः । चीयते बहु स्यामितीक्षणवद्भवति । ब्रह्माक्षरम् । अन्नमव्याकृतं
सर्वप्राणिसाधारणम् । प्राणो हिरण्यगर्भः । प्राणान्मनः संकल्पविकल्पसंश-
यनिर्णयाद्यात्मकम् । मनसः सत्यं भूतपञ्चकम् । ततो लोका लोकेभ्यः
कर्माणि तेषु चामृतं भोगं विनाऽनश्वरं फलं जायते ॥ ८ ॥

उक्तमेवार्थमुपसंहाररूपेण द्वितीयो मन्त्र आह—य इति । सर्वज्ञः सामान्यतो
वेत्ता । सर्वविद्विशेषतो वेत्ता । ज्ञानमयं ज्ञानविकारं तपोऽनायासकृष्णम् ।
ब्रह्म हिरण्यगर्भः । नाम देवदत्तादि । रूपं शुक्लादि । अन्नं व्रीह्यादि ॥ ९ ॥

इति श्रीनारायणविरचिताथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्दीपिकायां प्रथ-

मुण्डके प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

अनयोर्विषयोर्विषयौ संसारमोक्षविधिं वक्तुमुत्तरो ग्रन्थः । तत्र निर्बेदाया-
परविद्याविषयस्तावदुच्यते—तदेतत्सत्यमिति । सत्यमवितथं फलाविसंवादि ।
किं तत्सत्यमत आह—मन्त्रेष्विति । मन्त्रेषु प्रकाशितानि कर्माण्यग्निहोत्रादीनि
कथयो वसिष्ठादयोऽपश्यन्ष्टवन्तो यत्तदेतत्सत्यमेकान्तपुरुषार्थसाधनत्वात् ।
यद्वा । तदेतत्सत्यमित्यस्योपसंहारः । सत्यमबाध्यं त्रेतायामृग्यजुःसामस-
मूहे त्रेतारूपे युगे वा । बहुधा संतत्तानि कर्मिभिः क्रियमाणानि । अतो
युवं तान्वाचरथ निर्वर्तयथ नियतं नित्यं सत्यकामा यथाभूतकर्मफलकामा
भवन्तः । एष वो युष्माकं पन्था मार्गः । सुकृतस्य स्वयं निर्वर्तितस्य कर्मणः ।
लोके लोच्यते दृश्यते भुज्यते स लोकः कर्मफलम् । निमित्ते सप्तमी । कर्म-
फलप्राप्तय एष वो मार्ग इत्यर्थः १ ॥

कर्मप्रकारमाह—यदेति । लेलायते लोळं भवति चलत्याज्यभागान्तराण्येन
विनाऽग्निहोत्रे तदभावात् । अन्यत्राऽऽज्यभागयोर्मध्य आवापस्थान आहुतीः
प्रतिपादयेत् । अनेकाहप्रयोगापेक्षयाऽऽहुतीरिति बहुवचनम् । तस्य च सम्य-
करणं दुष्करं विपत्तिबहुलं चेति वैराग्याय ॥ २ ॥

यस्येति । आग्रयणं शरदि वसन्ते च कर्तव्यः कर्मविशेषः । आसप्तमानिति ।
भूरादिसप्तमान्तान्निह्नस्ति । अप्राप्तिरेव लोकानां हिंसा । अथवा लोकाः पितृ-
पितामहपितामहाः पुत्रपौत्रपौत्राश्चाऽऽत्मना सह सप्त तान्निह्नस्ति संतति-
विच्छेदात् ॥ ३ ॥

विशेषविध्यर्थमग्नेः सप्त जिह्वा अनुवदति—कालीति ॥ ४ ॥

एतेष्वग्निजिह्वाभेदेषु योऽग्निहोत्र्याचरते कर्माऽऽचरति । आददायन्, आ-
इत्यस्य चरतिना संबन्धः । दैप् शोभने श्रत्रन्तः । आत्मनः सत्त्वशुद्धिं कुर्व-
न्कर्म करोतीत्यर्थः । अथवाऽनेकार्थाश्चेति दायतिरेव खण्डने वर्तते । हविः
शकलानि कुर्वन् । आददायन्नाददाना यजमानमाहुतयो वहन्तीत्याचार्या
व्याचख्युः । आहुतयस्त्वं नयन्ति वहन्ति सूर्यस्य रश्मयो भूत्वेति शेषः । क
नयन्तीत्यत्राऽऽह—यत्रेति । देवानां पतिरिन्द्रः प्रजापतिर्वा । आहुतीनां
स्वरूपमाह—सूर्यस्येति । इत्थंभूते तृतीया । रश्मिरूपेण रविरश्मिरूपाः सत्यो
वहन्तीत्यर्थः ॥ ५ ॥

कीदृश्यः । एषोहीत्युक्त्वाऽऽहुतय आह्वयन्त्य इत्यर्थः । एवं मिथा वाच-
मभिषदन्त्य इत्यन्वयः । अर्चयन्त्यः पूजयन्त्यः । ब्रह्मलोकः स्वर्गः प्रक-
रणात् ॥ ६ ॥

एतत्कर्मफलनिन्दां निर्बेदायाऽऽह—एवा हीति । ज्ञानरहिता इति शेषः ।

पुत्रा नाबोऽयं च पुत्रन्ते नश्यन्त्यनिस्था इत्यर्थः । हि यस्मादेतेऽदृढा अवलाः ।
अष्टादशोक्तं षोडशार्त्विजः पत्नी यजमानश्च तेषामुक्तं तत्साध्यमवरं केव-
लमन्ततो येषु यज्ञेषु कर्म वर्तते । यदुक्तम्—“सप्तदशावराश्चतुर्विंशतिपरमा
ऋत्विजः ” इति । यद्वा । अवरं हीनं ज्ञानरहितं श्रेयः श्रेयस्कारणं ये जना
अभिनन्दन्ति मन्यन्ते । जरामृत्युं जरासहितं मृत्युम् ॥ ७ ॥

अविद्यायामन्तरेऽविद्यारूप आवरणे स्वयं धीराः स्वयमेव धिय ईशाः
प्रेरका गुरुनिरपेक्षा जडघन्यमाना भृशं पीड्यमाना जरारोगाद्यनेकानर्थजातैः
परियन्ति परितः स्वर्गनरकादौ यन्ति गच्छन्ति मूढा अज्ञा अन्धेनैवाचेत-
नेन प्रकृतेन कर्मणा परियन्तीत्यन्वयः । यथाऽन्धा इति दृष्टान्तस्तेषामपि
विशेषणमन्धेनैव नीयमाना इति ॥ ८ ॥

ययमेव कृतार्था इत्यभिमानं कुर्वन्ति बाळा अज्ञानिनः । यद्यस्मादेवं
कर्मिणो न प्रवेदयन्ति तत्त्वं न जानन्ति रागात्कर्मफलरागाभिभवनिमि-
त्तम् ॥ ९ ॥

इष्टापूर्तमिष्टं यागादि श्रौतं कर्म । पूर्तं स्मार्तं वापीकूपतडागादि । सुकृ-
तेन भूत्वा पुण्येनोत्पद्य शरीरं लब्ध्वा । अनुभूत्वेति पाठे तु सुकृते सति
कर्मफलमनुभूय । छान्दसो लघ्वभावः । इमं लोकं मनुष्यलोकं हीनतरं वा
मनुष्यतोऽपि हीनं वा तिर्यङ्नरकादिलक्षणं कर्मशेषवशेन विशन्ति ॥ १० ॥

वानप्रस्थसंन्यासिनोर्गृहस्थसाधूनां च विशेषमाह—तपःश्रद्धे इति । तपः
स्वाश्रमविहितं कर्म । श्रद्धा हिरण्यगर्भादिविषयास्तिक्यबुद्धिपूर्विका विद्या ।
ते ये ह्युपवसन्त्यरण्ये तपःश्रद्धे श्रितास्तृतीयाश्रमिणो ये च शान्ता उपरत-
करणग्रामा विद्वांसो गृहस्थाश्च ज्ञानप्रधानाः सन्त उपवसन्ति भोगास्त्यजन्ति ।
ये च भैक्षचर्या चरन्तो यतय उपवसन्त्यपरिग्रहा इत्यन्वयः । तेषां फल-
माह—सूर्येति । सूर्यद्वारेणोत्तरेण पथा विरजाः क्षीणपुण्यपापकर्माणः सन्तः ।
रजःशब्दोऽत्राकारान्तः । ते तत्र प्रयान्ति यत्र सत्त्वलोकादौ स पुरुषः
प्रथमजोऽव्ययात्माऽऽसंसारक्षयात् । एतदन्ताः संसारगतयोऽपरविद्या-
गम्याः ॥ ११ ॥

इदानीं साध्यसाधनरूपात्संसाराद्विरक्तस्य परस्यां विद्यायामधिकार-
प्रदर्शनार्थमाह—परीक्ष्येति । निर्देदमायाद्वैराग्यं गच्छेदिति विधिः । वैराग्ये
हेतुमाह—नास्तीति । कृतेन कर्मणाऽकृतो नित्यो लोको नास्ति । तद्विज्ञाना-
र्थमकृतनित्यब्रह्मज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् । अनेन स्वयं धीरा इति परि-
हृतम् । समित्पाणिः पुनरुपनयनार्थम् । श्रोत्रियश्छन्दोऽधीते । छन्दसः श्रोत्र-

भावो ब्रह्म प्रत्ययः । वाक्यार्थे वा पदवचनम् । प्रवक्तारमित्यर्थः । ब्रह्म-
निष्ठं ब्रह्मेकाग्रचित्तमित्यर्थः ॥ १२ ॥

उपसम्नायोपगताय सम्यग्यथाशास्त्रं श्रमान्विताय बाह्येन्द्रियोपरमयुक्ताय
येन विज्ञानेनाक्षरमद्रेश्यादिविशेषणं पुरुषं पूर्णं पुरिश्चयं वा सत्यं परमार्थस्व-
भावं येन ज्ञानेन वेदं विजानाति तां ब्रह्मविद्यां तत्त्वतो यथावत्प्रोवाच प्रब्रू-
यादित्यर्थः । आचार्यस्याप्ययं नियमो यन्मयाप्राप्तशिष्यस्य निस्तारणम-
विद्याया इति भावः ॥ १३ ॥

इति मुण्डकोपनिषद्दीपिकायां प्रथममुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इति नारायणविरचितमुण्डकोपनिषद्दीपिकायां प्रथममुण्डकं समाप्तम् ॥ १ ॥

परविद्याविषयब्रह्मविज्ञानार्थं उत्तरो ग्रन्थः । अत्यन्तपरोक्षत्वात्कथं
नाम प्रत्यक्षवत्सत्यमक्षरं प्रपद्येरन्निति दृष्टान्तमाह—यथेति । हे सोम्य सोमम-
र्हति कोमलत्वादिति सोम्यः, सोमाद्यः । इदं शौनके प्रत्यङ्गिरसोक्तं
संबोधनम् । विस्फुलिङ्गा इत्यत्र ‘स्फुरतिस्फुलित्योर्निर्निविभ्यः’ इत्यनेन
वैकल्पिकत्वात्षट्त्वाभावः । भावा जीवादयः । जीवोत्पत्तिस्तु घटाकाशस्येव
महाकाशादौपाधिकी वेदितव्या ॥ १ ॥

दिव्यो द्योतनवान्स्वयंज्योतिष्त्वत् । दिवि स्वात्मनि भवो वा दिव्यः ।
अलौकिको वा दिव्यः । सह बाह्याभ्यन्तरेण वर्तते सबाह्याभ्यन्तरः । अजः
सर्वभावविकाराणां जनिमूलत्वात्तत्प्रतिषेधेन सर्वे भावविकारा जायतेऽस्ति
वर्धते विपरिणमतेऽपक्षीयते नश्यति चेति यास्कोक्ताः प्रतिषिद्धाः । यद्यपि
देहाद्युपाधिभेददृष्टीनामविद्यावशाद्देहभेदेषु समाणः समनाः सेन्द्रियः
सविषय इव प्रत्यवभासते तलमलादिमादिवाऽऽकाशं तथाऽपि तु स्वतः
परमार्थदृष्टीनामप्राणोऽक्रियाशक्तिरमनाः संकल्पादिज्ञानशक्तिरहितः । अनेन
सर्वजीवधर्मरहित इत्युक्तं भवति । अत एव शुभ्रः शुद्धः । अक्षरात्परतः
परस्मादक्षरादव्यक्तं प(क्तात्प)रः “अव्यक्तात्पुरुषः परः” इति मन्त्र-
वर्णात् ॥ २ ॥

कथं प्राणादयो न सन्तीत्यत्राऽऽह—एतस्मादिति । प्रलीयते चेत्यपि द्रष्ट-
व्यम् । धारिणी दधात्यवश्यम् । ‘आवश्यकामर्ण्ययोर्णिनिः’ ॥ ३ ॥

न केवलं सर्वजनिहेतुरपि तु सर्वमयश्चेत्याह—अग्निरिति । अग्निर्द्युलोकः ।
“असौ बाव लोको गौतमाग्निः” इति श्रुतेः । मूर्धाऽस्योत्तमाङ्गम् । यस्य
विवृता उद्घाटिताः प्रसिद्धा वेदा बाग्धृदयमन्तःकरणं विश्वं समस्तं जगदस्य
सर्वं ज्ञान्तःकरणविकार एव जगत् । मनस्येव सुषुप्ते मलयदर्शनात् । जाग-
रितेऽपि तत् एवाग्निर्विस्फुलिङ्गवद्भि प्रतिष्ठानादस्य च पदभ्यां जाता पृथिवी ।

एष देवो विष्णुरन्तः प्रथमः शरीरी त्रैलोक्यदेहोपाधिः सर्वेषां भूतानामन्तः-
रात्मा सर्वभूतेषु द्रष्टा श्रोता मन्ता विज्ञाता सर्वकरणात्मा ॥ ४ ॥

पञ्चाग्निद्वारेण च याः संसरन्ति प्रजास्ता अप्यस्मादेव पुरुषात्प्रजायन्त-
इत्याह—तस्मादिति । तस्मात्पुरुषात्प्रजावस्थानविशेषरूपो द्युलोकोऽग्निस्तस्य
विशेषणं समिधो यस्य सूर्यः समिध इव समिधः । सूर्येण हि द्युलोकः
समिध्यते । ततो हि द्युलोकाग्निष्णात्सोमात्पर्जन्यो द्वितीयोऽग्निः संभवति ।
तस्माच्च पर्जन्यादोषधयः पृथिव्यां तृतीयाग्नौ संभवन्ति । ओषधिभ्यः पुरु-
षाग्नौ हुताभ्य उपपादानभूताभ्यः पुमानग्नौ रेतः सिञ्चति योषितायां योषाग्नौ
पञ्चमे स्त्रियास्तित्वेवं क्रमेण बह्वीर्वह्नयः प्रजा ब्राह्मणाद्याः पुरुषात्परस्मात्सं-
प्रमृताः समुत्पन्नाः ॥ ५ ॥

किंच कर्मसाधनानि फलानि च तस्मादेवेत्याह—तस्माद्वच इति । निष-
ताक्षरपादावसाना नियताक्षरपादा गायत्र्यादिच्छन्दोविशिष्टा मन्त्रा ऋचः ।
साम पाञ्चभक्तिकं सामभक्तिकं च स्तोभादिगीतविशिष्टम् । अनियताक्षर-
पादावसानानि वाक्यरूपाणि यजूंषि । दीक्षा मौञ्ज्यादिलक्षणा नियमवि-
शेषाः । यज्ञाश्चायूपा अग्निहोत्रादयः । कृतवः सयूपाः । अत एव शिष्ट-
प्रयोगः क्रतुयज्ञाख्येभ्यश्चेति । दक्षिणाश्चैकगवाद्यपरिमितसर्वस्वान्ताः । संब-
त्सरः कालः । यजमानः कर्ता । लोकाः फलभूताः । ते विश्लेष्यन्ते । सोमो
यत्र येषु लोकेषु पवते पुनाति लोकान् । यत्र च सूर्यस्तपति । ते च दक्षि-
णोत्तरमार्गद्वयगम्या विद्वद्विद्वत्कर्तृफलभूताः ॥ ६ ॥

तस्मात्पुरुषाद्देवाः कर्माङ्गभूता बहुधा वस्वादिगणभेदेन सम्यक्प्रसूताः ।
साध्या देवविशेषाः । मनुष्याः कर्माधिकृताः । पशवो ग्राम्या आरण्याश्च ।
वयांसि पक्षिणः । प्राणापानौ मनुष्यादीनां जीवनम् । व्रीहियवौ हविरथौ ।
तपश्च कर्माङ्गं पुरुषसंस्कारलक्षणं स्वतन्त्रं च फलसाधनम् । श्रद्धाऽऽस्ति-
व्यबुद्धिः । सत्यमनृतवर्जनं यथाभूतार्थं वचनं चापीडाकरम् । ब्रह्मचर्यम-
ष्टाङ्गमैथुनवर्जनम् । विविधैतिकर्तव्यता ॥ ७ ॥

किंच सप्त शीर्षण्याः प्राणास्तेषां च सप्तार्चिषो दीप्तयः स्वविषयावलो-
तनानि ज्ञानानि । तथा सप्त समिधः सप्त विषया विषयैर्हि समिध्यन्ते
प्राणाः । सप्त होमास्तद्विषयविज्ञानानि “ यदस्य विज्ञानं तज्जुहोति ” इति
श्रुत्यन्तरात् । सप्तेमे लोका इन्द्रियस्थानानि । इमेग्रहणाच्च वाक्काः ।
येषु चरन्ति प्राणा इति विशेषणाच्च किं प्राणापानादयो नेत्याह—
गुहाशयाः । प्राणाः गुहायां शरीरे हृदये वा शेरते स्वापकाल इति गुहा-

क्षया निहिताः स्थापिता धात्रा सप्त सप्त प्रतिप्राणिभेदं शीर्षण्याः सर्वरूपा
बहुरूपाः ॥ ८ ॥

येन रसेन भूतैः पञ्चभिः स्थूलैः परिवेष्टितस्तिष्ठते तिष्ठति ह्यन्तरात्मा
छिन्नः सूक्ष्मशरीरं स ह्यन्तराले शरीरस्याऽऽत्मनश्चाऽऽत्मवद्वर्तते इत्यन्त-
रात्मा ॥ ९ ॥

विश्वं सर्वं न विश्वं नाम पुरुषादन्यात्किंचिदस्ति । अतो यत्पृष्ठं “ कस्मिन्नु
भगवो विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवति ” इति तदुत्तरितम् । पुरुषे ज्ञाते
पुरुष एवेदं नान्यदस्तीति विज्ञातं भवतीति विश्वस्वरूपमाह । कर्म तपः ।
कर्माग्निहोत्रादि तपो ज्ञानं जडाजडात्मकं जगद्ब्रह्म परामृतमेव ततोऽन्यत्कार्यस्य
कारणाव्यतिरेकात् । एतज्जगदात्मकं ब्रह्म सर्वप्राणिनां हृदि निहितमपि तं
यो वेद सोऽविद्याग्रन्थिमज्ञानवासनां विकिरति नाशयतीह जीवन्नेव न मृतः
सन्देहोऽसौ भियदर्शन ॥ १० ॥

इति मुण्डकोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयमुण्डके प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

अरूपं सदक्षरं केन प्रकारेण विज्ञेयमत आह—आविरिति । आविराविर्भूत-
प्रकाशं संनिहितवागाद्युपाधिभिर्ज्वलति यतो गुहाचरं गुहायां चरति हृदि
चरति दर्शनश्रवणादिप्रकारैः । महत्सर्वमहत्त्वात् । पदं पद्यते सर्वेणेति सर्व-
पदार्थास्पदत्वात् । कथं महत्पदमित्यत आह—अत्रैतदिति । अपि तं संनि-
वेशितं रथनाभाविबाराः । एजच्चलत्पक्ष्यादि । प्राणन्मनुष्यपञ्चादि । निमि-
षन्निमेषादिक्रियावत् । चकारादनिमिषच्च यत्तदत्रैव ब्रह्मणि समर्पितमेतदा-
स्पदं सर्वस्य जानथ हे शिष्या अवगच्छत । सदसन्मूर्तामूर्त स्थूलसूक्ष्मं
तद्व्यतिरेकेण तयोरभावाद्यत्प्रजानां विज्ञानादैन्द्रियकज्ञानात्परं दूरे वर्तते
पराञ्चि खानीति श्रुतेः । वरिष्ठमतिशयेनोक्तं ॥ १ ॥

चदर्चिमधीप्तिमत् । अर्चिशब्द इकारान्तः । अणुभ्योऽणु स्थूलधियाग-
म्यत्वात् । लोका भूरादयो लोकिनो मनुष्यादयः । स प्राण इत्यादि ।
अन्तश्चेतन्यो हि प्राणेन्द्रियसंघातः प्राणस्य प्राणमिति श्रुत्यन्तरात् । यत्प्राणा-
दीनामन्तश्चेतन्यमक्षरं तत्सत्यमवितथं तद्वेदव्यं मनसा भावयितव्यमित्यर्थः ।
हे सौम्य सोमाद्यश्छन्दसि ‘सोममर्हति यः’ इति सूत्रेण । विद्धि विद्धं कर्ष-
क्षरे चेतः समाधत्स्व ॥ २ ॥

कथं वेदव्यमत आह—धनुरिति । औपनिषदमुपनिषत्सु भवं ज्ञानमुपासामि-
षितं संवत्ताभिध्यानेन तनूकृतं बुद्धिलक्षणं संवधीत संधानं कुर्यात् । आध-

म्याऽऽकृष्य सेन्द्रियमन्तःकरणं स्वविषयाद्विनिवर्त्य लक्ष्य एवाऽऽवर्जितं कृत्वेत्यर्थः ॥ ३ ॥

यदुक्तं धनुरादि तदाह—प्रणव इति । धनुर्यथा शरस्य लक्ष्ये प्रवेशकारणं तथाऽऽत्मशरस्पाक्षरे लक्ष्ये प्रवेशकारणमभ्यस्यमान ओंकारः । अयं मन्त्रो ध्यानविन्दौ चाऽऽम्नातः । आत्मा जलसूर्यकादिवदिह प्रविष्टो देहे सर्वबोध-प्रत्ययसाक्षी ब्रह्म पूर्वोक्तमक्षरमप्रमत्तेन बाह्यविषयोपलब्धितृष्णाप्रमादवार्जितेन सर्वतो विरक्तेन जितेन्द्रियणैकाग्रचित्तेन ब्रह्म लक्ष्यं वेदव्यं वेधनादूर्ध्वं शरवत्तन्मयो भवेत् । यथा शरस्य लक्ष्यैकात्मत्वं फलं भवति तथा देहाद्यात्मप्रत्ययतिरस्कारेणाक्षरैकात्मत्वं फलमापादयेदित्यर्थः । लक्ष्यं सर्वगतं चैवेत्यादि, ऋग्धनुर्यजुर्वाग्नेत्यादि च मन्त्रद्वयं कचिदार्थपाठे दृश्यते न सर्वत्रेति न शिष्टैर्व्याख्यातम् ॥ ४ ॥

अक्षरस्यैव दुर्लक्ष्यत्वात्पुनः पुनर्वचनं सुलक्षणार्थमित्थमिप्रायेणाऽऽह—यस्मिन्निति । ओतं समर्पितं प्राणैर्वागादिभिः करणैर्जनय जानीत हे शिष्या आत्मानं प्रत्यक्स्वरूपं ज्ञात्वाऽन्या वाचोऽपरविद्यारूपा विमुञ्चय परित्यजत । यतोऽमृतस्यैव सेतुर्मोक्षस्य सेतुरिव सेतुः संसारमहोदधेरुत्तरणहेतुत्वात्तमेव बोधित्वेति श्रुत्यन्तरात् ॥ ५ ॥

संहताः संप्रविष्टाः । यत्र यस्मिन्हृदये नाज्यस्तत्रेति शेषः । स एष प्रकृत आत्मा चरते चरत्यन्तर्हृदयमध्ये जायमान इव जायमानोऽन्तःकरणोपाध्यनुविधापित्वात् । वदन्ति च लौकिका हृष्टो जातो मुग्धो जात इति । ओमित्येवमोकारालम्बनाः सन्तो ध्यायथ चिन्तयथ पाराय परकूलाय तमसः परस्तात् ॥ ६ ॥

संसारमहोदधिं तीर्त्वा यो गन्तव्यः परविद्याविषयः स कस्मिन्प्रतिष्ठित इत्यत्र आह—यः सर्वज्ञ इति । सर्वं विन्दति लभते सर्ववित्सामान्यविशेषभावेन वा वेदनम् । दिव्ये सर्वबुद्धिमत्ययद्योतके ब्रह्मपुरे ब्रह्मणश्चैतन्यस्य स्थाने हृदयपुण्डरीके व्योम्न्याकाशे पुण्डरीकमध्यस्थे प्रतिष्ठित उपलभ्यः । मनोमयो वृत्तिभिरेव विभाव्य इति । मनोपाधित्वात्प्राणशरीरनेता प्राणानां शरीरान्तरं प्रति प्रापकः । प्रतिष्ठितोऽभे मत्सहं भुज्यमानेऽभेन विना देह-त्वागात् । हृदयं बुद्धिं पुण्डरीकच्छिद्रे संनिधाय समवस्थाप्य हृदयावस्थानेन ह्यात्मनः स्थितिरने तदात्मतत्त्वं विशिष्टेन शास्त्राचार्योपदेशजनितेन ज्ञानेन श्रमदमध्वानवैराग्यसंस्कृतेन परि सर्वतः पूर्णं पश्यन्त्युपलभन्ते धीरा विवेकिनः ॥ ७ ॥

क्रियावाङ्मनध्यानवैराग्यादिकया युक्तः । समासान्तपाठ आत्मरतिरेव क्रीडा तद्युक्तः । एष संन्यासी ब्रह्मा नामध्यात्मनिष्ठानां वरिष्ठो गरिष्ठः श्रेष्ठः ॥ ४ ॥

इदानीं सत्यादीनि भिक्षोः सम्यग्ज्ञानसहकारीणि विदधाति—सत्येनेति । मृषावदनत्यागेन तपसा “ मनसश्चेन्द्रियाणां च ह्येकाग्र्यं परमं तप, ” इति स्मृतिः । तेन तपसा तदेवाऽऽत्मदर्शनानुकूलं न चान्द्रायणादि । सम्यग्ज्ञानेन यथाभूतात्मदर्शनेन । नित्यमिति सर्वत्र संबध्यते । कासावात्मा य एतैः साधनैर्लभ्यतेऽत आह—अन्तःशरीर इति । शरीरमध्ये हृदयाकाश इत्यर्थः । ज्योतिर्मयो रुक्मवर्णः । शुभ्रः । शुद्धः क्षीणदोषा रागद्वेषमोहरहिताः ॥ ५ ॥

सत्याख्यसाधनस्य स्तुतिमाह—सत्यमेवेति । सत्यवाञ्जयति नानृतं नानृतवादीत्यर्थः । सत्येन यथाभूतवादव्यवस्थया पन्था देवयानाख्यो विततो विस्तीर्णः । येन यथाभूतसत्यवर्तित्वेनाऽऽक्रमन्त्याक्रमन्तः कृषयो दर्शनवन्त आप्तकामा विगततृष्णा यत्र यस्मिन्सत्यवर्तित्वे तत्परमार्थतत्त्वं सत्यस्योत्तमसाधनस्य संबन्धि साध्यं परमं प्रकृष्टं निधानं पुरुषार्थरूपेण निधीयत इति निधानं वर्तते । तत्र च येन यथा क्रमन्ति सत्येन वितत इति पूर्वण संबन्धः ॥ ६ ॥

किं तद्ब्रह्म किं धर्मकं चेत्यत आह—बृहच्चेति । विविधमादित्यचन्द्राद्याकारेण भाति दीप्यते । दूरात्सुदूरेऽविदुषामगम्यत्वात् । अन्तिके समीपे विदुषामात्मत्वात् । सर्वान्तरत्वाच्च । पश्यत्सु चेतनावत्स्विहैव न दूरे निहितं स्थितं गुहायां बुद्धिलक्षणायाम् ॥ ७ ॥

देवैरिन्द्रियैः । असाधारणमुपलब्धिसाधनमाह—ज्ञानेति । आत्मावबोधेन विशुद्धसत्त्वो निर्मलान्तःकरणस्ततस्तस्मात्सत्त्वाभिष्कलमवयवभेदराहितं ध्यायमानश्चिन्तयन् ॥ ८ ॥

कासौ चेतसा वेद्योऽत आह—यस्मिन्निति । यस्मिञ्शरीरे हृत्पत्रे प्राणो वायुः पञ्चधा व्यानादिभेदेन । कीदृशेन चेतसा वेदितव्य इत्यत आह—प्राणैरिति । प्राणैः सहेन्द्रियैश्चित्तं सर्वमन्तःकरणं प्रजानामोतं व्याप्तं क्षीरमिव स्नेहेन काष्ठमिवाग्निना सर्वं हि प्रजानामन्तःकरणं चेतनावत्प्रसिद्धं लोके । यस्मिन्चित्ते विशुद्धे शोकादिमलविमुक्ते विभवति विशेषेण स्वेनाऽऽत्मना भवत्यात्मानं प्रकाशयतीत्यर्थः ॥ ९ ॥

य एवं सर्वात्मानमात्मत्वेन प्रतिपन्नस्तस्य सर्वात्मत्वादेव सर्वावाप्तिलक्षणं फलमित्याह—यं यमिति । लोकं पित्रादिलक्षणं संधिभाति संकल्पयति । जयते

प्राप्नोति । स यदि पितृलोककामो भवति संकल्पादेवास्व पितरः समुचि-
ष्ठन्तं इत्यादिश्रुत्यन्तरात् । अर्चयेत्पादप्रक्षालनशुश्रूषणनमस्कारादिभिः॥१०॥

इति मुण्डकोपनिषद्दीपिकायां तृतीयमुण्डके प्रथमः सण्डः ॥१॥

सोऽर्चको वेद जानाति यथोक्तलक्षणं ब्रह्म धाम सर्वकामानामास्थ-
निहितमर्पितम् । यच्च स्वेन ज्योतिषा भाति शुभ्रं शुद्धं पुरुषमात्मज्ञं परमिष-
देवमकामा विभूतितृष्णारहिताः सन्तः शुक्रं बीजं शरीरोपादानकारणमविव-
र्तन्त्यतिगच्छन्ति घीरा धीमन्तः । अपुनर्भवमिच्छंस्तं पूजयेदिति भावः॥१॥

कामत्याग एव प्रधानं साधनमिति दर्शयति—कामान्य इति । मन्यमानस्तत्त-
दुर्णाश्रित्यमानः । कर्मभिः काम्यकर्मभिस्तत्र तत्र स्वर्गनरकादौ पर्याप्तकाम-
स्याकामत्वेन परि समन्तत आप्ताः कामा येन तस्य कृतात्मनो विद्यया
परेण रूपेण कृत आत्मा यस्येहैव तिष्ठत्येव शरीरे कामा जन्महेतवः प्रविक्षी-
यन्ति नश्यन्ति ॥ २ ॥

यद्येवं सर्वलाभात्परम आत्मलाभस्तर्हि तल्लाभाय प्रवचनादय उपाया
बाहुल्येन कर्तव्या इति प्राप्त इदमुच्यते—नायमिति । प्रवचनेन वेदशास्त्रा-
ध्ययनबाहुल्येन मेधया ग्रन्थार्थधारणशक्त्या बहुना श्रुतेन भूयसा तात्प-
र्यावधारणेन । केन तर्हि लभ्यत इत्यत आह—यमेवेति । यं साधकमेवाऽऽ-
त्मा वृणुते वरं देदाति कृपयति तेन लभ्यः “ यं साधु निनीषति तं साधु
कारयति यमसाधु निनीषति तमसाधु कारयति ” इति श्रुत्यन्तरात् । कं
वृणुत इति चेत्तत्र तन्त्रेणेदमेवोत्तरम् । यं प्रसिद्धमात्मानमेष साधकौ वृणुते
भजति । वृह् संभक्तौ संभक्तिः सेवा । तेन लभ्यः “ स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य
सिद्धिं बिन्दति मानवः ” इति स्मृतेः । तस्मादन्यत्यागेनाऽऽत्मलाभप्रार्थ-
नैवैकाग्रतयाऽऽत्मलाभसाधनमित्यर्थः । विवृणुते प्रकाशयत्यविद्यावच्छिन्नां
स्वां तनुम् ॥ ३ ॥

आत्मप्रार्थनासहायभूतानि च साधनानि बलाममादतपांसि लिङ्गयुक्तानि
संन्याससहितानीत्याह—नायमात्मा बलहीनेनेति । बलहीनेनाऽऽत्मनिष्ठाज-
नितवीर्यहीनेन प्रमादात्पुत्रपश्वाद्यासङ्गादलिङ्गात्संन्यासरहितात्तपसो ज्ञा-
नात् । एतैरुपायैर्वलाप्रमादसंन्यासज्ञानैर्विद्वान्विवेक्यात्मवित्तस्य विदुष एव
आत्मा जीवो ब्रह्माख्यं धाम विशते प्रविशति ॥ ४ ॥

कथं ब्रह्म प्रविशतीत्याशङ्क्यैतिह्येनोत्तरयति—संप्राप्येति । कृतात्मानः
परमात्मरूपेणैव निष्पन्नात्मानः सन्तः । सर्वगं सर्वव्यापिं सर्वतः सर्वत्र
प्राप्य नोपाधिपरिच्छिन्नेनैकदेशेन युक्तात्मानो नित्यं समाहितस्वभावाः

अस्य परमात्मज्ञानस्य फलमाह—मिथत इति । हृदयग्रन्थिरविद्यावासना-
प्रचयो बुद्ध्याश्रयः “ कामा येऽस्य हृदि स्थिताः ” इति श्रुत्यन्तरात् ।
कर्माणि शक्तनान्यप्रवृत्तफलानि न त्वेतज्जन्मारम्भकारीणि प्रवृत्तफलत्वात् ।
परावरे परं च कारणात्मनाऽवरं च कार्यात्मना । तस्मिन्साक्षादहमस्मीति
दृष्टे संसारकारणोच्छेदान्मुच्यत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

उक्तस्यैवार्थस्य संक्षेपाभिधायका उत्तरे मन्त्रास्त्रयोऽपि । हिरण्ये ज्योति-
र्धमे बुद्धिज्ञानप्रकाशे पर उत्कृष्टे परमात्मस्वरूपोपलब्धिस्थानत्वात् । कोशे
कोशतुल्ये पुण्डरीके विरजमविद्यादोषरजोमलवर्जितं निष्कलं निरवयवमत
एव शुभ्रं ज्योतिरग्न्यादीनामपि प्रकाशकमेवंविधं यत्तदात्मविदस्तादात्म्य-
प्रत्ययानुसारिणो नेतरे बाह्यप्रत्ययानुसारिणः । अत्र “ न तत्र चन्द्रार्कवपुः
प्रकाशते ” इति श्लेषको मन्त्रस्तस्यार्थः । प्रकाशते भासकं भवति । न वान्ति
वाता व्यापारं न कुर्वन्ति । देवता न यान्ति देवानामप्यगम्यम् ॥ ९ ॥

यत्र स्वरूपे भूतिभावन। यन्नफलप्रदा तत्कथं ज्योतिषां ज्योतिरत आह—
न तत्रेति । भाति प्रकाशयति । तस्य स्वतःप्रकाशनसामर्थ्याभावात् । यथा
ललोल्मुकाद्यभिसंयोगादिभिं दहन्तमनुदहति न स्वतस्तत्तस्यैव भासा दीप्त्या
सर्वमिदं सूर्यादि जगद्भाति । यन्न एवं तदेव ब्रह्म भाति भासयति कार्य-
गतेन विविधेन भासाऽ(सनेना)तस्तस्य ब्रह्मणो भारूपत्वमवगम्यते । नहि
स्वतोऽविद्यमानभसनमन्यस्य कर्तुं शक्नोति । घटादीनामन्यावभासकत्वा-
दर्शनात् । भारूपाणां त्वादित्यादीनां तदर्थनात् ॥ १० ॥

प्रतिपादितमक्षरं निगमनस्थानीयेन मन्त्रेण पुनरुपसंहरति—ब्रह्मैवेति । प्रसृतं
प्रगतं नामरूपवदवभासमानमित्यर्थः । किं बहुना । ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं ब्रह्म
परिष्ठुमुत्तमम् । अब्रह्मप्रत्ययः सर्वोऽविद्यामात्रो रज्ज्वाभिव सर्पप्रत्ययो
ब्रह्मैवैकं परमार्थसत्यमिति वेदानुशासनम् ॥ ११ ॥

इति मुण्डकोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इति नारायणविरचितायां मुण्डकोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयं मुण्डकं समाप्तम् ॥ २ ॥

परा विद्योक्ता यथा तदक्षरं पुरुषाख्यं सत्यमधिगम्यते । यदधिगमे
हृदयग्रन्थादिसंसारकारणस्याऽऽत्यन्तिको विनाशः स्यात् । तदर्थनो-
पयश्च योगो धनुराद्युपादानकल्पनयोक्तः । अथेदानीं तत्सहकारीणि
सत्त्वादिसाधनानि वक्तव्यानीति तदर्थमुत्तरारम्भः । प्राधान्येन तत्तन्निर्धा-
रणं ना(चा)त्यन्तदुःखप्राप्तत्वात्कुतमपि प्रकारान्तरेण क्रियते तत्र सूत्र-

भूतो मन्त्रः परोऽयमुषन्यस्यते—द्वा सुपर्णोति । औविभक्तेरात्वं छान्दसम् । द्वौ सुपर्णौ सहैव सर्वदा युक्तौ सखायौ समानाख्यानौ समानाभिव्यक्तिकारणौ तावेवंभूतौ समानमविशेषमुपलब्ध्यधिष्ठानतयैकं वृक्षमुच्छेदसामान्याच्छरीरम् । ओव्रश्चू छेदने । परिष्वज्जाते परिष्वक्तवन्तौ सुपर्णाविवैकवृक्षं फलोपभोगार्थम् । तयोर्मध्येऽन्य एकोऽविद्याकामकर्मवासनाश्रयलिङ्गोपाधिरात्मा पिप्पलं कर्मफलं स्वादु प्रियमच्छुपभुङ्क्तेऽविवेकतः । नाश्रन्ननश्रन्नन्य ईश्वरो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावो यः सर्वज्ञः सर्वसत्त्वोपाधिरीश्वरो नाश्राति । प्रेरयिता ह्यसावुभयोर्भोज्यभोक्त्रोर्नित्यसाक्षित्वसत्तामात्रेण सन्नभिचाकशीति पश्यत्येव केवलम् । दर्शनमात्रं हि तस्य प्रेरयितृत्वं राजवत् ॥ १ ॥

समाने तत्रैव वृक्षे पुरुषो भोक्ता जीवो निमग्नो निश्चयेन मग्नोऽलावुरिव सामुद्रे जलेऽविद्याकामकर्मफलरागादिगुरुभाराकान्तोऽनीशया दीनभावोऽनीशा तथा शोचति संतप्यते मुह्यमानोऽनेकैरनर्थप्रकारैरविवेकितया चिन्तामापद्यमानः । जुष्टं सेवितमनेकैर्योगमार्गैः कर्मभिश्च यदा यस्मिन्काले पश्यति ध्यायमानोऽन्यं वृक्षोपाधिलक्षणाद्विलक्षणमीशितारमस्य महिमानं जगद्रूपमस्यैव मम परस्यैव ममेश्वरस्येति यदैवं द्रष्टा तदा वीतशोको भवति सर्वस्माच्छोकसागराद्विमुच्यते हृष्टो भवतीत्यर्थः ॥ २ ॥

अन्योऽपि मन्त्रः सविस्तरमिममेवार्थमाह—यदेति । यदा यस्मिन्काले पश्यो विद्वान्साधकः पश्यते पश्यति रुक्मवर्णं स्वयंज्योतिःस्वभावं ब्रह्मयोनिं ब्रह्म च तद्योनिश्चासौ तं ब्रह्मणो वाऽपरस्य योनिं साम्यमद्वयलक्षणम् ॥३॥

सर्वभूतैः सर्वैर्भूतैर्ब्रह्मादिस्तत्त्वपर्यन्तैः । इयंभूतलक्षणे तृतीया । सर्वभूतप्रकारः सर्वात्मा सान्नित्यर्थः । चिभाति विविधं दीप्यते । एवं भूतस्थं यः साक्षादात्मभावेनायमहमस्मीति विजानन्निद्वान्वाक्यार्थज्ञानमात्रेण भवते भवति । न भवतीत्येतत्किमादिवादी, अतीत्य सर्वानन्धान्वादितुं शीलमस्येत्यतिवादी । यस्त्वेवं साक्षादात्मानं भाषस्य भाषं विजानन्सोऽतिवादी न भवतीत्यर्थः । सर्वं यदाऽऽत्मैव नान्यदस्तीति दृष्टं तदा किं पुनरसावतीत्य वदेद्यस्य त्वपरमन्यददृष्टमस्ति स तदतीत्य वदति । अयं तु विद्वानात्मनोऽन्यन्न पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानात्यतो अतीत्य वदति । किंच । आत्मक्रीडो न पुत्रकलत्रादिषु क्रीडति । आत्मतिरात्ममीति । क्रीडा वाक्साधनसापेक्षा । रतिस्तु साधननिरपेक्षा वाक्साधनविषयमीतिमात्रमिति विशेषः ।

अथास्या मुण्डकोपनिषदः खण्डान्तर्गतमन्त्रप्रतीकानां वर्णानुक्रमणिका ।

मन्त्रप्रतीकानि	मु.	ख.	म.	पृ.	मन्त्रप्रतीकानि	मु.	ख.	म.	पृ.
अ.					तपःश्रद्धे ये ह्युपवसन्ति १	२	११	१६	
अग्निर्मूर्धा चक्षुषी ... २	१	४	२३		तस्माच्च देवा बहुधा २	१	७	२४	
अतः समुद्रा गिर्यश्च २	१	९	२५		तस्मादग्निः समिधः २	१	५	२३	
अथर्वणे यां प्रवदेत १	१	२	५		तस्मादृचः साम यजूंषि २	१	६	२४	
अरा इव रथनाभौ २	२	२	६	२९	तस्मै स विद्वानुपसन्नाय १	२	१३	१८	
अविद्यायामन्तरे ... १	२	८	१५		तस्मै स होवाच ... १	१	४	६	
अविद्यायां बहुधा १	२	९	१५		द.				
आविः संनिहितम् २	२	२	१	२६	दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः २	१	२	२०	
इ.					द्वा सुपर्णा सयुजा ... ३	१	१	३४	
इष्टापूर्तं मन्यमाना १	२	१०	१६		ध.				
ए.					धनुर्गृहीत्वौपनिषदम् २	२	३	२८	
एतस्माज्जायते प्राणः २	१	३	२१		न.				
एतेषु यश्चरते १	२	५	१४		न चक्षुषा गृह्यते ३	१	८	३९	
एषोऽणुरात्मा चेतसा ३	१	९	४०		न तत्र सूर्यो भाति २	२	१०	३३	
एहोहीति तमाहुतयः १	२	६	१४		नायमात्मा प्रवचनेन ३	२	३	४२	
क.					नायमात्मा बलहीनेन ३	२	४	४३	
कामान्यः कामयते ३	२	२	४१		प.				
काली कराली च १	२	४	१४		परिक्ष्य लोकान्कर्मचि-				
ग.					तान् १	२	१२	१७	
गताः कलाः पञ्चदश ३	२	७	४४		पुरुष एवेदं विश्वम् २	१	१०	२५	
त.					प्लुता ह्येते अदृढाः १	२	७	१५	
तत्रापरा ऋग्वेदः १	१	५	६		प्रणवो धनुः शरो २	२	४	२८	
तदेतत्सत्यमृषिः ३	२	११	४७		प्राणो ह्येष यः सर्वभूतैः ३	१	४	३६	
तदेतत्सत्यं मन्त्रेषु १	२	१	११		ब.				
तदेतत्सत्यं यथा २	१	१	१९		बृहच्च तद्विष्यम् ३	१	७	३९	
तदेतद्वचाऽभ्युक्तम् ३	२	१०	४६		ब्रह्मा देवानां प्रथमः १	१	१	४	
तपसा चीयते ब्रह्म १	१	८	९		ब्रह्मैवेदमृतम् ... २	२	११	३३	

मन्त्रप्रतीकानि	मु.	ख.	म.	पृ.	मन्त्रप्रतीकानि	मु.	ख.	म.	पृ.
म.					ब.				
मिथते हृदयग्रन्थिः	२	२	८	३१	वेदान्तविज्ञानसुनिश्चि.				
घ.					तार्थाः	३	२	१	४४
यत्तदद्रेश्यमग्राह्यम्	१	१	६	७	श.				
यथा नद्यः स्थन्दमानाः	३	२	८	४९	शौनको ह वै महाशालः	१	१	३	९
यथोर्णानामिः सृजते	१	१	७	८	स.				
यदर्चिमद्यदण्ड्यः	२	२	२	२७	सत्यमेव जयति....	३	१	६	३८
यदा पश्यः पश्यते....	३	१	३	३६	सत्येन लभ्यस्तपसा	३	१	९	३७
यदा लेलायते ह्यर्चिः	१	२	२	१२	सप्त प्राणाः प्रमवन्ति	२	१	८	२९
यं यं लोकं मनसा...	३	१	१०	४०	समाने वृक्षे पुरुषः	३	१	२	३९
यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य	१	१	९	१०	स यो ह वै तत्परमम्	३	२	९	४६
यः सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य	२	२	७	३०	स वेदैतत्परमम् ...	३	२	१	४१
परिमन्थौः पृथिवी....	२	१	९	२९	संप्राप्यैनमृषयः	३	२	९	४३
यस्याग्निहोत्रमदर्शम्	१	२	३	१३	ह.				
					हिरण्ये परे कोशे	२	१	९	३१

सर्वमेव समस्तं शरीरपातकाल आविष्टान्ति भिन्नव्यवसायकाश्चदविद्याकृतो-
पाधिपरिच्छेदं जहति ॥ ५ ॥

ब्रह्मैव कोको ब्रह्मलोकः । एकोऽप्यनेकवद्दृश्यत इति बहुवचनम् । तेषु
परान्तकालः संसारावसाने देहपरित्यागकालस्तस्मिन्काले पश्यन्ताः परममृतं
ब्रह्माऽऽत्मभूतं येषां ते जीवन्मुक्ताः सन्तः परं समन्ततत्त्वदीपनिर्माणवद्ब-
टाकाशवच्च मुच्यन्ति ब्रह्मणि निवृत्तिमुपचान्ति न देशान्तरे गमनमपेक्षन्ते ।

शुकुनीनामिवाऽऽकाशे जले वारिचरस्थ वा ।

पदं यथा न दृश्येत तथा ज्ञानवतां गतिः ॥ ६ ॥

किं च मोक्षकाले वा देहारम्भिकाः कलाः प्राणाद्यास्ताः प्रतिष्ठाः स्वानि
कारणानि गता भवन्ति । पञ्चदश पञ्चदशसंख्याकाः प्रश्नोपनिषदि षष्ठम-
श्रोतास्ता यथा—

कलाः षोडश भूतानि प्राणोऽसं जन्म कर्म च ।

श्रद्धा यज्ञस्तपो मन्त्रा मनोमात्रं शरीरकम् ॥ इति ॥

षोडशं शरीरं तु पतितं तिष्ठति । देवाश्चक्षुरादिकरणाद्यधिष्ठातारः प्रतिदे-
वतास्वादित्वादिषु गता भवन्ति । कर्माण्यप्रवृत्तफलानि विज्ञानमयश्चाऽऽ-
त्माऽविद्याकृतबुद्ध्याद्युपाधिमात्मत्वेन मत्वा जलादिषु सूर्यादिप्रतिबिम्बव-
दिह प्रतिष्ठो देहभेदेषु कर्मणां तत्फलार्थत्वादतो विज्ञानमयो विज्ञानमाय
आत्मा तिष्ठत उपाध्यपनये सति सर्वे परेऽव्यये ब्रह्मण्येकी भवन्त्यविशे-
षत्वमापद्यन्ते जलाद्याधारापनय इव सूर्यादिप्रतिबिम्बाः सूर्यादौ । घटाद्यपनय
इवाऽऽकाशो महाकाशे ॥ ७ ॥

दृष्टान्तान्तरमाह— यथेति । अस्तमदर्शनमविशेषात्मभावं गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति
परादक्षरात्पूर्वोक्तात्परं दिव्यं पुरुषं यथोक्तलक्षणमुपैत्युपगच्छति ॥ ८ ॥

ननु श्रेयस्यनेके विघ्नाः प्रसिद्धा अतः क्लेशानामन्यतमेनान्येन वा देवादिना
विघ्नितो ब्रह्मविदप्यन्यां गतिं मृतो गच्छेन्न ब्रह्मैवेति चेन्न । विषयैव सर्वप्र-
तिबन्धस्यापनीतत्वादविद्याप्रतिबन्धमात्रो हि मोक्षो नान्यप्रतिबन्धो निव्य-
त्वादात्मभूतत्वाच्चेत्याभिप्रेत्याऽऽह—स य इति । वेद साक्षादहमस्मीति विजा-
नाति चः स ब्रह्मैव भवति । नान्यां गतिं गच्छति देवैरपि तस्य ब्रह्मप्राप्तिं प्रति
विघ्नो न शक्यते कर्तुमात्मा केषां स भवति तस्माद्विद्वां ब्रह्मैव भवति । फला-
न्तरमाह—नात्येति । फलान्तरं तरतीति, तरति जीवनेवातिक्रान्तो भवति
गुहाग्रन्थिभ्यो हृदयाविद्याग्रन्थिभ्यः ॥ ९ ॥

अथेदानीं ब्रह्मविद्यासंप्रदानविध्युपपदार्धनेनोपसंहारः क्रियते-तदेतदिति । ऋचा मन्त्रान्तरेणाभ्युक्तमभिप्रकाशितं क्रियावन्तो यथोक्तकर्मानुष्ठानयुक्ता ब्रह्मनिष्ठा अपरस्मिन्ब्रह्मण्यभियुक्ताः परब्रह्म बुभुत्सवः स्वयमेकऋषिनामानमर्षिं जुह्वते जुह्वति । श्रद्धयन्तः श्रद्धां कुर्वन्तः सन्तस्तेषामेव संस्कृतात्मनां पात्रभूतानामेतां ब्रह्मविद्यां वदेत ब्रूयाच्छिरोव्रतं शिरस्यग्निधारणलक्षणं प्रसिद्धं व्रतम् ॥ १० ॥

तदेतदक्षरं सत्यं पुरा पूर्वमुवाच शौनकाय विधिवदुपसन्नाय पृष्ठवते निगदितवान् । अन्योऽपि तथैवोपसन्नाय ब्रूयादित्यर्थः । एतद्व्रन्थरूपमचीर्णव्रतोऽव्रती नाधीते न पठति । चीर्णव्रतस्य हि संस्कृता फलाय विद्या भवतीति । समाप्ता ब्रह्मविद्या । सा येभ्यो ब्रह्मादिभ्यः पारम्पर्यक्रमेण संपाप्ता तेभ्यो नमः परमर्षिभ्यः परमं ब्रह्म साक्षाद्दृष्टवन्तो ये ब्रह्मादयोऽवगतवन्तश्च ते परमर्षयस्तेभ्यो भूयोऽपि नमः । द्विरुक्तिरत्यन्तादरार्था । शिरस्यग्निधारणव्रतादस्य ग्रन्थस्य मुण्डकोपाख्या प्रसिद्धा ॥ ११ ॥

इति मुण्डकोपनिषद्दीपिकायां तृतीयमुण्डके द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इति तृतीयमुण्डकं समाप्तम् ॥ ३ ॥

नारायणेन रचिता शंकरोक्त्युपजीविना ॥

अस्पष्टपदवाक्यानां दीपिका मुण्डके शुभा ॥ १ ॥

इति श्रीनारायणविरचिताऽथर्ववेदीयमुण्डकोपनिषद्दीपिका समाप्ता ॥

=====

लाल बहादुर शास्त्री राष्ट्रीय प्रशासन अकादमी, पुस्तकालय
L.B.S. National Academy of Administration, Library

मुससूरी

MUSSOORIE

यह पुस्तक निम्नांकित तारीख तक वापिस करनी है।

This book is to be returned on the date last stamped

दिनांक Date	उधारकर्ता की संख्या Borrower's No.	दिनांक Date	उधारकर्ता की संख्या Borrower's No.

GLSANS294.59218

MAN

125423
LBSNAA

Sans
294.59218
मुद्रणी

अवधि में 11108
ACC. No.....

वर्ग सं.

Class No.....

लेखक

Author.....

शीर्षक

Title.....

पुस्तक सं.

Book No.....

निर्गम दिनांक
Date of Issue

उधारकर्ता की सं.
Borrower's No.

हस्ताक्षर
Signature

294.59218 LIBRARY

मुद्रणी

LAL BAHADUR SHASTRI

National Academy of Administration

MUSSOORIE

Accession No. 125423

1. Books are issued for 15 days only but may have to be recalled earlier if urgently required.
2. An over-due charge of 25 Paise per day per volume will be charged.
3. Books may be renewed on request, at the discretion of the Librarian.
4. Periodicals, Rare and Reference books may not be issued and may be consulted only in the Library.
5. Books lost, defaced or injured in any way shall have to be replaced or its double price shall be paid by the borrower.

Help to keep this book fresh, clean & moving